

HARLEQUIN™

GRAND
ROMANCE

НОРА
РОБЪЪРТС

Партньори

НОРА РОБЪРТС ПАРТНЬОРИ

Превод: Таня Виронова

chitanka.info

Матю Бейтс отдавна обича най-голямата красавица на Луизиана, Лоръл Армънд. Но работата с нея му доставя едновременно удоволствие и болка, защото хубавицата упорито го държи на разстояние от себе си. Ала става така, че двамата млади журналисти, които работят в един и същ вестник, са въвлечени в разследването на общ криминален случай. Журналистическият инстинкт на Бейтс винаги го насочва право в целта, но този път залогът е много голям, по-голям дори от любовта...

ПЪРВА ГЛАВА

Лудница. Пълна лудница. Телефоните непрекъснато звъняха. Хора викаха, мърмореха или ругаеха, седяха или тичаха забързани и като че ли без посока. Пишещите машини тракаха като автомати и се надпреварваха с различно темпо от различни страни. Миришеше на изстинало кафе, на пресен хляб, на застоял тютюнев дим и човешка пот. Какво беше това? Приют за ненормални? Някои биха се съгласили, че редакцията на вестник „Ню Орлийнс Хералд“ бе точно това, особено в часовете преди пускането на броя за печат. За повечето от присъстващите този невъобразим хаос оставаше незабележим и естествен като дишането. Имаше моменти, когато всеки един от работещите тук беше така погълнат от своите собствени всекидневни грижи или победи, че не забелязваше останалите кръжащи около него колеги. Не че работеха всеки сам за себе си. Напротив, бяха обвързани и сплотени като колектив. Едни поради любовта към работата, други заради предаността към професията, но те бяха като едно цяло. Едно изключително семейство от журналисти. И все пак всеки от тях беше в състояние да изслуша историята на колегата, да уважава стила или източниците на информация и да ги пази. Бяха страхотен репортерски екип, племе което живееше под напрежение и на колела.

Матю Бейтс беше ветеран в бранша. Както се казва, беше врял и кипял в него. Беше работил всичко от първото до последното стъпало. Като се започне от вестникарче в Лоуър Ийст Сайд на Манхатън, докато стане известен репортер. Беше разнасял кафета, сгъвал броеве, писал некролози и отразявал изложби на цветя.

Способността да надуши истинската история и да я изцеди до капка бе от качествата, които не бе придобил на лекциите по журналистика. Той просто беше роден с нея. Годиците, които прекара в университета, и практиката му по вестниците изгладиха стила и техниката, ала талантът му бе вроден, така, както цвета на очите.

На тридесет години Мат беше понякога циничен, но гледаше с чувство за хумор на житейските превратности. Харесваше хората, без

да си прави илюзии за тях. Разбираше и приемаше факта, че хората по принцип са смешни. Как иначе щеше да може да работи в стая, пълна с луди, които непрекъснато изваждат на показ и експлоатират човешките слабости?

Той довърши статията си, облегна се назад на стола и се опита да си почине след трите часа усилена работа. Преди една година напусна Ню Йорк, за да приеме предложението за работа в нюорлийнския „Хералд“. Може би защото се нуждаеше от промяна. Или защото беше нетърпелив, мина му през ума. Нетърпелив и неспокоен в очакване на нещо.

Ню Орлийнс беше взискателен град като Ню Йорк, ала по-елегантен и не така невротичен.

Мат работеше за полицейската рубрика и това му харесваше. Беше груб, суров свят, изпълнен с убийства и отчаяние — все неща, които бяха част от живота и които не можеше да бъдат пренебрегнати. Убийството, което току-що бе отразил, беше безсмислено и брутално. Беше прекъснат един човешки живот. Но от жестоката история щеше да излезе сензация. Новина. Сега Мат се опитваше да изтрие смъртта на осемнадесетгодишното момиче от съзнанието си. На първо място винаги бе обективността. Докато я беше описвал, бе само журналист, сега го вълнуваха човешки чувства.

Нямаше външността на солиден, зрял журналист и си го знаеше. Още от двадесетгодишен знаеше, че прилича повече на безгрижен сърфист, отколкото на репортер. Сега това го забавляваше.

Имаше слабо, мускулесто тяло, което се чувстваше по-удобно в джинси, отколкото в костюм, и беше висок, което допълнително засилваше усещането за дълги крайници. Тъмнорусата му коса се виеше на непокорни къдрици около ушите и стигаше почти до яката на ризата. Тя също допринасяше за впечатлението, че бе един безгрижен мъжкар, който се излежава по плажовете и мери улиците. Ала допринасяше също така не един свидетел да се разприказва без притеснения и задръжки пред него, без да подозира кой се крие зад небрежната външност. Когато се усещаха, вече беше късно. Мат бе напил горещата новина.

Стига да искаше, беше очарователен, дори неотразим. Но сините му, искрящи от смях очи можеха за секунди да загасят огъня и да станат опасни, страшни, студени като лед. Под безгрижната външност

се криеше твърд, умело сдържан темперамент и непоколебим характер. Мат съчетаваше двете с лекота.

С тънка усмивка на устните той се обърна към жената, която седеше срещу него. Лоръл Армънд. Беше красива и романтична като името, което носеше. Около нея винаги витаеше нещо приказно, деликатно, вълшебно. То идеше от фината структура на тялото ѝ, от кожата с цвят на слонова кост, която приканваше всеки мъж да я докосне, и при това нежно. Косата ѝ падаше като облак от черна мъгла около лицето ѝ и се стелеше по гърба и раменете. Беше коса, в която човек да зарови пръсти. Или лице и устни. Очите ѝ бяха с цвета на изумруди, дълбоки и много яркозелени. Като цвета на сочна джунгла след дъжд.

Имаше лице на хубавица от деветнадесети век, чийто живот е преминал в приятна леност и изискано безделие. А гласът ѝ бе толкова нежен и женствен, помисли си Мат с удивление и възхищение. Гласът ѝ превръщаше гласните в нещо течено и разливащо се, а съгласните се смееха и заглъхваха. Никога не беше равен, бездушен, дрънкащ или дрезгав. Лееше се като поточе, като ромоляща вода, като забързани нежни звънчета.

Гласът ѝ, помисли си Мат и се усмихна на себе си, беше като лицето ѝ. Тази жена всъщност бе амбициозен репортер с упорит характер и огнен темперамент. Едно от любимите му развлечения бе да я гледа и да ѝ се любува, тогава умората изчезваше и очите му си почиваха.

Веждите ѝ бяха събрани в черта, докато довършваше последното изречение от статията си. Доволна, Лоръл извади листа от пишещата машина и погледна Мат. По навик изправи гърба си и вирна предизвикателно брадичка. Вече знаеше, че той се готви да я подразни и освен това да върви по дяволите, знаеше, че със сигурност щеше да се хване на въдицата.

— Да не би да имаш проблеми, Мат? — Гласът ѝ беше мек, нежен и загрижен.

— Не, Лорилай. — Забеляза учудване в очите ѝ, когато произнесе пълното ѝ име.

— Няма ли някое убийство или въоръжен грабеж, с които да се разсееш?

Устата му се изви в усмивка, която очарователно задълбочи бръчиците около очите му.

— В момента не. А ти изпразни ли сапунерката си за днес?

Тя стисна зъби, за да преглътне напирещите гневни думи, защото той никога не пропускаше да разрови чувствата, които присъстваха в работата ѝ, а Лоръл така и не можеше да го постави на място и да се защити. Не и този път, каза си и си стисна ръцете в юмруци.

— Оставям цинизма за тебе, Мат — отвърна сладко, въпреки че очите и бяха гневни. Ти си гениален по тази част.

— Така е. Какво ще кажеш, да се обзаложим ли чий репортаж ще излезе на първа страница?

Лоръл повдигна едната си вежда нещо, което Мат много харесваше.

— Не искам да печеля от парите ти.

— Аз пък нямам нищо против твоите. Широко усмихнат, той стана, заобиколи бюрото и се наведе над ухото ѝ. — Едно срещу пет, цветенце. Въпреки че баща ти притежава вестника, редакторите могат да правят разлика между журналистика и клюкарстване.

Почувства как се разгорещи, кръвта ѝ кипна и дишането ѝ се ускори, Беше вълнуващо, много вълнуващо и изкушаващо да долепи устните си до нейните меки, красиви устни и да вкуси от яростта ѝ. Ала въпреки че изкушението го пришпорваше, Мат си напомни, че не това беше начинът да победи.

— Направи ги на десет, Бейтс — отвърна тя. Ядоса се, че трябваше да вдигне глава, за да види очите му. Още повече се ядоса, защото те бяха уверени, красиви и закачливи. Пълни със смях и разбиране. Лоръл предпочиташе да ги вижда както винаги пронизателни, разголващи истината и нетърпящи възражения.

— Освен ако не е прекалено много за теб — добави предизвикателно.

— За теб съм готов на всичко, кукличке — той нави кичур от косата ѝ върху пръста си. — И за да ти докажа, че ние, янките, сме големи кавалери, с печалбата ще те поканя на обяд.

Тя му се усмихна и стана, при което телата им почти се докоснаха. Мат почувства неочаквана и изненадваща топлина да се разлива по вените му.

— На куково лято — отвърна Лоръл и тръгна.

Мат я загледа как се отдалечава. Сетне пъкна ръце в джобовете си и се разсея. В суматохата, която цареше в редакционната зала, никой не забеляза смеха му.

— По дяволите! — изруга Лоръл, докато маневрираше с колата си сред натоварения трафик. Матю Бейтс беше най-вълнуващият и интересен мъж когото познаваше. Когото изобщо бе познавала. Досега. Като проклинаше през стиснати зъби, тя продължи да шофира. Ако брат ѝ Кърт не беше делил една стая с него в колежа, той никога нямаше да получи това място в „Хералд“, щеше да бъде все още един неуспял и страдащ журналист в Ню Йорк, вместо да седи и да я измъчва на две крачки от нея. Всеки ден. Ден след ден.

Въпреки това трябваше да си признае честно, дори и да не ѝ беше приятно, че Мат беше най-добрият в целия екип. Умен, проникателен, интуитивен, с нюх към криминалните случаи. Но това не го правеше по-лесен за общуване.

Лоръл натисна спирачки и колата леко поднесе. Беше прекалено заета с мислите си за Мат и не обръщаше достатъчно внимание на натовареното движение наоколо.

Статията му за убийството беше изключителна. Чиста, стегната и точна. Искаше ѝ се да му натика десетте долара в гърлото. Това щеше да го затрудни да злорадства.

През дванадесетте месеца, откакто го познаваше и работеше с него, никога не бе реагирал и не беше се отнасял с нея така, както всички останали мъже. В очите му нямаше нито обожание, нито възхищение. Фактът, че тя всъщност мразеше да я обожават, не намаляваше ни най-малко нейното чувство на възмущение, че той я пренебрегваше.

Нито веднъж не я покани да излязат. Не че особено много желаше, напомни си Лоръл. Искаше ѝ се да го направи единствено заради повода да му откаже. Щеше да го сложи на мястото му!

Въпреки че Мат се премести в сградата, в която живееше и тя, и сега заемаше съседния апартамент, врата до врата, нито веднъж не бе дошъл да почука на нейната дори под най-дребен предлог. Почти цяла година Лоръл се надяваше, че ще го направи. Не за друго, а за да тръшне вратата в лицето му.

Освен това, помисли си тя през стиснати зъби, той ѝ лазеше по нервите по десетки други начини. Например подхвърляше остри

забележчици за нейните ухажори, което бе особено дразнещо, защото Мат бе неизменно прав. Напоследък любим обект на хапливите му подмятания бе Джери Картие, изключително консервативен и доста глупав градски съветник. Лоръл излизаше с него, защото бе твърде добросърдечна да му отказва и освен това той ѝ предоставяше от време на време материали за някоя и друга статия. Но Мат я постави в неблагоприятната позиция да защитава Джери срещу собственото си мнение.

Животът сигурно щеше да бъде по-прост и лесен, помисли си Лоръл, ако Матю Бейтс беше останал да си пише статиите в Манхатън. И ако не беше толкова непоносимо привлекателен.

Тя изхвърли Мат и загубените десет долара от мисълта си и се съсредоточи в движението пред себе си.

Макар че слънцето клонеше на запад, небето все още беше яркосиньо. Брилянтно. Топлината и светлината се процеждаха през кипарисите и сякаш плуваха над шосето. Дълбоко и далеч сред дърветата се спотайваха сенки, звуци на птици и насекоми, създания на блатата. Винаги беше знаела, че блатата крият тайни. Сенки, страх, опасности. Това само допринасяше за красотата им. Имаше нещо вълнуващо и привлекателно да знаеш, че един друг свят, така примитивен и така завладяващо страшен, дреме на няколко крачки от цивилизацията.

Когато зави по алеята, водеща към родовата им къща, Лоръл изпита познатото чувство на гордост и безметежност. Кедрите стояха като стражи от двете страни на пътя и се издигаха високо над главата ѝ, за да превърнат алеята в тъмен и хладен коридор. Слънцето се прокрадваше страховито и хвърляше резки от светлина върху земята. Испанският мъх се стелеше по клоните и стволите им и прибавяше усещането за вечност и грация, така присъщи на Юга. Винаги, когато караше към бащиното си имение Промес д'амур, времето сякаш спираше. Часовникът се връщаше назад. И животът ставаше по-лесен.

В края на алеята тя спря и погледна къщата. Беше на два етажа, изградена от варосани тухли и заобиколена отвсякъде с азалии, камелии и магнолии. Цветята, живи и нежни, и ароматите им, екзотични и благородни, добавяха своя чар към чувството за безвремие. Прозорецът на колата ѝ бе свален и Лоръл можеше да долови странната смесица от южни ухания.

Имаше двадесет и осем дорийски колони, които придаваха на къщата повече величественост, отколкото показна натруфеност. Около всеки ъгъл се виеше бръшлян. Дантелената рамка на балкона бе нежна и ефирна като испанска черна дантела, от всяка стая към него водеше голяма френска врата. Впечатлението от къщата бе като за нещо сигурно, солидно и изящно. Лоръл я виждаше като жена, с която бе свикнала от години и която имаше своя характер и благородство. Ако имаше плът и кръв, едва ли би я обичала повече.

Тя се изкачи по страничните стъпала към верандата и влезе, без да чука. Тук беше преминало детството ѝ, момичешките години и донякъде част от зрялата възраст. Широк хол разделяше сградата на две, пресичайки я от единия до другия край. Във въздуха се носеше лек аромат на мед и лимон, който се смесваше с миризмата на цъфнали магнолии и камелии. Приемната сигурно е миришела на същото и преди век. Лоръл спря за малко пред огледалото, колкото да оправи косата си, преди да влезе в хола.

— Здравей, татко.

Тя отиде до баща си и се повдигна на пръсти, за да го целуне по бузата, леко боцкаща от едnodневната брада.

Уилям Армънд беше хубав, висок и слаб, тъмнокос мъж със съвсем леко прошарена коса. Докато той ръководеше вестника темпераментно и със замах, в личния си живот поддържаше спокойно темпо. Миришеше на уиски и хубав тютюн. По стар навик разроши косата на дъщеря си, която току-що бе пригладила.

— Здравей, принцесо. Добра история си написала за кмета. — Той вдигна вежда, като забеляза леката гримаса на раздражение по лицето ѝ.

— Благодаря. — Лоръл се усмихна бързо на баща си и той помисли, че си бе въобразил опасното огънче в погледа ѝ. След това тя се обърна и погледна жената, която седеше в големия фотьойл, тапициран със синьо кадифе.

Косата на жената беше чисто бяла, ала гъста като нейната собствена. Тя заобикаляше едно лице, цялото нашарено с бръчки и обилно гримирано и напудрено. Оливия Армънд никога и от нищо не беше се срамувала. Очите ѝ бяха пронизателни и толкова зелени, колкото изумрудите на ушите ѝ, докато гледаше внучката си.

— Бабо — Лоръл се наведе с въздишка и я целуна, — Никога ли няма да остарееш?

— Не, ако имам все още какво да кажа. — Гласът ѝ беше грапав от годините и изненадващо чувствен. — Ти си същата — продължи тя, като взе ръката на внучката си в своята силна, суха ръка. — Това е добрата ни креолска кръв. Жената стисна леко пръстите ѝ и се облегна на стола си. — Уилям, направи на детето едно питие и ми подай моето. — Как върви любовта, Лорилай?

Лоръл се усмихна и седна в краката на баба си.

— Не така бурно като твоята.

Забеляза лекото намигване на баща си, докато вземаше чашата от ръцете му.

— Глупости! Оливия отпи от уискито си. — Ще ти кажа какво не е наред със света днес. Прекалено много работите и нямате достатъчно време за романтика. Твоят проблем, Лорилай, спря тя и потупа с пръст челото на внучката си, е, че си губиш времето с този безгръбначен Картие. В него няма достатъчно кръв, че да стопли леглото на една жена.

— И слава богу — отговори Лоръл с благодарен поглед, отправен към тавана. — Това е последното място, където бих искала да попадна с него.

— Но е крайно време да попаднеш с някой там. — отвърна безцеремонно бабата.

Лоръл вдигна изненадано вежди, докато баща ѝ се опитваше да не разлее питието си, леко смутен, ала задавен от смях.

— Не всички, рече кротко тя, имаме твоето развратно подсъзнание, бабо. Меко казано.

Оливия се изсмя и тупна облегалката на стола.

— Просто не всички си го признават, това е разликата. Неспособна да обори аргумента на баба си, Лоръл се усмихна.

— Кърт ще дойде всеки момент, нали?

— Точно така. Уилям седна. — Обади се преди няколко минути. Ще дойде с някого.

— Надявам се да е жена, обади се Оливия, преди да отпи от питието си. — Момчето непрекъснато стои с нос, заровен в разни юридически книги. С вас двамата добави тя, като се обърна отново към

Лоръл, никога няма да стана прабаба. Вие сте прекалено заети с дела и вестници, че да си намерите любовници.

— Не съм готова за женитба, вметна Лоръл и вдигна чашата си хъм светлината.

— Че кой ти говори за женитба? — веднага парира Оливия. После въздъхна и погледна сина си. — Днешните деца не знаят нищо за любовта.

Лоръл се разсмя и в същия миг чу външната врата да се затваря.

— Това сигурно е Кърт. Отивам да го предупредя за лошото ти настроение.

— Ама че проклето момиченце! — промърмори Оливия, докато Лоръл излизаше от стаята.

— Не говори така, мамо. Тя прилича на теб. Абсолютно твое копие, забеляза синът ѝ и запали поредната си пура.

— Значи е прекалено хубава, изкикоти се бабата.

В момента, в който влезе в приемната, усмивката на Лоръл повехна и челюстта ѝ увисна. Очите ѝ прескочиха изненадано от брат ѝ към мъжа до него. Защото това беше Матю Бейтс.

Той взе ръката ѝ, повдигна я към устните си, и преди Лоръл да успее да каже нещо, я целуна.

— Благодаря за южняшкото гостоприемство.

Мили Боже, помисли си Мат, докато очите му я поглъщаха. Колко е хубава! Цялата тази страст, енергия, огънят, който гореше в нея, под цветовете на слонова кост и рози. Някой ден, Лорилай, обеща си негласно Мат, ще дадем воля на всичко това. Така, както аз си знам.

Лоръл пренебрегна топлината, която се разля по тялото ѝ от коленете до устните, и се обърна към брат си. Той имаше ъгловатите и аристократични черти на баща им, но имаше очи на мечтател. Когато го погледна, обърканото изражение на лицето ѝ веднага се успокои.

— Здравей, тя сложи ръце на раменете му и те останаха там, докато се целунаха. — Как си?

— Много добре. Зает. — Кърт се усмихна, сякаш точно в този миг се сети къде се намира.

— Зает? Ето една чудесна тема за разговор тази вечер — изкикоти се Лоръл. — Баба е в едно от особените си настроения. Може да те дъвче, докато от теб останат само кости.

Той ѝ хвърли толкова измъчен поглед, че тя пак се разсмя и го целуна отново. Горкичкият Кърт, помисли си Лоръл, толкова е стеснителен и сладък. И като обърна глава, погледна Мат право в очите. Той я наблюдаваше сдържано, ала нещо неопределено проблясваше в сините му очи. По гръбнака ѝ премина тръпка, но тя успя да запази спокойствие. Кой е той всъщност, попита се Лоръл не за пръв път. И защо след цяла една година аз все още не съм сигурна? Винаги се чудеше как мъж с неговата енергия, ум и цинизъм, можеше да бъде приятел на нейния благороден, добродушен и мечтателен брат. Учудваше я също така, че не можеше да го постави на мястото му. Вероятно защото той предугаждаше мислите ѝ. И то почти винаги. Неволно очите ѝ слязоха към устните му. Те се извиха в усмивка. — По дяволите, изруга наум Лоръл.

— Мисля, че ще е най-добре да влезем — обади се Кърт, изненадан от мълчанието им, и се усмихна по своя симпатичен момчешки начин. — Щом Мат е тук, ще отвлече вниманието ѝ. А той това много го умее.

— Бас държа, промърмори Лоръл.

Докато Кърт вървеше към приемната, Мат взе ръката ѝ и я сложи в своята.

— Още един бас ли искаш да направим? Не си обявила облога.

Имаше нещо много нахакано в тихо прошепнатите му думи. Тя тръсна глава с нервен жест, което му достави невероятно удоволствие.

— Ако не ми държеше ръката, щях да...

— Щеше да ме прегърнеш довърши изречението ѝ той, докато вървяха.

Винаги бе харесвал тази стая. Бледите цветове и полираното до блясък старо дърво. Когато беше тук, забравяше годините, прекарани в тесния мансарден апартамент, където радиаторът издаваше повече шум, отколкото топлина. Този период от живота му бе останал в миналото. Ала все още понякога си го спомняше, въпреки успеха. Тогава обувките обикновено му бяха тесни, а коремът винаги празен. Но амбициите му бяха твърде големи. Не, Мат никога нямаше да приема успеха като нещо, паднало му от небето. Доста години се беше борил, за да го постигне.

— О, ти си ни довел твоя янки на гости? — възкликна Оливия, като хвърли закачлив поглед към Мат и се приготви да се забавлява.

Кърт поздрави баща си, лепна задължителната целувка върху бузата на баба си и отиде да си сипе едно питие. Оливия не го изпускаше от очи.

— Мис Оливия! — Мат пое подадената ръка и я вдигна към устните си. — По-хубава от всякога.

— Ласкател — отвърна тя, ала в очите ѝ проблесна удоволствие. — Не си ме виждал повече от месец, а това е ужасно много време за моята възраст.

Той целуна ръката ѝ, докато очите му се смееха.

— Стоя нарочно далеч, защото вие не искате да се омъжите за мен. А това разбива сърцето ми.

Лоръл едва сдържа усмивката си, докато сядаше в стола си. Как можеше наистина да бъде забавно очарователен.

Смехът на Оливия беше искрен. Женски звук на одобрени, и приемане на комплимента.

— Преди тридесет години, ти, мошенико, щеше да се поизпотиш здравата, докато ме гониш, въпреки че си янки.

Мат пое предложената му от Кърт чаша и изпълнения му с благодарност поглед, преди да се обърне отново към Оливия.

— Имам чувството, че нямаше да се наложи да тичам дълго. — Той се облегна на стола ѝ. А Лоръл си помисли, че го прави доста небрежно и интимно, като любим племенник.

— Е, това време вече отдавна е отминало — отвърна баба ѝ, преди да я погледне. — Защо ти не се заемеш с този дявол, Лорилай, че да го сложиш на мястото му? Той е от мъжете, които карат кръвта на жените да ври и кипи.

По бузите ѝ плъзна червенина, повече от изненада, отколкото от объркване, докато Мат ѝ се усмихна хищно. Тя обаче запази ледено мълчание, като проклинаше издайническата си светла кожа.

— Това е един чудесен женски номер — отбеляза баба ѝ, докато потупваше бедрото на Мат — и много полезен за тена. — Винаги можех да повикам на помощ изчервяването, въпреки че имах съпруг и трима любовника под ръка.

Доволна от убийствения поглед, с който я възнагради внучката ѝ, Оливия отново вдигна очи към Мат.

— Хубаво е момичето, нали?

— Много хубаво съгласи се той, като се забавляваше почти колкото Оливия.

— Ще роди красиви синове.

— Искаш ли още едно питие, мамо? — попита Уилям, забелязал първите признаци на войнственост в очите на дъщеря си.

— Добра идея. — Оливия му подаде празната си чаша. — Ти не си видял градината ни, Мат. Всичко е чудно нацъфтяло. — Лорилай, защо не вземеш да изведеш този янки навън и да му покажеш как изглежда една истинска градина?

Лоръл стрелна баба си с леден поглед.

— Сигурна съм, че Мат...

— Ще бъде очарован довърши бързо той и стана.

Тя прехвърли погледа си към него, без да промени изражението си.

— Аз не...

— Не желая да бъде груба — отново много, бързо я прекъсна Мат й й помогна да стане от стола.

О, да, добре, помисли си ядосано Лоръл докато излизаше през вратата. Тя наистина искаше да бъде много, ама много груба. Но не пред близките си. А той отлично го знаеше.

— Много ти е забавно, нали? — изсъска Лоръл в мига, в който вратата се затвори зад тях.

— За какво? — попита невинно Мат.

— Да ме вбесяваш.

— Не е възможно да не се наслаждаваш на нещо, което някой прави толкова добре.

Тя се изкикоти, след което се ядоса сама на себе си.

— Е, това е градината — направи широк жест Лоръл. — И ти искаш да я видиш толкова, колкото аз горя от желание да ти я показвам.

— Грещиш — каза кратко Мат и хвана ръката й.

— Престани! — Ядосана, тя измъкна ръката си от неговата. — Какъв е този нов навик, който си придобил напоследък? Защо непрекъснато ме хващаш за ръката?

— Просто открих, че ми харесва — той я придърпа от терасата на тясната алея сред цветята. — Освен това, ако не ми я покажеш както трябва, Оливия веднага ще измисли нещо друго.

Точно така, помисли Лоръл. По-добре да изтърпи мъжа, който вървеше към нея. Слънцето клонеше към хоризонта и правеше градината райска. Много отдавна не беше я виждала в припадащия здрач. Минаха покрай дървена сводеста рамка с глицинии, които приличаха на падащи капки дъжд. Дневните птици бяха утихнали а нощните още не бяха се събудили.

— Винаги съм я обичала най-много в този час на деня — тихо промълви, без да се замисли, Лоръл. — Представям си как жени с бухнали дълги рокли да се разхождат по алеите, а под украсената с цветни фенери беседка свирят музиканти.

Мат знаеше, че бе романтична, че приличаше малко на брат си по мечтателност, ала винаги го бе крила от него. Инстинктивно разбра, че тя не бе искала той да го узнае сега, но градината бе причина за слабостта ѝ. Зачуди се, докато прокара леко палеца си по пръстите ѝ, какви ли други слабости би могла да има.

— Тогава едва ли е ухаела така, както тази вечер — промърмори Мат, открил изведнъж колко нежна и изящна изглеждаше кожата ѝ на последните златни слънчеви лъчи. Горещца, сладка и тайнствена.

— Когато бях малка, излизах тук по залез слънце и си представях, че имам среща с някой. — Споменът я накара да се усмихне малко мечтателно. — Той беше или мургав и неустоим, или висок и рус, но винаги опасен и неподходящ. Мъж, когото бащата на всяко младо момиче ще прогони начаса. — Лоръл се засмя и докосна с пръсти една восъчно бяла камелия. — Странно, че съм си фантазирала такива неща, докато баща ми знаеше, че имам съвсем други амбиции и съм прекалено практична, за да се влюбя в ...

Тя трепна, когато Мат обърна главата ѝ към себе си и Лоръл се озова много близо до него. Толкова близо, че мирисът, който идеше от него, я удари в ноздрите и затъмни всички аромати на земята. Усети диханието му върху кожата си по-отчетливо от лекия вечерен ветрец. Светлината беше златиста, леко обагрена в розово. Тайнствена, вълшебна. Ъ на тази светлина Мат изглеждаше като един от онези непознати мъже, за които бе мечтала някога.

Той постави леко ръка върху пулса на китката ѝ. Не беше спокоен, ала този път причината за това не бе гняв.

— В кого?

— В един мошеник, много бързо дойде на себе си тя.

Говореха тихо, сякаш споделяха тайни. Слънцето падаше все пониско и сенките ставаха все по-дълги и тъмни.

Лицето му е толкова слабо, помисли си неочаквано Лоръл. Не бе хищно, а бе лице на човек, който не би се отместил, ако на пътя му се изпречат неприятности. Очите му бяха нащрек, но тя бе забелязала и преди колко ловко прикриваше мислите си. Може би затова умееше да измъква от хората всякаква информация, без да се усетят. А устата му как не бе забелязала досега колко изкусителна, колко чувствена бе устата му? Или само се бе преструвала, че не забелязва? Тези устни едва ли са меки, помисли си Лоръл, докато очите ѝ не се откъсваха от тях. Кой знае колко са твърди и вкусът им сигурно е много мъжки. Можеше да се наведе съвсем малко към тях и да ги докосне.

Очите ѝ се разшириха само при мисълта, която премина през ума ѝ. Под пръстите на Мат пулсът ѝ прескочи. Сетне тя бързо издърпа ръката си. Господи Боже! Какво ѝ ставаше? Та той щеше да ѝ се подиграва месеци наред, ако случайно узнаеше какви мисли бяха минали през главата ѝ и как за малко щеше да се направи на пълна глупачка.

— Най-добре да се връщаме. — предложи хладно Лоръл. — Време е за вечеря.

Мат искаше да я сграбчи и да си вземе целувката, която тя почти му беше дала. Ала ако го направеше, щеше да загуби и единствения милиметър напредък, който беше постигнал с нея. А той я желаше толкова отдавна, твърде отдавна, и му беше съвсем ясно, че тя веднага щеше да отхвърли всякакви рутинни ухажвания. Затова бе решил да бъде необикновен, което дори му бе забавно.

Търпение, напомни си Мат, търпението бе основната предпоставка за успеха. Но госпожичката заслужаваше един съвсем малък урок заради това, че го накара почти да изгуби контрол, изпълнен от желание и възбуда.

— Толкова рано? — Гласът му беше равен и спокоен, а изражението иронично. — Ако Оливия те бе изпратила тук с Картие, съмнявам се, че би прекъснала така бързо разходката.

— Тя никога не ме изпраща тук с Джери — отвърна Лоръл, без да се замисли за съдържанието, което носеха изречените думи.

— А, така ли? — тонът му бе предизвикателен и явно предназначен да я вбеси.

— Не започвай тази тема. — избухна тя.

Той я погледна невинно.

— Какво съм казал?

— Джери е много добър и приятен човек — преглътна Лоръл. Добре възпитан и безобиден.

Мат отметна глава и се разсмя с цяло гърло.

— О! Боже! Мен никой никога не ме е наричал безобиден! И дано не ме наричат така! Тежко им.

Очите ѝ се присвиха.

— Аз ще ти кажа какъв си! — Ти си непоносим. Гласът ѝ трепереше от гняв.

— Това е къде-къде по-добре. — Неспособен да устои, той пристъпи към нея и взе косата ѝ в шепи. — Нямам желание да бъда нито приятен, нито добър, нито добре възпитан. А най-малкото безобиден.

Не искаше пръстите му да докосват врата ѝ. Караха я да тръпне, по гръбнака ѝ преминаваха вълни от хиляди иглички.

— Е, значи господ е чул молбите ти. Ти си досаден, груб и...

— Опасен? — прекъсна я отново Мат и наведе глава така, че устните им почти се докоснаха.

— Не ми пъхай думите в устата, Бейтс.

Защо имаше чувството, че бе изменила последната крачка от едно прекалено дълго и изтощително надбягване? Борейки се сякаш за последната глътка въздух, тя отстъпи назад и откри, че зад гърба ѝ има стена. Би опитала да отстъпи встрани, ако той не бе реагирал прекалено бързо и не бе блокирал пътя ѝ.

— Отстъпваш ли, Лорилай? — О, това не беше само възбуда от гняв, помисли си Мат, докато чувстваше пулса ѝ във вената, който биеше като чук в трапчинката на гърлото. Не и този път.

По тялото ѝ премина гореща вълна, нещо топло и сладко, като ленива лятна река. Лоръл изправи гръб и вирна брадичка.

— Не си въобразявай. Не бягам от теб. Достатъчно ми е, че те търпя всеки ден в „Хералд“. Ала нямам намерение да си губя времето, собственото си време тук, в моята къща, с теб. Отивам си. — завърши тя изречението почти шепнешком, защото съм гладна.

И като го отстрани от пътя си, се затича към къщата, а той остана загледан след нея с развятата и коса, грациозните ѝ крачки, кипнала от

гняв.

Господи, каква жена! Страхотна, невероятна жена, помисли си Мат. Жена и половина. Сигурно да се люби човек с нея ще бъде голямо удоволствие. А той смяташе да го направи. И то много, много скоро.

ВТОРА ГЛАВА

Тъй като все още кипеше от възбуда заради предната вечер, Лоръл реши да отиде до работата си пеша. Щеше да повърви половин час сред хората, да се поразходи покрай витрините на магазините, да се заслушва в откъслечните фрази и разговори, достигащи до ушите ѝ от минувачите, и да се поуспокои. Градът, както и плантаторската им къща, бяха нейната стара, неувяхваща любов. Тя не виждаше никакво противоречие в това, че харесваше както елегантното безвреме на „Промес д’амур“, така и шума на градския транспорт в най-натоварените часове. Откакто се помнеше, беше приемала и двата свята, чувствайки се еднакво удобно във всеки от тях. Лоръл беше романтична. Беше също така амбициозна. Практичността и мечтателността ѝ бяха присъщи, но тя никога не ги противопоставяше. Тези две толкова различни черти на характера ѝ не се биеха. В момента се чувстваше по-спокойна сред шума и блъскането на тълпата наоколо, отколкото със спомена за романтичната здрачна градина.

Какво се беше случило, помисли си Лоръл, като пъхна ръце в джобовете си. Беше убедена, че познава Матю Бейтс достатъчно добре, за да знае, че той рядко прави нещо без цел. Никога досега не беше я докосвал по този начин. Като се огледа във витрината на един магазин, тя си каза, че всъщност Мат рядко я беше докосвал през цялата година. И изведнъж снощи, снощи имаше нещо интимно в начина, по който пръстите му се плъзнаха по врата ѝ и после обхванаха китката ѝ. Почти интимно, повтори си Лоръл. Слава богу, че в нейния отговор нямаше нищо интимно. Явно беше я извадил от равновесие.

Тя се намуси. Онова, което бе почувствала снощи, не беше възбуда или неприятно чувство, а просто изненада. Сега обаче бе напълно обзета от снощното преживяване. Градината беше пълна с настроение. Винаги бе била чувствителна към настроенията. Сигурно затова му бе наговорила куп глупости. И сигурно затова, само за миг, си бе пожелала той да я прегърне. Бе поискала да почувства ръцете му около себе си.

Цветя и залез. Една жена може да открие страшно привлекателни неща в подобно съчетание. И да бъде изкушена. Временно. Добре, че се осъзна навреме, преди да направи нещо, за което след това да се презира, напомни си Лоръл.

После приказките на баба й. Тя стисна зъби и зачака смяната на светофара. Обикновено забележките на Оливия не я притесняваха и Лоръл се опитваше да не им обръща внимание. Ала баба й отиде твърде далеч, когато небрежно подметка, че Матю Бейтс е точно мъжът, от който се нуждае нейната скъпа внучка.

А той... Той беше направо невъзможен, също като добрата й стара баба. Ако не се смяташе чара й, ще не ще, призна пред себе си Лоръл. Вдъхна дълбоко ароматите на града. Газове, шум, човешки миризми, топлина. Изведнъж си даде сметка какво всъщност представляваше Матю Бейтс. Той беше истински. Но тя нямаше да позволи на един абсурдна случка от света на фантазиите да развали деня й.

Твърдо решена да забрави случката, както и мъжа, който я бе предизвикал, Лоръл понечи да слезе от тротоара.

— Добро утро, Лорилай!

Изненадана, тя едва не се спъна, когато една ръка хвана рамото й. Мили Боже, нямаше ли място в целия Ню Орлийнс, където да избяга от него? Лоръл обърна глава и го изгледа с дълъг, леденостуден поглед.

— Да не би колата ти да е повредена?

Високомерието й отива, мина през ума му, както и самообладанието.

— Денят е хубав за разходка. — отвърна спокойно тя, докато пресичаха улицата.

Мат не беше глупав и нямаше никакво намерение да й признае, че я зърна още когато излезе от апартамента си и нарочно тръгна след нея.

Лоръл се опита да издърпа ръката си, когато стигнаха другата страна на улицата. Защо ли не се качи в колата, както всяка друга сутрин? Със сигурност щеше да избегне тази среща. Но не искаше да прави сцени на улицата, затова го погледна. И забеляза развеселения му поглед, което означаваше, че отново бе разгадал мислите й. Тя бързо отхвърли мисълта да го халоса по главата с чантата и студено му се усмихна.

— Е, Мат, струва ми се, че прекара добре снощи.

— Много харесвам баба ти. Великолепна е — отвърна просто той. Когато веждите ѝ се събраха. Мат се усмихна и прекара пръст по носа ѝ. — Това забранено ли е?

Лоръл сви рязко рамене и тръгна отново. Как можеше да го мрази, когато беше толкова сладък и искрен? Въпреки това не промени тона си.

— Ти я насърчаваш.

— Тя няма нужда от насърчение — отвърна Мат. — А и на мен тази игра също ми харесва.

Лоръл едва потисна напирещата усмивка. Хората наоколо бяха много и това ги караше да вървят близо един до друг, с почти допрени рамене.

— Надявам се, не си въобразяваш, че баба ми има някакви амбиции към теб като мой...

— Любовник? — предложи той с отвратителния си навик да разгадава и довършва мислите ѝ. — Мисля, че Оливия с цялото си свободомислие има нещо повече, нещо по-голямо на ум. Тя умее да наддава. Не случайно ни прати да разглеждаме градината.

Засрамена, Лоръл почти го зяпна. Мат се усмихна.

— Трябва да те предупредя, че е много непостоянна. Никога не можеш да бъдеш сигурен дали в следващата минута няма да се отметне.

— Допускам го. И сигурно е така, защото е темпераментна. Той докосна с пръсти косата ѝ. — Ала къщата и семейството — продължи Мат, когато тя вдигна към него очи, — са неща, които един мъж не отхвърля лесно.

Лоръл му хвърли поглед, какъвто никога досега не беше му отправяла. Леко премрежен и учуден.

— Мат — промълви тихо тя, — ще ме накараш да променя отношението си към Джери и да погледна по-сериозно на връзката си с него.

Тогава, помисли си той, докато желанието сви стомаха му, просто ще се наложи да го убия.

— И Оливия веднага ще те лиши от наследство.

Лоръл се засмя и, без да мисли, мушна ръката си в неговата.

— Аха, значи това е изборът, който трябва да направя. Наследството или чувствата. Предполагам, и за двама ни е много неприятно, че не си моят тип.

Мат допря ръка върху стъклената врата на „Хералд“, преди Лоръл да успее да я отвори.

— Поставяш ме в положение да направя всичко възможно, за да променя мнението ти, Лорилай.

Тя вдигна вежди, не съвсем сигурна в себе си, както беше преди минута. Защо не бе забелязала досега тези бързи смени на настроението му? Причината бе, призна си Лоръл, че си бе наумила да не забелязва нищо, свързано с него. Поне дотолкова, доколкото това беше възможно. От мига, в който бе прекрачил прага на редакцията на вестника, се беше зарекла, че това ще е най-безопасното поведение. Твърдо решена да не му остава дължна този път, тя се усмихна и отвори вратата.

— Няма начин, Бейтс. Нямах никакви шансове.

Той я пусна да влезе, но проследи с очи движението ѝ през пълната зала. Дори ако не беше така силно привлечен и очарован от нея, последните ѝ думи сигурно щяха да го накарат да го направи. Лоръл просто го предизвикваше. Със странна усмивка на лицето Мат се отправи към асансьора.

Цяла сутрин Лоръл беше заета да интервюира директора на голяма фирма за ремонт на магистрала. В никакъв случай не можеше да се каже, че една статия за ремонти на пътищата и разполагане на пътниите знаци бе изпълнена с огън и пламък, ала занаятът си беше занаят. Нейната работа бе да го изслуша, да осмисли фактите, колкото и сухи да бяха те, и да направи от тях репортаж. С повече късмет най-много да стигне до втора страница на вестника. Може би следобедът щеше да ѝ донесе нещо повече.

Коридорите бяха почти празни и спокойни в късните утринни часове. Повечето репортери или бяха на път към своите задачи, или вече бяха на мястото на събитието, или пишеха по бюрата си. Като махна с ръка на един колега, който хапваше на крак някакво шоколадче, Лоръл започна да нахвърля началните изречения на статията в ума си. Заета с това, тя се обърна и тръгна към бюрото си, като в рязкото си движение блъсна някаква жена. Съдържанието на чантата на непознатата се разпиля по земята.

— По дяволите! — Без да се замисли, Лоръл се наведе и започна да събира вещите. — Извинете, изобщо не гледах къде вървя.

— Няма нищо.

Видя една много малка и нежна ръка, която посегна към обикновен плик. Ръката леко трепереше. Лоръл вдигна очи. До нея бе клекнала бледа блондинка с приятни черти и зачервени очи. Устните ѝ трепереха почти колкото ръката.

— Ударих ли ви? — Лоръл инстинктивно взе ръцете ѝ в своите. Безпризорно дете, сираче, ранена птица, изпаднал в беда непознат, тя никога не бе способна да устои на съществуване в нужда.

Жената отвори уста да каже нещо, сетне я затвори и поклати глава. Пръстите ѝ безпомощно трепереха. Когато по бледото ѝ лице закапаха сълзи, Лоръл забрави шума в залата, както и бележките, които я чакаха в чантата. Тя помогна на жената да стане, поведе я сред бюрата и я въведе в остъкления кабинет на главния редактор.

— Седнете — рече Лоръл и настави блондинката в леко протрития кожен фотьойл. — Ще ви донеса малко вода.

И без да дочака съгласието ѝ, излезе. Когато се върна, забеляза, че жената успешно бе преглътнала сълзите си, но лицето ѝ продължаваше да бъде объркано и уплашено.

— Хайде, изпийте това.

След като ѝ подаде картонената чаша, Лоръл седна на страничната облегалка на стола и зачака.

Дори в кабинета на главния редактор можеше да се чуе приглушеното ехо от гласовете и тропането на машините. Все пак голямата суматоха още не бе настъпила. Паниката, която обикновено се надигаше в края на деня, малко преди предаване на броя за печат, беше още далеч. Единственото напрежение идеше от усилията, които русокосата полагаше, за да успокои дишането си. В ума на Лоръл се въртяха стотици въпроси, ала тя мълчаливо остави жената да се съвземе.

— Извинете ме. — Непознатата смачка празната чаша, преди да я погледне отново. — Обикновено не се разкисвам толкова лесно.

— Всичко е наред — отвърна Лоръл, като си отбеляза наум, че жената започна бавно и систематично да къса чашата на парченца. — Аз съм Лоръл Армънд.

— Сюън Фишър — отговори жената и заби поглед в скута си.

— Мога ли да ви помогна с нещо Сюзън?

Този въпрос отново изпълни очите ѝ със сълзи. Защо, запита се Лоръл. Та тя бе казала нещо съвсем обикновено, а то бе предизвикало такава реакция. Такова чувство на безпомощност и безнадеждност.

— Не зная защо дойдох тук започна жената Не можех да мисля за нищо. Полицията...

Репортерският инстинкт на Лоръл надделя над желанието ѝ да помогне. И двете чувства бяха така естествени за нея, че тя дори не им обръщаше внимание. Внимателно сложи ръка върху рамото на Сюзан.

— Аз работя тук. Можете да говорите с мен. Искате ли да започнете от самото начало?

Сюзан я изгледа. Вече не знаеше на кого да вярва и на кого не. И изобщо думата вяра означаваше ли нещо? Тази жена изглеждаше толкова спокойна, толкова самоуверена. Нейният живот никога не е бил разбиван на парчета. Нима би могла да я изслуша или да ѝ повярва?

Очите на Сюзан бяха сини, светли и уплашени. Лоръл не знаеше защо ѝ напомниха за очите на Мат. Мъжът, за когото мислеше, че е безчувствен като дърво. По принцип. Тя сложи длан върху ръката на Сюзан.

— Ще ви помогна, ако мога.

— Сестра ми — думите излязоха от устните ѝ, после тя спря и махна с ръка. Преглътна и подзе отново. — Сестра ми, Ан, срещна Луис Трулейн преди една година.

Луис? Името се заби в съзнанието на Лоръл, докато ръката ѝ стисна ръката на Сюзан. Какво общо можеше да има тази уплашена, треперееща жена с Луис?

— Продължавайте — успя да се овладее Лоръл и отпусна пръстите си.

— Те се ожениха по-малко от месец, след като се запознаха. Ан беше толкова влюбена в него. Ние имахме, по-точно живеехме в един апартамент под наем. И тя непрекъснато ми говореше само за Луис и за неговата прекрасна старинна къща, където щяха да отидат да живеят. Херитидж Оук. — Знаете ли я?

Лоръл кимна, като се завърна назад в спомените си.

— Да, зная я.

— Изпрати ми снимка. Не можех да си представя, че Ан живее там. Че е господарката. В писмата си тя говореше само за къщата. И за Луис, разбира се. — Сюзан спря, сякаш не ѝ достигаше въздух. — Беше толкова щастлива, истински щастлива. Те искаха да създадат семейство. Канех се да ги посетя, когато получих писмото на Луис.

Лоръл пое ръката на жената в своята.

— Сюзан, знам.

— Тя беше мъртва.

Изречението беше равно, безчувствено, безцветно. Сякаш не я засягаше, не я интересуваше.

— Ан беше мъртва. Луис пишеше, че излязла сама по тъмно, и се загубила сред блатата. Ухапала я змия, пишеше той. Ако са я намерили един час по-рано, но това станало чак на следващата сутрин и било много късно.

Сюзан стисна устни, като си каза, че няма да плаче. Просто не биваше повече до плаче. Времето на сълзите беше отминало. Ан беше само на двадесет и една години. И беше толкова хубава.

— Сюзан, сигурно е било ужасно за теб. Това е страшно неприятен инцидент.

— Убийство — отговори спокойно и ясно Сюзан. — Беше убийство.

Лоръл я изгледа стреснато и удивено цели десетина секунди. Първоначалното ѝ усещане за спокойствие изчезна и беше заменено от съмнение, сетне от любопитство.

— Ан Трулейн умря от ухапване на отровна змия. Защо смяташ, че е било убийство?

Сюзан стана и отиде до прозореца. Тази жена не я бе потупала покровителствено по ръката, нито бе направила някакъв глупав коментар. Беше я изслушала и Сюзан почувства слаб лъч на надежда.

— Ще ви кажа това, което казах и на Луис — това, което казах и в полицията. Тя си пое бавно дъх, вдиша дълбоко и после издиша. — Ан и аз бяхме много близки. Тя беше нежна и чувствителна. Беше сладка като дете, без да бъде инфантилна. Искам да разберете, че познавах Ан така, както познавам себе си.

Лоръл се сети за брат си Кърт и кимна.

— Разбирам.

Сюзан отвърна с въздишка.

— Още от малка Ан се страхуваше от тъмнината. Изпитваше истински ужас от мрака. Ако влезеше например в тъмна стая, първо светваше всички лампи. Това ѝ бе станало повече от навик. Беше един от онези страхове, които всеки от нас има и не може да преодолее. — Разбирате ли какво искам да кажа?

Като помисли за собствения си страх от змии, Лоръл отново кимна.

— Да, разбирам.

Сюзан отстъпи от прозореца.

— Въпреки че много харесваше къщата, блатото, което бе толкова наблизко, я плашеше. Беше ми писала, че е като тъмен, страшен килер. Нещо, което избягвала дори денем. Ан обичаше Луис, искаше да му достави удоволствие, ала никога не бе ходила в блатото дори и с него, дори и през деня.

Обърна се към Лоръл и очите ѝ бяха изпълнени с молба.

— Опитайте се да ме разберете. Тя го обожаваше, но нямаше да отиде в блатото дори и заради него. Това бе нещо като фикс идея. Ан вярваше, че блатото е свърталище на духове. Когато се е разхождала, е отивала само дотам, докъдето се е виждала светлината на къщата. Никога не би отишла сама по-навътре, и то през нощта.

Лоръл изчака за миг, докато фактите се наместиха в главата ѝ.

— Ала тялото ѝ беше намерено в блатото.

— Защото някой я е завлякъл насила.

Лоръл мълчаливо изгледа жената, която стоеше пред нея. Безпомощният поглед беше изчезнал. Въпреки че очите бяха все още зачервени и объркани, в тях светеше някаква увереност. А може би това бяха шокът и любовта на по-голямата сестра, помисли си Лоръл, но остави парченцата от мозайката да се подредят в мисълта ѝ и ги сравни с онова, което знаеше за смъртта на Ан Трулейн.

Така и не стана ясно защо младата жена се бе разхождала сред блатата сама. Самата Лоръл беше израснала сред блата и заливи и знаеше, че са опасни места, особено нощем, и особено за човек, който не ги познава. Насекоми, дупки, жаби. И змии.

Спомни си също как бе реагирал Луис Трулейн след трагедията. Никакви интервюта, никакви коментари. Той се затвори в себе си. Оттегли се в имението си Херитидж Оук и не допусна никой до себе си.

При мисълта за Луис, Лоръл погледна Сюзан. Репортерският ѝ инстинкт пак надделя. Зададените въпроси винаги изискват отговори.

— Защо дойде тук, в „Хералд“, Сюзан?

— Снощи отидох да говоря с Луис, веднага след като пристигнах в града. Той дори не ме изслуша. Днес сутринта отидох в полицията — тя вдигна ръка в жест на безпомощност — Случаят бил приключен. И преди да се замисля защо, се озовах тук. Може би трябваше да наема частен детектив — но жената поклати глава. — Дори това да е най-правилното, нямам толкова пари. Знам, че Трулейнови са старо и влиятелно семейство. Но сигурно има, не може да няма начин да се открие истината. Сестра ми беше убита. Този път гласът ѝ трепна, а по лицето ѝ пропълзля червенина.

Не е толкова силна, колкото ѝ се иска да бъде, осъзна Лоръл и стана.

— Сюзан, имаш ли ми достатъчно доверие? Ще ми позволиш ли да се заема с тази работа?

Жената прекара пръсти през косата си. Не биваше да се предава сега, когато бе намерила някой, който ѝ предлагаше помощ. Помощта, от която толкова много се нуждаеше.

— Искам да вярвам на някого.

— Има няколко неща, които трябва да свърша — рече Лоръл неспокойно и забързано. Ако тук беше скрита някаква сензация, а тя почти я подушваше, не можеше да мисли за старите връзки, за старите приятели и спомени. — Вън има машина за кафе. Вземи си едно и ме почакай. Когато свърша, ще си вземем нещо за хапване ѝ ще си поговорим по-подробно.

Без да задава въпроси, Сюзан си взе чантата и погледна останките от картонената чаша в полата си, които паднаха на пода.

— Благодаря ти.

— Не ми благодари — отвърна Лоръл. — Все още не съм направила нищо.

Сюзан поспря на вратата и я погледна през рамо.

— Напротив, направи.

Замислена, Лоръл я проследи с поглед как заобикаля бюрата на колегите ѝ. Ан Трулейн, помисли си тя и въздъхна. Господи, в какво ли гнездо на оси се беше напъхала?

Преди да успее да формулира отговора, главният редактор влезе в кабинета си. Тясното му лице се изкриви в гримаса, а уморените му очи бяха изненадани.

— По дяволите, Лоръл! Това е вестник, а не клуб „Самотни сърца“. Когато някоя от твоите приятелки се скара с гаджето си, намери друго място да я утешаваш. Сега изчезвай! — Той се стовари върху бюрото си. — Отивай да пишеш статията си.

Лоръл заобиколи бюрото и спря в ъгъла. Дон Балинджър беше неин кръстник, мъжът, който я беше дундуркал на коленете си като малка много често. Ала когато станеше дума за личните му отношения и за новия брой на вестника, вестникът беше с предимство.

— Това е сестрата на Ан Трулейн — отвърна тя в мига, в който той отвори уста да я наругае.

— Трулейн ли? — повтори Балинджър и веждите му се събраха изненадано на челото. — И за какво е дошла? — Какво иска?

Лоръл вдигна корпуса на стария кораб, който Дон използваше като тежест да подпира хартиите по бюрото си, и го прехвърли от ръка в ръка.

— Да докажа, че сестра ѝ е била убита.

Той издаде кратък звук, който можеше да бъде както смях, така и подигравка. Взе една цигара от чекмеджето и я завъртя между пръстите си. Мачкаше я, потупваше я, галеше я, но не я запали. Не беше палил цигара от шестнадесет дни, десет часа и двадесет и две минути...

— Официалната версия за причината на смъртта бе: „Ухапване, от отровна змия и загубване през нощта сред блатата“. Не звучи като убийство. А какво става със статията за магистралната компания?

— Сестрата ми разказа, че Ан е имала ужас от тъмнината — продължи Лоръл. — Споменавала е в писмата си за блатото, където е умряла. Не е стъпвала там нито веднъж и не е имала намерение да го прави.

— Явно е променила решението си.

— Или някой го е сторил вместо нея.

— Лоръл!

— Дон, нека да се поровя малко тук-там — тя въртеше преспапието из ръцете си. — Нещата никога не са такива, каквито изглеждат. И ти много добре го знаеш. Почти винаги нещо остава

скрито от погледа. Няма да навреди на никого. Ако нищо не излезе, поне ще привлека интереса на публиката.

— На Трулейн няма да му хареса — Дон погали цигарата от единия до другия край.

— Мисля, че мога да се оправя с Луис — отвърна уверено Лоръл. Всъщност знаеше го много добре. — Тук има нещо гнило, Дон. Ако си спомняш, нямаше представена никаква причина, поради която Ан Трулейн да е излязла сама на разходка по тъмно. Била се е приготвила за лягане. Дори е била по нощница.

И двамата бяха чували клюките че излязла за тайна среща с любовник, че Луис я бил заключил в къщата, ала тя успяла да се измъкне, после се загубила. Дон сложи цигарата в устата си и задържа филтъра.

— Добре, подуши малко — каза той. — Но внимателно. Все пак това е доста сензационно. — Преди Лоръл да успее да се зарадва, че бе спечелила първата си победа, той хвърли бомбата със закъснител. — Бейтс се занимаваше с този случай. Свържи се с него и работете заедно.

— Какво? С Бейтс? — повтори тя. — Да работя с Бейтс? Не се нуждаю от него. Това е мое откритие, моя история.

— Ала е в неговата област — контрира я Дон — и никой не може да му вземе случая.

— По дяволите, Дон! Той е непоносим. Не съм някое начинаещо репортерче, което се нуждае от наставник и освен това...

— Бейтс има връзки, източници и познава целия случай. — Дон стана, докато Лоръл фучеше. — Ние не си играем лични игрички тук, в „Хералд“, скъпа. Работим заедно.

След като издържа убийствения ѝ поглед, той подаде глава от вратата и извика:

— Бейтс!

— Да, не може да си играеш личните игрички с някой, който е никой промърмори Лоръл. Аз съм тази, която познава Трулейнови. Той само ще ми се пречка.

— Цупенето винаги е бил един от най-лошите ти навици — изкоментира Дон и се върна зад бюрото си.

— Не се цупя — възмути се Лоръл, докато Мат влизаше в стаята.

Той хвърли бегъл поглед към ядосаното ѝ лице, вдигна вежди и се усмихна.

— Някакви проблеми ли имаш?

Тя успя да потисне гнева си и седна. Когато Матю Бейтс беше наблизил, винаги имаше проблеми.

— Горещо! — посъветва я няколко минути по-късно той, наизлизане от кабинета на Дон. — Всяко зло за добро, нали знаеш. Може да научиш нещо полезно от съвместната си работа с мен.

— Няма какво да уча от теб! Нямам нужда! — Лоръл тръгна към асансьора.

— Охо! Много си серт! — прошепна Мат, като се любуваше на формата на устните ѝ. — Ще видим!

— Ти не си взимаш чирак, Бейтс, а партньор. — Тя тикна палци в джобовете си. — Няма да ти позволя да ми отмъкнеш случая, само защото вече си го отразявал. И ще направиш най-добре, ако ми предоставиш бележките си.

— Последното нещо, което правя — рече кротко Мат — е да дам бележките си на някой друг.

— А последното нещо, от което аз се нуждаю, е някой да ми диша във врата, докато работя. Това е мой случай!

— Значи такава била работата, а? — Той натисна копчето на асансьора и се обърна към нея. — Баща ти не те ли е учил, че споделеното добро е полезно за душата на човека?

Лоръл влезе в кабината вбесена и натисна бутона за първия етаж.

— Върви по дяволите!

Не знаеше, че има толкова светкавична реакция. Преди да осъзнае какво става, Мат натисна бутона за аварийно спиране и асансьорът замря между етажите. Лоръл отвори уста от изненада, а той я притисна към стената.

— Внимавай колко далеч ме пращаш по дяволите! Да не съжаляваш после за това.

Гърлото ѝ пресъхна. Никога не бе виждала очите му толкова ледени. Това я стресна и уплаши. Бяха очарователни. Странно, винаги си бе мислила, че е безчувствен, но сега сякаш беше готов да я хване за гърлото. И кой знае защо, не беше никак изненадана. Не, не беше изненадата причината, поради която по гръбнака ѝ запълзяха студени тръпки.

Тя се уплаши, отбеляза Мат. Ала някакво вътрешно чувство му подсказа да не се отдръпва и да не спира дотук. Една година беше много време, помисли си той. Трябваше да ѝ даде един урок. По-добре да го направя още сега. Трябва да го направя, преди да сме започнали да работим заедно, каза си Мат.

Очите ѝ се разшириха, когато устните му се наведоха към нейните. Той пое дъха ѝ и прошепна:

— Изненадана ли си, Лорилай?

Защо не се отдръпна? Тялото ѝ просто не се подчиняваше на заповедите на мозъка. Беше почти сигурна, че заповяда на ръцете си да го отблъснат. Господи, какви хубави очи имаше! Невероятно сини очи. Дъхът му галеше кожата ѝ през устните му, които бяха на милиметър от нейните. Те пък се бяха разтворили, без сама да знае. Миришеше на нещо, освен на сапун. Нещо силно. И невероятно упойващо.

В усилието си да проясни главата си, Лоръл се подпря на стената.

— Да не си посмял.

Думите се удариха и спряха, заглушени от удоволствието, което устните му вляха в нейните. Не, това не беше целувка. Никой не можеше да нарече това целувка. Докосване, дъх без натиск. Беше повече от намек. Или заплаха.

Лоръл се зачуди дали някой не е отразял въжета на асансьора, защото имаше чувството, че полита в бездна.

Тя не помръдна. Нито мускулче от нея. Очите ѝ бяха широко отворени, а мисълта абсолютно празна, когато той долепи тялото си към нейното. Неговото бе твърдо, силно, стегнато и стройно. Въпреки че всичко в нея избухна като вулкан, Лоръл не помръдна. Устните му отново шепнеха нещо в нейните. Нещо така сладко и леко, че не бе в състояние да го възприеме. После почувства влагата на езика му върху своя. Езикът му влезе навътре, докосна нейния и дишането ѝ спря.

Тихият, неволен пораженчески звук, който тя издаде, едва не го извади извън контрол. Ако беше скочила и се бе нахвърлила върху него, лесно щеше да се справи. Беше достатъчно сърдит за това. Не беше очаквал покорство или подчинение. Не и от нея. Над гнева му надделя изкушаващото чувство за надмощие, а сетне болка. Сладката и всеобхващаща болка да я притежава. Дори когато ухапа със зъби долната ѝ устна, си помисли Господи, искаше я толкова много! Искеше да смъкне леката блуза от раменете ѝ и да обходи бавно, с ръце и

устни, сантиметър по сантиметър, кожата ѝ. Тази нежна кожа, бледа като магнолия, мека като дъждовна вода, го подлудяваше вече месеци наред. Можеше да я има сега, помисли си Мат, докато целуваше нежно устните ѝ. Беше достатъчно опитен, а Лоръл достатъчно отпусната, че да я вземе още тук, на пода на асансьора, преди който и да било от двамата да бе дошъл на себе си. Това щеше да е лудост, една прекрасна лудост. Въпреки че Лоръл все още стоеше, без да помръдне, той чувстваше как под изненадата ѝ се надига страст. Но Мат имаше други планове за прелъстяването на Лоръл Армънд.

Затова се отдръпна леко назад.

През изминалите две минути тя не откъсна очи от него. Не ги откъсна и когато отново натисна бутона на асансьора за първия етаж. Той тръгна с поклащане.

— Жалко че нямаме повече време — рече Мат и огледа кабината. — И място.

Пласт след пласт мъглата, която бе обхванала мозъка ѝ, се разсея и Лоръл ясно осъзна случилото се. Очите ѝ се свиха и заприличаха на две зелени цепки, а бледата ѝ кожа пламна, когато започна да го ругае.

— Знаеш ли, че леко фъфлиш, когато си ядосана — забеляза любезно Мат. — Сигурно ти е останало от детските години. Примирие, Лоръл! — вдигна ръка той, докато тя си поемаше дъх, за да продължи да го проклина. — Поне в професионален план, докато се занимаваме с този случай. Ако искаш, ще продължим личната си война, след като приключим и в извънработно време.

Лоръл замълча. Асансьорът спря и тя се опита да се успокои. Нямахте да спечелят много доверието на Сюзан Фишър, ако застанеха пред нея вбесени и си разменяха остри реплики като врагове.

— Добре, примирие, Бейтс — ала въоръжено отсече тя, докато излизаше от асансьора. — Опитай само още веднъж и ще останеш с няколко зъба по-малко.

Мат прекара език по зъбите си, сякаш да провери дали всички си бяха на мястото.

— Звучи убедително. — Той ѝ подаде ръка и въпреки че не вярваше на изражението му, Лоръл я пое. — Мисля да те черпя един обяд все пак.

Лоръл издърпа ръката си и метна чантата си на рамо.

— Голям си хитрец. Важна информация почти без пари, нали? Искаш да измъкнеш от мен всичко, което знам за Трулейнови, срещу един хотдог.

Мат се засмя и праметна приятелски ръка през рамото ѝ, докато прекосяваха залата.

— Не бъди капризна, Лорилай. Все пак това е нашата първа официална среща.

Тя изръмжа нещо и тръсна глава. Но не махна ръката му от рамото си.

ТРЕТА ГЛАВА

Мат избра шумен ресторант във френския квартал, защото беше установил, че хората винаги говорят повече, когато не са сигурни дали ги чуват. Чувстваше по интуиция, че докато Сюзан Фишър бе повярвала от пръв поглед на Лоръл, все още се съмняваше в него. Затова реши да остави Лоръл да води действието.

Държеше се приятелски, съчувствено, но в същото време преценяваше всяка дума и всеки жест на Сюзан. Тя беше жена, реши Мат, живяла под напрежение и, както изглежда, се беше борила през целия си живот досега. Имаше още дълъг път пред нея, ала нищо нямаше да ѝ попречи да го извърви. Наистина познаваше сестра си. И беше твърдо решена да не се примири с обяснението за смъртта на Ан, докато на бял свят не бъдат извадени и изяснени всички факти. Може би затова Мат ѝ се възхищаваше, още повече, че ръцете ѝ трепереха.

Той погледна Лоръл и се усмихна. Тя щеше да се хване за всяка сламка, помисли си, макар да не се съмняваше, че щеше да му противоречи, ако предложението излезеше от него. Лоръл не искаше да я смятат за слаба или беззащитна, най-малкото Мат. Те бяха колеги, или по-точно казано, конкуренти. Беше му приятно да работи с нея, рамо до рамо. А след последните две минути, прекарани в асансьора между етажите, вече знаеше, че Лоръл скоро няма да забрави, че насреща си има мъж. Пък и той нямаше намерение да ѝ позволи да го забрави.

Мат сипа още кафе в чашата на Сюзан и направи мълчалив знак на Лоръл, че бе негов ред. Лекото свиване на рамене ѝ му показа, че бе съгласна.

— Вашата сестра е умряла почти преди месец Сюзан — подзе меко той, като наблюдаваше лицето ѝ. — Защо чакахте толкова време, преди да дойдете при нас?

Сюзан сведе поглед в чинията си, където от двадесет минути подбутваше храната си с вилица. Над главата ѝ очите на Лоръл срещнаха тези на Мат. Той почти прочете в тях въпроса. „За какво, по

дяволите, е това?“ Но тя си знаеше работата. Бяха партньори, не беше необходимо да се договарят за правилата. Когато Мат питаше, Лоръл мълчеше.

— Сюзан — докосна я по ръката Лоръл. — Ние искаме да ти помогнем.

— Зная. — Сюзан остави вилицата си и погледна първо Мат, после нея. — Трудно ми е да го призная, но все още не мога да приема, че Ан е мъртва. Истината е, че просто бях съсипана. Дори престанах да вдигам телефона. Изобщо не излизах от къщи. Загубих работата си. — Тя стисна устни. Когато отново заговори, трябваше да се напънат, за да я чуят сред невъобразимия шум в ресторанта. — Най-лошото беше, че дори не отидох на погребението. Предполагам, така съм искала да си внуша, че не се е случило. Бях единствената ѝ роднина, а не отидох. Не я изпратих в последния ѝ път.

— Това не е важно — настоя Лоръл, когато Сюзан се опита да продължи на тази тема. — Наистина не е важно. Ти си я обичала. И още я обичаш. А любовта има най-голямо значение. — Вдигна поглед и забеляза, че Мат я наблюдаваше съсредоточено. За момент забрави Сюзан, подозренията, шума и мириса на ресторанта. Очакваше да види цинизъм в очите му, или може би лека, подигравателна усмивчица. Вместо това видя разбиране и един въпрос, на който не знаеше как да отговори. Той мълчаливо вдигна ръката ѝ към устните си, целуна я и я остави.

О, не, помисли си Лоръл смутена. Не и Матю Бейтс! Това всъщност не беше важно, беше по-скоро смешно. Объркана, тя взе чашата си с кафе, ала бързо я остави, без да отпие, защото забеляза, че ръката ѝ не бе много сигурна. Този дълъг, съсредоточен поглед я обърка повече, отколкото целувката в асансьора, която трудно можеше да бъде наречена така. Някъде отдалече дочу гласа на Сюзан, който казваше нещо, и се насили да се съсредоточи.

— И изведнъж миналата седмица сякаш ме осени някакво прозрение. Предполагам, че след като отмина първият шок, започнах да мисля за писмата ѝ. Нещо не се връзваше. Не съвпаднаше. — Жената погледна Мат с надеждата, че той я разбира. — Винаги, когато споменавах блатото, то беше с чувство на отвращение и страх. Ако можеше да си представите колко много мразеше тъмнината, ще

разберете, че никога не би отишла там сама през нощта. Никога! Някой насила я е завел, господин Бейтс. Някой я е накарал да отиде.

— Но защо? — Той се наведе напред и сега гласът му беше твърд и настойчив. — Защо някой ще иска да убие сестра ви?

— Не знам. — Кокалчетата на пръстите ѝ побеляха, докато стискаше ръба на масата, сякаш се бореше с напирещото желание да отпусне глава и да се разридае. — Наистина не знам.

— Аз отразявах случая. — Мат взе цигара и посегна за кибрита. Не искаше да бъде груб с жената, ала ако се налагаше да бъде огъната, то това трябваше да стане сега, преди да задълбаят много навътре. — Вашата сестра е живяла в града повече от година и не е познавала никого. Тя и съпругът ѝ нарочно са избягвали обществото. Според прислугата в къщата, сестра ви е била луда по него. Никога не са се карали или спорили. Значи основният мотив за едно убийство — ревност, просто не съществува. Какво друго? Какво друго може да има?

— Не знам. — Сюзан обърна глава отново към Лоръл. — Просто не знам.

— Хайде да започнем отначало, стъпка по стъпка — предложи Лоръл. — Все още ли пазите писмата на сестра си?

— Да. — Сюзан въздъхна тежко. — В хотела ми са.

Мат загаси цигарата си.

— Тогава да идем и да им хвърлим едно око.

Когато Сюзан бе на такова разстояние, че да не може да ги чуе, Лоръл приближи към него.

— Шокът може и да е отминал — прошепна, — но тя все още не е на себе си. Мат, повярвай ми, имам нюх за тези неща. Мога да го усетя.

— Можеш да усещаш каквото си щещ, Лоръл.

Тя се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Че трябва да гледаме само фактите. Ако решиш да се правиш на скаут, само ще объркаш нещата.

— Колко съм била наивна — процеди Лоръл през зъби. — Преди няколко минути ми се стори, че виждам разбиране и човещина в очите ти. Зачатък на някакво чувство.

Той се усмихна.

— Аз целият съм изтъкан от чувства. Ала това можем да го обсъдим по-късно, на чаша питие.

— Нали знаеш кога ще стане? На куково лято. — Лоръл излезе след Сюзан от ресторанта и се опита да не му обръща внимание, докато таксито ги отнасяше към хотела.

Беше в бедната част на града. Улиците бяха тесни, паважът напукан, перилата на стълбищата изпочупени. От ръждивите балкони вееше влага. Фасадите на сградите бяха овехтели или покрити със слоеве мухъл от постоянната влажност на въздуха. Сякаш всички цветове се бяха слели в един мръсно сиво. Малките улички бяха сенчести и тесни. През нощта, помисли си Лоръл, сигурно бяха опасни. Такива улички човек обикновено или избягва или ги прекосява бързо, оглеждайки се зад гърба си. От отворените прозорци долитаха кавги на всякакви езици, надвикващи звуците на силен джаз.

На бордюра лежеше кльоцава котка, която издаде недоволен мъркащ звук, когато Сюзан отвори вратата на колата. Тя се усмихна извинително.

— Това място си има своята атмосфера.

Мат се усмихна, докато оглеждаше мрачното, оскъдно обзаведено холче на хотела.

— Това не е нищо. Би трябвало да видите апартамента, в който израснах в Ню Йорк.

Напрегнатото изражение върху лицето на Сюзан се смекчи и тя тръгна по стълбите.

— Е, поне е евтино.

Лоръл ги последва и се усмихна зад гърба му. Беше доловила още един проблясък на чувствителност. Странно. И въпреки че не искаше да си признае, безгрижният кратък коментар за детството му бе възбудил интереса ѝ. Кой всъщност беше този човек? Какъв беше? Как беше живял? Винаги бе много тактична и не си позволяваше да любопитства за живота на другите. Какво ѝ ставаше днес?

Хотелчето беше тихо и толкова празно, че стъпките им отекваха по голите стъпала. Напукана мазилка и стени, нашарени с пошли рисунки. Лоръл наблюдаваше профила на Сюзан, докато отваряше вратата. Ще я измъкна оттук, обеща си тя, и то още днес, следобед. Забеляза погледа на Мат, пълен с разбиране, и осъзна, че той отново бе разгадал мислите ѝ. Затова го изгледа свирепо.

— Още една червена точка, а, Лоръл! — прошепна весело Мат.

— Затваряй си устата — изсъска тя, докато влизаше в полумрачната стая на Сюзан.

Имаше едно тясно легло, стар гардероб и нищо друго. Никаква топлинка, нищо интимно.

— Странно, но съм сигурна, че оставих щорите вдигнати.

Като прекоси стаята, Сюзан дръпна въженцето. Мръсната бяла щора се вдигна и слънцето влезе в стаята. Сетне включи вентилатора и бръмчащият му звук изпълни тишината, ала раздвижи и горещия въздух.

— Сега ще ви дам писмата.

Лоръл седна на крайчето на леглото и погледна Мат.

— От коя част на Ню Йорк си?

Веждите му се повдигнаха изненадано, сякаш въпросът го завари неподготвен.

— Не я познаваш. — Устните му се изкривиха в усмивка, докато приседна от другата страна на леглото. — Ти била ли си по на север от линията Мейсън-Диксън, Лоръл?

— Била съм няколко пъти в Ню Йорк — започна тя, но въздъхна недоволено, когато усмивката му стана още по-широка. — По-точно, дванадесет пъти.

— И къде си ходила? Емпайър Стейт Билдинг, Елис Айлънд, Обединените нации, чай на Плаза и шоу на Бродуей.

— Много обичаш да се правиш на високомерен и самодоволен всезнайко.

Той прокара пръст по брадичката ѝ.

— Да. Не го крия.

Лоръл все пак успя да се усмихне.

— А знаеш ли, че ставаш още по-нетърпим при по-продължително общуване?

— Внимавай — предупреди я Мат. — Имам слабост към ласкателствата.

Без да откъсва поглед от нейните смеещи се очи, той взе ръката ѝ, обърна я с дланта нагоре и я докосна с устни. Гледаше как объркване смени смеха в очите ѝ. Зад тях Сюзан нервно отваряше и затваряше чекмеджета. Ала те дори не я чуваха. Нито ѝ обръщаха някакво внимание.

— Няма ги! — Сюзан захвърли купчина дрехи на пода и загледа празното чекмедже. — Изчезнали са! Всички, до едно!

— Какво? — Стресната, Лоръл се обърна към нея. — Какво е изчезнало?

— Писмата, разбира се. Всички писма от Ан.

Лоръл мигновено скочи на крака и започна да рови из разбърканите дрехи на пода.

— Може би си ги сложила някъде другаде.

— Не бяха тук — отвърна Сюзан, а в гласа ѝ се долавяше истерична нотка. — Сложих ги всички в ето това чекмедже. Всичките дванадесет писма. Ето тук!

— Сюзан! — Гласът на Мат беше спокоен и студен. — Сигурна ли си, че си ги донесла със себе си?

Тя въздъхна дълбоко, докато очите ѝ прескачаха от единия към другия.

— Всяко писмо, получено от Ан, беше у мен, когато наех тази стая. Щом разопаковах багажа си, ги сложих ето в това чекмедже. Бяха тук, когато се обличах тази сутрин, преди да изляза.

Ръцете ѝ треперят, отбеляза Мат, но очите бяха сериозни и не трепваха.

— Ще отида да говоря с момчето на рецепцията. След като вратата се затвори зад него, Сюзан загледа смачканата блуза, която държеше в ръце.

— Някой е влизал тук промълви нерешително тя. Знам го със сигурност.

Лоръл я погледна.

— Нещо друго липсва ли?

— Не — Сюзан пусна блузата с въздишка. — Тук няма нищо, което да заслужава да бъде откраднато. Предполагам, че те много добре знаят това. Защо му е на някой да краде Анините писма?

— Мат и аз ще разберем — отговори Лоръл и в същия миг си даде сметка, че говори за себе и за него като за нещо общо. — Между другото — тя се наведе и започна да прибира дрехите на Сюзан. — Можеш ли да пишеш на машина?

Сюзън я загледа, без да разбира връзката.

— Ами да. Работя или по-точно работех в приемната на един лекарски кабинет.

— Добре. Къде е куфарът ти? — попита Лоръл, докато сгъваше дрехите на кревата.

— В килера.

— Ще те заведа на едно друго място, и ще ти намеря подходяща работа. — Взе от ръцете ѝ блузата.

— Работа ли? — Не разбирам.

— Моята баба живее извън града. Когато аз и брат ми отсъстваме тя остава сама. — Лъжата излезе така естествено от устата и, че Сюзън едва ли се усъмни в нещо.

— Ала аз не мога да остана там!

— Напротив. Не ти правя благодеяние. Ще си плащаш за престоя. — Лоръл се усмихна окуражаващо. — Баба ми е решила да пише спомените си а аз непрекъснато си търся извинения, за да не ги печатам на машина. Няма да ти бъде скучно, уверявам те. Тя е на осемдесет и две години и е имала бурен живот. Винаги е обичала мъжете. Поне откакто аз я помня. Ако не бях толкова заета, сигурно с удоволствие щях да се посветя на нейните спомени. Така ще ми направиш голяма услуга.

— Защо вършиш всичко това за мен? — попита Сюзан. — Ти дори не ме познаваш.

— Защото си в беда — отговори просто Лоръл. — И аз имам възможност да ти помогна.

— Само това ли е обяснението?

— Нима помощта трябва да бъде обяснявана по друг начин? Дай ми куфара си — нареди Лоръл, преди Сюзан да успее да каже още нещо. — Ще имаш време да си събереш багажа, докато видя какво е открил Мат. Но преди да излезе, тя се сблъска с него на вратата. — Е?

— Никого не е видял, нищо не е чул. — Мат се подпря на стената и запали цигара. — Ала според мен беше повече заинтригуван от пасианса, който редеше в задната стаичка. — Той издуха дима от цигарата, който се изви към тавана и се разсея. — Говорих и с жената, която чисти стаите. Тя не е пускала щорите.

— Значи някой наистина е влизал тук.

— Може би.

Лоръл се загледа в стената.

— Сюзан просто смята, че е влизал някой крадец. В нейното състояние е по-добре да мисли така.

— Я не се прави на много важна, Лоръл.

— Не се правя. — Тя вдигна ядосано очи към него. — И ще бъде много по-лесно да се справим с всичко, ако тя не вземе да си мисли, че някой определено и целенасочено иска да я спре.

— Няма причини да си мисли подобно нещо — отвърна Мат. — Всъщност какво прави Сюзан в момента?

— Събира си багажа.

Той кимна. И според него не беше много умно да остава в тази дупка.

— Къде ще отиде?

Лоръл вирна брадичка.

— При баба ми.

Без да се опитва да прикрие усмивката си, Мат загледа върха на цигарата си.

— Аха. Ясно.

— Едва ли ти е много ясно! И да не си посмял да философстваш, че се вълвичам прекалено много в случая, защото...

— Добре, добре. — Той смачка угарката на мръсния под.

— Също така няма да кажа колко трогателно благороден е жестът ти. Класическа дама. — Ще отида да хвана такси — добави и тръгна, докато Лоръл гледаше след него.

Точно когато реша, че съм го разбрала, помисли си тя, и Мат прави чупка. Ако не съм по-внимателна с него, каза си Лоръл, докато стъпките му заглъхваха по стълбите, ако не съм много внимателна, ще започна да го харесвам. При тази не особено приятна мисъл влезе в стаята и помоли Сюзан да побърза.

След около десетина минути Лоръл седеше до Мат на задната седалка на едно такси и гледаше задните светлини на друго, което отнасяше Сюзан към къщата на баба й.

— Престани да се тревожиш за нея — нареди тихо Мат. — Оливия ще се погрижи за всичко. Няма да й даде никаква възможност да помисли за сестра си. И за всичко останало.

Лоръл сви рамене и се облегна назад.

— Не се съмнявам в това. Но започвам да се съмнявам, че Ан Трулейн се е разхождала сама из блатото посред нощ.

— Хайде да огледаме фактите, Лоръл и да се придържаме към тях. Първо мотиви. — Без да се замисли, той нави един кичур от

косата ѝ около пръста си. Навик, който беше развил напоследък и който все повече му харесваше.

— Няма никакви мотиви. Жените не отиват да се разхождат току-тъй из блатата, без да имат причини.

— Значи има.

— Няма сексуално насилие — продължи Мат като на себе си. — Тя не е имала пари и освен това единственият ѝ наследник би била Сюзан или съпругът ѝ. Той има сестра, ала не мога да открия никакво благодетелстване или връзка. Поне в тази насока.

— Последните хора, които бих заподозряла в убийство, са Луис и Мариън Трулейн. Но освен секс и пари има и много други мотиви за извършването на убийство.

Мат вдигна вежди, като продължи да си играе с косата ѝ.

— Така е, ала на човек първо това му идва на ум. И причините обикновено са тези.

— Други мислят с повече сиви клетки, Матю Бейтс. Например ревност, ако се върнем към теорията ти за двете основни причини. Луис е богат и красив мъж. Някоя друга жена може да си се е представяла на мястото на Ан.

Той долови нещо особено в гласа ѝ. Някакво чувство, което не разбираше. И което никак не му харесваше.

— Ти достатъчно добре ли го познаваш?

— Луис ли? — На устните ѝ се появи усмивка и очите ѝ се замъглиха. Виж ти, изненада се Мат, Лоръл никога досега не беше го поглеждала по този начин!

— Както всеки друг в този град, предполагам. Или поне така мисля. Той ме научи да яздя, когато бях малко момиченце. После ме накара да въздишам по него, когато бях на десет, а Луис на двадесет и една или две. Беше много хубав мъж. И много внимателен и търпелив с влюбените ученички.

Когато усети, че пръстите му доста са стиснати и може да я оскубе, Мат пусна кичура коса.

— Знаеш го от собствен опит, предполагам. — Доловила цинизма в гласа му, тя се обърна с иронична усмивчица на устните си.

— Ти никога ли не си бил влюбен, Мат?

Той я изгледа дълго и предпазливо, докато през главата му премина вихрушка от най-различни чувства. Очите ѝ бяха спокойни и

меки. Такава беше и устата ѝ, и кожата. Ако бяха сами, изобщо нямаше да отговори на въпроса ѝ, а просто щеше да вземе това, което желаше от толкова време и толкова силно.

— Не — отвърна след дълга пауза Мат. — Това променя нещо в теб, омекотява нещата и никога не си отива.

Лоръл се облегна с въздишка на седалката. Много отдавна не беше си спомняла колко сладко бе да бъдеш влюбен. И колко мъчително. Тя беше само дете и си мислеше, че мечтите са като приказка, в която вярваш. И която винаги завършва щастливо.

— Луис беше изключително важен човек за мен. Искях да имам рицар и смятах, че той много добре го разбираше. Достатъчно добре, че да не ми се присмива. А когато се ожени — Лоръл вдигна ръце и после ги отпусна безпомощно. — Това разби сърцето ми. Знаеш ли историята с първата му жена?

Мат гледаше ръцете, легнали в скута ѝ малки, елегантни, с дълги пръсти и нокти, боядисани в яркочервено. На безименния пръст блещукаше красив изумруд в старинна обковка. Наследствено семейно бижу, помисли си той. Тя имаше наследствени бижута, имаше изтънчени предци и спомени за уроци по езда от висок, аристократичен мъж, достатъчно благороден, за да бъде рицар.

— Това онова — промърмори в отговор на въпроса Мат, докато таксито спираше до бордюра. — Ще ми разправиш по-подробно после.

Лоръл слезе от колата и пооправи полата си.

— Боя се, че това ми прозвуча почти като заповед, Бейтс. След като Дон не е дал конкретни указания как точно да работим, може би ние с теб ще трябва да се изясним.

— Добре. — Той не знаеше защо толкова се ядоса. Наблюдаваше я с присвити срещу слънцето очи. — Това обаче е в моя периметър.

С голямо усилие тя успя да потисне гнева си.

— Но случаят е мой!

— Ако искаш да стигнем донякъде — отвърна Мат — ще трябва да ми оставиш известно поле за действие. Кога за последен път си се преборвала с бюрократизма ей там? — попита той, като посочи с глава сградата на полицейския участък пред тях.

— Сблъскала съм се с бюрократизъм на много места.

— Ала не и тук — отвърна той, преди да я хване за ръката.

— Чакай малко, Бейтс — Лоръл издърпа ръка и го погледна право очите. — Един път завинаги трябва да разбереш, че просто нямам друг избор освен да работя с теб по този случай. Но обърни внимание „с“, а не „за“. Така че, колкото и да ми е неприятно, ние сме партньори.

Това изглежда го развесели, защото на устните му се появи усмивка.

— Добре казано. Партньори — съгласи се той и отново взе ръката ѝ. — Може да ни стане навик.

— Няма подобна опасност. Ще престанеш ли да ме докосваш?

— Не — отвърна, без да се замисли, Мат, докато се изкачваха по стълбите.

Гласовете се блъскаха в стените на участъка. Всякакви гласове ядосани, гневни, уплашени, викащи, шепнеци, кресливи. Миришеше на влажно, усойно място, на нещо сладко, на кафе, цигари, алкохол. Няколко момчета от две враждуващи улични банди стояха подпрени на стената и се гледаха убийствено и със злоба. Една жена със силно насинено лице седеше с превити рамене и разказваше с тих глас нещо на уморен офицер, който кимаше с глава и записваше показанията ѝ на машина с два пръста. Младо момиче с впити шорти дъвчеше дъвка и гледаше неспокойно, като въртеше очи.

Беше виждал всичко това и преди. Много пъти. След като се огледа, Мат се запромъква между хората и бюрата. Полицаи, жертви, молители и потърпевши, никой не му обръщаше внимание, както и той на тях.

Тънка, стройна брюнетка с униформа остави телефонната слушалка на рамото си и му махна с ръка за поздрав. Мат приседна на края на бюрото ѝ. Лоръл остана права до него, загледана в двама възрастни мъже, които почти щяха да се сбият, ругаейки се.

— Е, Мат, какво те води тук, в рая? — Брюнетката остави телефона и му се усмихна.

— Как си, сержант?

Тя оправи косата си и му хвърли дълъг поглед.

— Не съм сменила телефона си нито тук, нито у дома.

— В този град всички се познаваме, а? Била ли си скоро в „Нагет“?

Брюнетката взе молив и го пъкна в устата си.

— Не, отпреди месец. Искаш да ме почерпиш едно питие ли?

— Направо четеш мислите ми. Ала сега имам малко работа.

Тя се засмя кратко и остави молива върху бележника, изпъстрен с имена и номера.

— Е, какво искаш. Мат?

— Да хвърля поглед върху едно дело. Вече приключено. Трябва да си опресня случая, да се върна назад, защото може би ще има продължение.

— Кой случай? — присви очи момичето.

— Ан Трулейн.

— Деликатен случай, Мат. — Очите ѝ се спряха на Лоръл.

— Това е Лоръл Армънд, сержант Каролин Бейкър, Лоръл и аз работим заедно — добави той. — Тя е стара семейна приятелка на Трулейнови. Може би ще успеем да изровим нещо по-надълбоко. Случаят е приключен, сержант, и много добре знаеш, че аз го отразявах от началото до края.

— Вече си се запознал с доклада.

— Значи няма да навреди никому, ако го погледна още веднъж. — Той ѝ се усмихна с най-чаровната си усмивка. — Знаеш, че играя с открити карти, Каролин, никога не злоупотребявам с вътрешна информация, никога не намеквам дори в статиите си за неща, които биха могли да издънят някое разследване.

— Да, знам. — Момичето му хвърли поглед, който наведе Лоръл на мисълта, че между тях е имало нещо повече от професионални връзки. — Всичко беше обявено на широката общественост.

Тя стана и се мушна в съседната стая. Зад тях двамата старци продължаваха да се карат и дразнят.

— Винаги ли работиш по този начин, Мат? — Той се обърна към Лоръл и ѝ се усмихна.

— По кой? — Когато тя не му отговори, Мат се засмя. — Ревнуваш ли, скъпа? Но нали знаеш, че сърцето ми ти принадлежи. Държиш го в двете си ръчички.

— Предпочитам да е в краката ми.

— Колко си лоша — промърмори той и стана от бюрото, защото в този момент Каролин се върна.

— Можеш да разгледаш папката, вземи я в приемната. Тя е празна. — Жената огледа препълнената стая. — Засега — добави сухо.

Отвори една тетрадка и му я подаде. — Подпиши се тук, моля.

— Много съм ти задължен, Серж.

Тя го изчака, докато сложи подписа си.

— Ще ти го напомня.

Мат се изкикоти и тръгна през залата. Интересна и хубава жена беше тази сержант Бейкър, помисли си той. Странното обаче беше, че тя никога не се промъкваше в съзнанието му през онези особени моменти нощем. Нито тя, нито която и да било друга от интересните жени, които познаваше. Тогава се появяваше само една.

— Сядай — покани я Мат, като затвори вратата и по този начин изолира шума от голямата зала. Придърпа един стол и също се настани на дългата маса.

— Весело местенце — отбеляза Лоръл, като оглеждаше мръснобелите стени и овехтелия линолеум.

— Може да идеш в прокуратурата, ако искаш бели якички и спретнати канцеларии. — Той отвори папката и започна да я прелиства.

Как напълно подхожда на това място, помисли си Лоръл с определено чувство на уважение. Въпреки непринуденото му поведение, тя само за миг бе доловила, че под повърхността се криеше твърд и непреклонен нрав. Мъжът от асансьора. Да, намуси се Лоръл, беше ѝ показал какъв темперамент има. Беше ѝ показал и още нещо. Но тя не искаше да мисли за това сега.

Не можеше обаче да пренебрегне факта, че имаше желание да опознае повече страни от характера му. Лесно ѝ беше да го мисли за някакъв повърхностен тип, който просто има късмета да бъде добър журналист. Като го гледаше сега, напълно съсредоточен в празната стая, неволно се запита колко ли бе преживял, какви ли неща бе видял от живота. Беше се справял с неприятности, беше се сблъсквал с чуждата скръб, беше се срещал с порочни и зли хора всеки ден, и въпреки това не беше станал студен или безразличен. Какво движеше, какво мотивираше Матю Бейтс, зачуди се Лоръл. И какво я караше така неочаквано да иска да открие причината?

— Тук няма нищо — промърмори той. — Нищо повече. Доклад от аутопсията. Никакво сексуално насилие, никакви контузии, нито разкъсвания по време на разходката ѝ из блатата. Змията е ухапала левия ѝ глезен. Времето на смъртта е между дванадесет в полунощ и

четири сутринта. — Мат ѝ подаде листа, преди да премине към доклада на следователя.

— Трулейн е работил до късно в своя кабинет. Според показанията му, мислел, че жена му отдавна си е в леглото. Качил се в спалнята около два часа и намерил кревата празен. Претърсил къщата, после събудил сестра си и прислугата. Всички претърсили още веднъж къщата и градините наоколо.

Той посегна да си вземе цигара, видя че кутията е празна и изруга.

— Нищо от дрехите ѝ не е липсвало, всички коли са били в гаража. Трулейн се обадил в полицейския участък в два и петдесет и седем минути — Мат погледна Лоръл. — Почти час, след като открил, че Ан не е в стаята.

Пръстите ѝ бяха влажни, докато разгръщаше папката.

— Къщата е много голяма. Един разумен човек никога няма да извика полиция, преди да се убеди, че е необходимо.

След като кимна бавно в знак на съгласие, той зачете отново доклада.

— Полицията е пристигнала в три и петнадесет. Къщата е била претърсена основно още веднъж, персоналът е бил разпитан — Мат спря за миг. — А тялото на Ан Трулейн е било открито приблизително около шест сутринта, в южната част на блатото.

Той беше ходил там. Спомни си сивото утро, горещото, влажно дихание на блатото, миризмата на застояло, неприятното лепкаво чувство още преди да открият трупа.

— Никой не предполагаше, че може да е там. Според Мариън Трулейн, нейната зълва, Ан изпитвала ужас от блатото. Това съвпада с твърденията на Сюзан — промърмори Мат. — Трулейн настоява на своята версия, че работил до късно и нищо не чул. И не иска да сътрудничи.

— Ти намирал ли си жена си мъртва? — попита го неочаквано Лоръл, като взе доклада от ръцете му. — Много е възможно да е бил разстроен.

Той изрече думите, които напиреха да излязат от устата му.

— Заключение е, че тя е решила сама да отиде там. Може би за да се пребори със страховете си. Може би се е загубила, била е ухапана и се е лутала, докато е останала без сили. — Мат я погледна. Веждите

й бяха събрани на черта, тя съсредоточено четеше доклада пред себе си. — Ти все още ли настояваш да отидем в къщата на Трулейн и да зададем някои въпроси?

— Какво? О, да, така мисля. Те ще говорят с мен. С теб също — добави Лоръл — ако успееш да ги замаеш с естествения си чар.

— Мислех, че не си забелязала — усмихна се той.

— Напротив, забелязах, че можеш да пуснеш в ход всичкия си чар, когато си наумиш. Малко е прекалено според мен, ала доста ефикасно.

— Моля те, Лорилай, комплиментите ти ме смуцават.

Без да му обръща внимание, тя остави доклада встрани.

— Луис обикновено не приема никого. Той се затвори в себе си, след като първият му брак се провали. Но мисля, че с мен ще говори.

Мат разсеяно завъртя празната кутия цигари между пръстите си.

— Тя избяга с брат му, нали така беше?

— Беше ужасен удар за Лукс.

Лоръл отгърна следващата страница, докато Мат погледна към тавана замислено.

Кожата ѝ се вледени, а стомахът ѝ се сви на топка, ала не можа да откъсне очи. Полицейската снимка беше черно-бяла и въпреки това жестока. Беше виждала смъртта и преди, но не и такава смърт. Никога не бе виждала подобно нещо. Уплашена, ужасена, Лоръл гледаше Ан Фишър Трулейн. Или поне това, което бе останало от нея.

О, Господи, помисли си, когато съзнанието ѝ се просветли и стомахът ѝ се отпусна. Не е възможно. Това беше някаква жестока шега. Нечия извратена представа за шега.

— Колко време беше минало — той спря насред изречението, защото я погледна и видя, че кожата бе ѝ смъртно бледа, а очите пълни с ужас. Като изруга през зъби, Мат измъкна снимката от ръцете ѝ и наведе главата ѝ между коленете ѝ. — Дишай дълбоко — нареди кратко, — а ръцете му нежно и внимателно започнаха да разтриват врата и гърба ѝ. Чу как тя възстанови дишането си и се прокле наум. Какво беше направил? По дяволите, беше забравил за тази снимка и я бе оставил да я види. — Спокойно, скъпа — прошепна той, докато разтриваше шията ѝ.

— Вече съм добре — отвърна тя, ала не беше много сигурна. Опита се да се изправи. Когато Мат я прегърна през раменете, тя

отпусна глава на гърдите му. — Извинявай, беше глупаво от моя страна.

— Не — той вдигна леко главата ѝ. — Извинявай. Аз съм виновен.

Много бавно и много внимателно отмести косата от лицето ѝ.

Лоръл преглътна мъчително.

— Предполагам, че си свикнал.

— Надявам се, че не съм.

Мат я придърпа отново към себе си, така че лицето ѝ се допря до шията му.

Беше ѝ добре така. Чувстваше се в безопасност. Ужасът ѝ премина. Тя се отпусна, като му позволи да я гали по косата. Позволи неговото горещо, истинско човешко ухание да я обгърне и да измести всичко останало от тази стая. Усещаше туптенето на сърцето му до своето. Живот. Когато устните му докоснаха ухото ѝ, Лоръл не помръдна. Той ѝ предлагаше утеха. Каза си, че само това иска, докато се притискаше към него.

— Мат.

— Да?

— Не бъди толкова мил с мен.

Очите ѝ бяха затворени, а лицето скрито в гърдите му, но тя усети, че той се усмихва.

— Защо не?

— Просто така. — Почувствала се малко по-спокойна, Лоръл се отдръпна, въпреки че ѝ беше много по-лесно, а и по-приятно да остане така.

Мат взе лицето ѝ в ръце.

— Много си красива — прошепна той. — Казвал ли съм ти го преди?

Тя се отдръпна още повече. Спокойно, напомни си. Ще мислиш за това по-късно.

— Не — усмихна се Лоръл и стана. — Не обръщам внимание на тези неща.

— Красива си — повтори той. — Дори когато брадичката ти е вирната повече, отколкото трябва.

— Не е — машинално му възрази тя.

— Особено под този ъгъл.

— Защото имам много деликатни черти — добави Лоръл, докато си вземаше чантата. О, по дяволите, пръстите ѝ трепереха. Трябваше да излезе оттук, да излезе навън и да подиша чист въздух.

С гръб към нея, Мат скри снимката обратно в папката, затвори я и се обърна.

— С изключение на брадичката — съгласи се той, сложи ръка на рамото ѝ и тръгна към вратата. — Като я вирнеш, не изглежда никак деликатна.

С ръка на дръжката, тя спря и го погледна. Очите ѝ бяха тъмни и по-развълнувани, отколкото когато влязоха в стаята.

— Мат — Лоръл се облегна за секунда към него. — Никой не заслужава да умре по този начин.

Той стисна с ръка рамото ѝ за миг.

— Съгласен съм с теб.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Барът беше тъмен и хладен. Все още бе прекалено рано за вечерната тълпа и прекалено късно за редовните следобедни посетители. С мисълта за Ан Трулейн в главата, Мат наблюдаваше Лоръл. Да, никой не заслужаваше да умре по този начин, но животът и смъртта не винаги се подчиняваха на правила. Беше се научил да приема това много, много отдавна.

Той остана мълчалив, когато излязоха заедно с Лоръл от полицейския участък. Мислеше, анализираше. И си спомняше.

Телефонът му бе извънял в ранните часове на сутринта. Осведомителят му от полицейския участък му съобщи, че Ан Трулейн е изчезнала. Мат пристигна в Херитидж Оук няколко минути след полицията. Имаше мъгла, спомни си той, тънка и остра, по-неприятна и от дъжд. И във въздуха тежеше тишина. Разбра, че Луис Трулейн не бе искал да звъни в полицията за помощ. Отговорите му бяха кратки, изражението му беше отнесено. Не, той не изглеждаше като забързан и разтревожен съпруг, а като човек, чиято вечер е била провалена.

Сестра му и цяла гвардия от прислужници го обграждаха и пазеха от всички страни. И всичко това приличаше на кръгова отбрана. Сетне разследването се пренесе в блатата.

Там беше ветровито, влажно, пълно със сенки и тайнствени звуци. Мат изпита неприязън, без сам да знае защо. Знаеше само, че предпочита да води разследванията си по улици и тъмни алеи, отколкото в този спарен, вдигащ отровни изпарения лабиринт от сенки и блатни треви.

Намериха я много късно. Беше се свила на земята близо до тинесто изворче, където свършваше наклона. Влага, мъгла, сива светлина и задушливи изпарения. Мат дочу песен на птица, може би чучулига, много далечна. Съвсем ясно се чуваше грозния грак на врани. Спомни си реакцията на Луис Трулейн. Беше студен, блед и притихнал. Ако изпитваше гняв, скръб или объркване, беше ги скрил

дълбоко в себе си. Сестра му припадна, прислужниците хлипаха, а той само стоеше мълчаливо.

— Ще отида да позвъня на Луис.

— Какво? — Мат вдигна очи и срещна погледа на Лоръл.

— Ще се обадя на Луис, за да го попитам дали ще ни приеме.

Той бавно скъса обвивката на нова кутия цигари.

— Добре.

Гледаше след нея, докато тя минаваше край масите, за да си купи жетон за телефона от бара. Не ѝ е лесно, помисли си и натисна клечката кибрит с повече сила, отколкото бе необходимо. Беше много близка, беше приятелка. Каквито и отношения да бе имала с Луис Трулейн през детството си, те все още бяха важни за нея и това щеше да ѝ попречи да гледа обективно на него.

Ами ти, Бейтс, запита се Мат и издуха дима нагоре. Нима ти нямаш предубеждения? Ти не харесваш Луис Трулейн и дори вече го мразиш само заради начина, по който Лоръл произнася името му. Ала не беше време за това. Беше време и двамата да си припомнят задълженията си. А те бяха на първо място. На първо място беше статията, която трябваше да напишат. Историята, която трябваше да излезе във вестника. Ако приятелството на Лоръл Армънд с Трулейнови улеснеше задачата им, толкова по-добре. Обаче той беше в този занаят от много време и не хранеше големи илюзии. Хора като Трулейн можеха да поставят такива препятствия пред журналистите, че преодоляването им можеше да се сравни само с прекосяване на минно поле.

Не че нещо би го спряло да се хване за нишката и да разплете цялата история. Но това само щеше да удължи времето и да утежни работата им. И в двата случая, намуси се Мат, щеше да му се наложи да намери пропуски, пукнатини в тази стена, която Трулейнови бяха издигнали около себе си и името си.

Видя Лоръл да се връща. В очите ѝ имаше тъга, а бузите ѝ бяха съвсем леко порозовели. Тя се опитва да надвие нещо, помисли си той, и почувства как сърцето му се свива. Изчака я да седне.

— Е?

— Ще ни приеме утре в десет сутринта.

Мат загаси цигарата, като си напомни, че не бива да я докосва.

— Не си много въодушевена.

— Трябваше да използвам старото ни приятелство. — Лоръл го погледна, срещна очите му и той прочете в нейните умора и гняв. — Беше ми ужасно неприятно.

— Имаш работа да вършиш — промърмори Мат и хвана ръката ѝ, преди да успее да се спре.

— Знам. Не съм забравила — Тя инстинктивно стисна пръстите му. — И не е необходимо да я харесвам, за да я върша добре. — Знаеше, че няма връщане назад. Не и след като видя снимката. Не и след като си представи какво ли би почувствала Сюзан Фишър, ако я видеше.

Когато сервитьорката спря пред масата, Лоръл погледна нагоре. Трябваше да прогони спомена за снимката. Може да беше слабост, ала трябваше.

— Едно мартини — поръча тя. — Сухо, с една идеяк вермут.

— Нека да са две — додаде Мат, като се поусмихна. — Трябва да знаеш, че това не винаги помага, Лоръл.

— Засега е най-доброто, което мога да измисля. — Тя сложи лакти на масата и се облегна. — Мат, мисля да изпия доста алкохол. Мисля го съвсем преднамерено и няма да ти се извинявам. Но обещавам, че няма да се разлигавя, нито ще се напия. Естествено, ще съжалявам за това утре сутринта, ала мисля, че ми бъде един добър урок.

Той кимна и се усмихна, защото разбра, че Лоръл имаше нужда от това.

— След като ще работя с теб, ще се опитам да поддържам високия ти стандарт. В противен случай — Мат се наведе по-близо — често съм се чудил какво ли би станало, ако се напиеш и дойдеш с мен.

— Няма достатъчно джин в това заведение, Матю! — За пръв път от няколко часа Лоръл се засмя.

— Ще видим какво ще говориш след известно време. — Той се облегна назад и си запали нова цигара. — Защо не ми разкажеш за Трулейнови?

— Какво по-точно?

— Всичко.

Тя въздъхна, сетне взе чашата, която сервитьорката остави пред нея, и отпи.

— Това сигурно е единственото нещо в Ню Орлийнс, което е лишено напълно от влага. Съвсем, ама съвсем сухо.

Мат се съгласи и чукна ръба на чашата си в нейната.

— Трулейнови, Лоръл. Не се разсейвай.

— Добре, де. И не ми говори така. Първо старата история. Хоритидж Оук бил построен в началото на деветнадесети век. Плантацията била огромна и много богата. Трулейнови все още притежават повече земя от който и да било друг в тази част на Луизиана. Освен с памук и добитък, те се занимавали и с корабостроителство. Затова успели да запазят плантацията след войната. Благодарение на приходите от това. Всеки в Ню Орлийнс знае, че Трулейнови са играли и играят важна роля в града. Политическа, финансова и обществена. Сигурна съм, че баба ми има много по-богат репертоар от клюки за тях.

— Без съмнение — съгласи се Мат. — Хайде да погъстим годините. — Разкажи ми за този век.

— Това беше само за въведение. — Тя отпи голяма глътка и се заигра с дръжката на чашата. — Боргърд Трулейн.

— Карай нататък.

— Та Боргърд Трулейн — продължи замислено Лоръл — наследил Херитидж Оук веднага след като се оженил. Имаше три деца Мариън, Луис и Чарлз. — Очите ѝ се смееха над чашата. — Беше страхотен човек. Невероятен мъж, едър, драматичен, любвеобилен. Баба ми го обичаше. Всъщност, понякога се чудя дали баба и той, както и да е, няма значение. — Тя се засмя и сви рамене. — Жена му беше много красива. Тиха, спокойна, мечтателна, от типа „морска сирена“. Мариън много прилича на нея. Леля Елън — аз така ѝ виках, — почина шест месеца след мама. Бях на около шест години. И винаги ги бъркам в спомените си.

Лоръл сви рамене и пресуши чашата си, без да забележи, че Мат даде знак на сервитьорката да повтори поръчката.

— Във всеки случай, след нейната смърт, старият Боу изпадна в депресия. Луис продължи бизнеса му. Наистина беше прекалено млад, за да се справи с подобно напрежение и натоварване, но нямаше друг избор. Трябва да е бил на около осемнадесет или деветнадесет години по онова време и струва ми се, че вече го обожавах. За мен беше нещо средно между Принца на Пепеляшка и Робин Худ. Беше много мил.

Винаги се смееше и ме закачаше. Разказваше ми смешки. Ето така обичам да си го спомням — прошепна неочаквано тя и загледа новото си питие.

— Нещата се променят — добави кратко Мат. — Може ли човек да се справи с детските спомени, запита се той, изненадан от изражението на лицето ѝ. По дяволите, едва ли. — Вече не си дете, Лоръл.

Тя вдигна очи и задържа погледа си върху него.

— Така е, ала повечето от представите ми за Луис са детски.

Мат наклони глава и се помъчи да се отпусне.

— Разкажи ми за Мариън.

— Тя е няколко години по-голяма от Луис. И както вече ти казах, прилича много на майка си. Когато бях малка, си мислех за нея като за фея. Кръстницата от приказките. Винаги беше така красива и достолепна.

Някакъв образ на елегантна дама с безупречна кожа и тъмна красота се мерна в съзнанието му.

— Да, забелязах.

— Прекалено стара е за теб — вметна Лоръл, без да се замисли, после го погледна намръщено, защото Мат избухна в смях. — Млъкни, Бейтс, и ме остави да довърша.

— Извинявай — отвърна лукаво Мат, все още смеейки се.

— Мариън обикновено ме глезеше. Черпеше ме с чай и кейк — продължи тя, като набързо пресуши и второто мартини. — Знаеше, че обожавам Луис и все ми повтаряше да порасна по-бързо, за да се ожени той за мен. Аз, разбира се, я боготворях за това.

— Никога ли не се е женила?

— Не. Баба казваше, че прекалено много избирала. Била капризна, ала аз мисля, че е преживяла нещастна любов. Веднъж бях у тях през един сив, потискащ следобед и тя ми каза, че ако една жена има една-единствена голяма любов в живота си, това ѝ стига. Разбира се, тогава мислех, че говори за мен и Луис, но когато пораснах и си спомних думите ѝ и как изглеждаше — Лоръл посегна към чашата си със въздишка. — Жени като Мариън много лесно могат да бъдат наранени.

Той я погледна. Беше така уязвима. Нежна кожа, нежни очи, нежна уста.

— И после?

— Чарлз беше различен. — Тя тръсна глава и прогони тъжното си настроение. Сетне отпи от новото питие. — Мислех, че прилича на Кърт. И го приемах като мой втори брат. Беше мечтателен и отнесен. Искеше да стане художник и когато не рисуваше, учеше или се разхождаше около Джаксън Скуеър. Те бяха окачили няколко негови картини в голямата приемна, докато не ги напусна.

— С първата госпожа Трулейн — довърши вместо нея Мат.

— Да, преди дванадесет години. Беше страхотен скандал. От онези, които причиняват много болка и сензационни заглавия по вестниците. — Лоръл поклати глава и въздъхна. Мартинито започваше постепенно да замъглява съзнанието ѝ. — Баба може да ни разкаже повече подробности, но все пак си спомням, че Луис се върна от някаква командировка и откри, че Елиз и Чарлз бяха изчезнали. Според слуховете, които се разпространяваха от ухо на ухо, от прислужник на камериерка, била оставена бележка. Дрехите им и картините на Чарлз също бяха изчезнали.

Тя погледна над главата на Мат и се изненада, че барът се бе напълнил с хора и шум. Някой свиреше на пианото в ъгъла.

— Тогава Луис се промени. Затвори се в себе си. Започна да страни от всички. Видях го само няколко пъти. Изобщо не се смееше. Доколкото знам, никога не е чувал нищо за Елиз и Чарлз. Преди няколко години най-сетне реши да се разведе. Мариън ми разказа, че го направил просто формално и че бил много, много огорчен. Тя се притесняваше за него. Вторият му брак беше огромна изненада за всички.

Лоръл разсеяно загледа дима от цигарата на Мат, който се виеше към тавана. Вентилаторите бавно се въртяха, режеха дима на ивици и го пръскаха. Мат не каза нищо и тя осъзна, че всъщност ѝ бе по-лесно да говори, докато той така внимателно я слушаше.

— Обадох му се, първо, защото мислех и се надявах, че е щастлив и второ, защото втората женитба на Луис Трулейн беше голяма новина за вестника. Мислех да се възползвам от нея. Той звучеше почти както стария Луис. Беше поостарял, разбира се, ала искрата се бе върнала в живота му. Не ми даде интервю, само каза, че — Лоръл се намръщи, като си спомни думите му. — Каза ми, че се е

оженил за едно дете и че иска да запази пролетта при себе си още известно време.

Господи! Знаеше ли какво прави, когато го гледаше с тези огромни, безпомощни и тъжни очи? Искаше да я прегърне и да я заведе някъде. Там, където никой нямаше да може да я нарани. Ако обаче опиташе, сигурно щеше да го помисли за луд.

Мат ядосано загаси угарката в пепелника.

— Какво знаеш за първата госпожа Трулейн?

— Почти нищо. — Тя го погледна и се усмихна. — Освен това бях ужасно ревнива към нея. Беше красива по един фин и нежен начин, който просто не може да се изкопира. Спомням си сватбата. Розови и бели магнолии, огромна бяла торта и красиви рокли. Елиз носеше копринена рокля с дантели и шлейфът ѝ беше дълъг цял километър. Приличаше на порцеланова кукла златна, бяла и крехка. Приличаше на — Лоръл се разтрепери, очите ѝ се разшириха, а ръката ѝ спря на половината път до устните. — Господи, та тя приличаше като две капки вода на...

— На втората госпожа Трулейн — довърши той. Облегна се и махна на сервитьорката. — Така.

— Това няма значение. Не означава нищо — подзе разпалено Лоръл. Само, че Луис винаги е бил привличан от един и същи тип жени. Приликата с първата му жена не е мотив за убийство.

— Все още сме много далеч от доказателството, че Ан Трулейн е била убита. — Мат вдигна вежди и се загледа в нея. — Много бързаш да го защитаваш, Лоръл. Явно ти става навик. Ще ти бъде трудно да мислиш безпристрастно, ако не се освободиш от детското си увлечение.

— Но това е смешно!

— Така ли? — Устните му се изкривиха в насмешка.

— Слушай, Бейтс! Винаги мисля трезво. И каквото и да чувствам към Луис Трулейн, то няма да попречи на работата ми. — Тя погледна празната си чаша — Свърши ми питието.

— Забелязах. — Този път му стана весело. Възмущението бе една от най-забавните ѝ прояви. Стига ѝ за днес с Трулейнови, реши той. А и на него му стигаше. Сервитьорката ловко замени празните им чаши с пълни.

— Добре, оставяме за утре. Защо не ми поразкажеш за нашия любим градски съветник? Знаеш ли, че си правя албум с изрезки от вестниците на великите му изявления!

— Ти защо не оставиш Джери на мира? — запита Лоръл и взе следващото си питие.

— Всеки си има хоби.

— Не се прави на толкова интересен — промърмори тя в чашата си. — Джери е много...

— Надут пуяк? — предложи Мат и се усмихна, когато тя избухна в смях.

— Върви по дяволите! Ако мозъкът ми не беше толкова размекнат, щях да те поставя на място. Нищо, друг път. — Лоръл отметна косата си назад, остави чашата и скръсти ръце. — Направо ми е писнало от непрекъснатите ти злобни подмятания за Джери.

— Защо? Защото съм прав, нали?

— Да. И много мразя, когато си прав.

Той се усмихна, остави няколко банкноти на масата и стана.

— Ще те изпратя до вкъщи, Лоръл. И се надявам, че свежият въздух няма да проясни главата ти. Това може да се окаже благоприятно за някои мои първични инстинкти.

— Изпила съм само три мартинита. Нищо ми няма. Тя също стана и въздъхна дълбоко, защото се оказа, че подът под краката ѝ се разлюля. Много странно!

— Четири — промърмори Мат и я хвана за ръката. — Ала кой ще ти ги брой!

— Подпирам се на теб само защото така искам. Да не си въобразяваш нещо — обясни Лоръл, докато излизаха навън. — След няколко пресечки ще се оправя.

— Само ми кажи, когато решиш да вървиш сама.

— Ти колко изпи?

— Колкото теб.

Тя вдигна глава и го изгледа. При това откри, че мартинитата в главата ѝ се разбъркаха, но не бе толкова неприятно.

— Е да, ами ти си по-висок и по-голям от мен. Аз имам много деликатна конструкция.

— Забелязах.

Лоръл вдигна вежди, докато минаха покрай един уличен музикант, който свиреше на тромпет. Мелодията беше тъжна и вълнуваща.

— Така ли?

— Може дори да се каже, че съм направил изследване на физиката ти. Журналистическо.

— Какво би трябвало да значи това?

Той замълча и докосна с устните си нейните.

— Не насилвай съдбата.

— Много особено се целуващ — прошепна тя, като сложи глава на рамото му. — Не знам дали ми харесва.

Мат не плъзна ръка по шията ѝ, макар да му се искаше да я стисне.

— За това може да поговорим по-късно.

— Наистина си мислех, че използваш друга техника — продължи упорито Лоръл. — По-агресивна.

— Нима си си губила времето да мислиш за мен? — попита той.

— И аз съм направила някои изследвания. Журналистически, искам да кажа.

— Ще бъде по-безопасно да продължим тази дискусия когато можеш да вървиш по права линия. — Мат зави зад ъгъла на сградата, в която живееха.

— Знаеш ли, Мат — тя се хвана за перилата и се заизкачва по стълбите. И те не бяха така стабилни както сутринта. — Ти не изглеждаш толкова лош след три мартинита.

— Четири — промърмори той.

— Не ми противоречи сега, тъкмо съм решила да те търпя. — Като отвори чантата си, Лоръл започна да рови за ключа. — Ето, дръж.

Мат стоеше, докато тя пъхаше в ръцете му едно по едно портфейл, пудра, бележник, счупена обица и няколко билета.

— Нещо друго да ми дадеш? — попита той сухо.

— Ето го най-последно, все се забутва в ъгъла.

Мат изсипа безцеремонно вещите обратно в чантата ѝ и взе ключа.

— Ще ме пуснеш ли да вляза? — Трябва ѝ една чаша кафе, помисли си той, докато Лоръл стоеше облежната на вратата. Няколко аспирина и тъмна стая. А Мат се съмняваше, че тя щеше да е в

състояние да направи и трите неща сама. — Почти цяла година сме съседни, а все още не си ме поканила.

— Ама че изискани маниери! — Лоръл му се усмихна и го покани е широк жест.

Стаята, като жената, беше елегантна, с меки линии, и шик. Във въздуха ухаеше на лавандула. Цветовете бяха розово и кремаво. Дантели по завесите, кадифе на дивана. На стената, над блестящия чаен сервиз, висеше постер в рамка от 1890 година.

— Прилича ти.

— Така ли? — Тя се огледа и кой знае защо ѝ стана много приятно.

— Странно. Дори и да видя твоята стая, едва ли ще мога да определя дали ти прилича. — Тя прекара ръка през косата си и се опита да съсредоточи поглед върху него. Задържа я там, сякаш се колебаеше. — Всъщност аз изобщо не те разбирам. Сигурно на стените ти висят вестници в рамка или може би Пикасо. Странно, ти си очарователен мъж, но по един много особен начин.

Лоръл му се усмихваше и беше само на една ръка разстояние. В този момент Мат не бе съвсем сигурен дали нарочно го предизвикваше или чрез устата ѝ говореха мартинитата. Както и да е, не му беше никак лесно. Той нямаше много правила в живота, ала едно от тях бе никога да не посяга към жена, за която не е сигурен, че ще си спомня случилото се на сутринта.

— Кафе — каза бързо Мат и взе ръката ѝ.

— О, искаш кафе ли?

— Ти искаш — отговори той през стиснати зъби. — Черно.

— Добре. — В кухнята тя се загледа в кафе-машината със свити вежди. Беше сигурна, че знае как се работи с нея. Какво ѝ ставаше!

— Аз ще го направя — рече Мат и се усмихна. Ти извади чаши.

Лоръл затършува из бюфета и макар че тропаше много заплашително, успя да сложи непокътнати на масата две чаши от китайски порцелан с лилави орнаменти и две чинийки.

— Ти наистина си добър човек, Мат. — Тя се засмя и обви ръце около врата му. — Имаш много красиви очи — въздъхна замечтано. — Сигурна съм, че всички жени ти го казват.

— Непрекъснато. — Той сложи ръцете си на кръста ѝ с намерение да я отдръпне от себе си. Но Лоръл се притисна към него, а

пръстите му преминаха по тънката коприна на блузата ѝ. Желанието пропълзя и го блъсна като юмрук в главата. — Лоръл...

— Може би ще ме целунеш отново, за да мога да проумея защо винаги съм си мислила, че няма да ми хареса.

— Утре — промърмори Мат, като наведе устните си към нейните — ако изобщо си спомняш нещо, сигурно ще се мразиш за тези си думи.

— М-м-м, — знам. — Миглите ѝ трепнаха и се затвориха, докато устните му само минаха по нейните. — Ала това не е целувка! — Тя въздъхна дълбоко, сякаш беше недоволна и нетърпелива. Пръстите на ръката ѝ се заровиха в косата му. — Искам още.

По дяволите правилата, помисли си той. Ако трябваше да плаща за това, което правеше сега, щеше да плаща. И сигурно щеше да си струва цената. Мат я прегърна, притисна я отново към себе си и впи устните си в нейните.

Избухна пламък, който премина от нея в него и после се върна обратно. Всъщност източникът нямаше значение, важен беше само резултатът. Лоръл простена. Звукът не можеше да изрази нито болката, нито учудването, както нищо не можеше да попречи на желанието. Тялото ѝ бе устремено към неговото с непоколебима сигурност. Това беше истината и винаги щеше да бъде. Тя намери езика му и се остави на страстта и желанието, които я обземаха все по-силно.

В този момент, когато главата ѝ се въртеше, а тялото ѝ изгаряше, нищо повече нямаше значение. Той събуждаше всички тайни, които я вълнуваха, и разпалваше всички огньове, които я измъчваха. Никой повече нямаше да може да направи това. И отново, над всички объркани мисли в замъгленото ѝ съзнание се извиси едно-единствено желание. Още.

Мат се чувстваше загубен. Сигурно бе загубен още от първия миг, в който бе зърнал лицето ѝ на онази снимка. Оттогава никой и нищо повече не го привличаха. Лоръл можеше да има всичко, което пожелаеше от него, докато го държеше така. Гореща, жадна за ласки, пламенна.

Вкусът ѝ бе деликатен като самата нея, но по-буен и див. Ароматът, който излъчваше, беше романтичен, ефирен, а устните изгарящи от желание. Усещаше гърдите ѝ до себе си и искаше да ги гали. Като шепнеше обещания и молби, той притисна устни към шията

й и се разтопи от удоволствието. Пулсът й биеше лудо. Чувстваше го под устните си, забързан и силен. Ръцете му повече не го слушаха и Мат се подчини на тяхното желание, докато тя не промълви името му. Неговото име. И тогава всичко свърши, не остана и следа от приятния и забавен мъж, който всеки ден вече цяла година седеше срещу нея. Сега срещу нея лъсна агресивната, безпощадна възбуда и страстното желание, което бе крил прекалено дълго.

Той я искаше. Толкова много, че чак го болеше. Прекалено много, за да бъде невинно. Тя беше всичко, което някога бе искал. Когато се притискаше към него, не съществуваха нито минало, нито бъдеще. Имаше само настояще. А то бе достатъчно за цял живот.

Как беше възможно съзнанието й да бе толкова замъглено, а тялото така живо и будно? Лоръл си мислеше, че просто усеща как кръвта преминава по вените й. Това ли бе търсила винаги? Тази луда, безразсъдна свобода? Ала тя й стигаше. Беше повече от онова, за което бе мечтала. Сега й беше трудно да го обясни, защото тялото й единствено и властно контролираше съзнанието й. И нищо друго не я интересуваше.

Със собственически и властен порив Лоръл отново зацелува устните на Мат. Струваше й се, че краката й от коленете надолу не съществуват.

Чу, че той измърмори нещо, преди да я притисне отново към себе си. После я отдръпна, докато тя го хвана за раменете, в знак на протест, а и за опора.

— Мат?

— Вратата — гласът му не беше спокоен, както и цялото му тяло. Направо бе загубил самообладание, даде си сметка Мат, докато отстраняваше Лоръл от себе си. — Има някой отвън, Лоръл. Най-добре отвори.

— Вратата ли? Чия врата? — изгледа го тя недоумяващо.

— Твоята. — На устните му се появи лека усмивка.

— О! — Лоръл се огледа из кухнята, сякаш за пръв път я виждаше. — И трябва да отворя?

Той отново я притисна към себе си. Обърканото й изражение го накара да я стисне за раменете. После внимателно я пусна и побутна.

— Да. — Все още напълно не на себе си, тя излезе от кухнята.

Беше отишъл твърде далеч, помисли си Мат. Почти щеше да я сложи на пода и да я обладае, като някой ненормален изнасилвач. Обърна се към свистящата кафеварка, като се колебаеше дали да е благодарен на онзи, който блъскаше но вратата, или да го убие.

Лоръл имаше чувството, че е плувала дълго време под вода и много бързо е излязла на повърхността. Пияна ли беше? Тя притисна с пръсти слепоочията си и стигна до вратата. Това, което мартинито бе започнало, Матю Бейтс бе довършил. Лоръл поклати главата си, която ѝ тежеше като пълна с олово и отвори вратата.

— Лоръл, още малко и щях да си вървя! — Пред прага стоеше Джери Картие, облечен в костюм с жилетка и силно изненадан.

— О, ти ли си! — Кръвта ѝ се бе поуспокоила, но алкохолът все още въртеше главата ѝ. — Здравей, Джери.

Тъй като тя отстъпи назад и отвори по-широко вратата, той пристъпи и влезе.

— Какво правиш?

— Какво правя ли? — повтори Лоръл и, внезапно спомнила си какво правеше преди минута, въздъхна дълбоко. — Кафе, промърмори неуверено. Правех кафе.

— Пиеш прекалено много кафета, Лоръл. — Джери се обърна и затвори вратата. — Не е хубаво за нервите.

— Не е. — Тя си помисли за Мат. Допреди малко изобщо не бе осъзнавала, че има толкова много нерви. — Сигурно си прав. — Изведнъж се стегна, защото си представи какво щеше да каже Джери, ако разбере, че бе пила и колко. Последното нещо, което ѝ трябваше сега, бе една двадесетминутна лекция за вредата от алкохола. — Седни, Джери — покани го Лоръл с мисълта колко много ѝ се искаше да си легне. Сама, на тъмно и тихо. Ако имаше късмет, ама много късмет, щеше да успее да прекоси стаята и да седне на дивана, без да се заклати. Тя направи една колеблива крачка.

— Защо не си готова?

Лоръл спря като закована. Той беше прав, разбира се, ала да пропълзи до дивана беше още по-лоша идея. Затова остана права.

— Готова за какво?

— За вечеря — отговори Джери, а веждите му се събраха изненадано.

— Здравей, Джери — Мат влезе в стаята с табла с димящо кафе в ръце.

Джери кръстоса крак връз крак.

— А, Мат?

След като остави внимателно таблата на масата, Мат небрежно отиде до Лоръл.

— Как си? — Порицавал ли си някое незаконно строителство напоследък? — Съвсем естествено той я хвана за лакътя и я заведе до дивана. Когато седна, тя му отправи благодарен поглед.

— Това не е в моята юрисдикция — отвърна Джери и сплете пръстите на ръцете си. — Кметът едва на другия ден ми каза за строежа в онази част на града. Ужасна канализация.

— Така ли?

— Кафе? — прекъсна ги Лоръл. Въпреки мартинитата, не можеше да наблюдава безучастно как Мат измъчва и екзекутира един невъоръжен човек. Всъщност, ако не глътнеше малко кафе, сигурно щеше да положи глава на дивана и да заспи.

— Само половин чашка — отвърна ѝ Джери. — А ти сигурна ли си, че трябва да пиеш още?

Тя сграбчи здраво дръжката на кафеника, молейки се да не го разлее.

— Не съм пила от няколко часа.

— Как мина денят ти, Джери? — продължи безмилостно разпита Мат, сложи ръка върху ръката на Лоръл и ѝ помогна да налее кафето. Дочу леката въздишка, която се откъсна от устните ѝ, и се подсмихна.

— Натоварен, много натоварен. Времето никога не ми стига, за да свърша всичко.

Мат плъзна поглед по лицето на Лоръл и спря очите си на устните ѝ.

— Да, така е. Времето никога не стига. Особено за важните неща.

Джери посегна за чашата, която Лоръл му подаваше, и трябваше да уцели ръката ѝ, защото тя му я подаваше доста по-вдясно.

— Лоръл — подзе той, като я погледна учудено и изпитателно — да не си пила?

— Пила ли? — Тя настъпи Мат по крака когато той издаде някакъв неопределен звук. — Джери, току-що си налях. — Вдигна

чашата и изгълта половината кафе наведнъж. — Защо каза че си наминал?

— Наминал ли? — Джери поклати глава докато Лоръл се облегна назад, като остави внимателно чашата с две ръце. — Нали щяхме да вечеряме навън.

— О! — Той сигурно е прав каза си тя. Щом Джери казва че имат уговорка за вечеря, значи са имали уговорка, той си водеше бележник за тези работи.

— Ние с Лоръл работим върху една статия — намеси се Мат повече за собствено развлечение, отколкото за да спаси Лоръл. — Загубихме доста време, дори извънработно, за това. В интерес на истината тъкмо бяхме стигнали до същината на въпроса, когато ти почука на вратата. — Той пренебрегна яростното забиване на токчето ѝ в крака му.

— Журналистиката всъщност доста пречи на личния живот.

— Да, но...

— Предполагам знаеш, какво значи да имаш срок. Сигурен съм. — Мат му се усмихна безгрижно. — Лоръл и аз едва ли ще имаме време дори за по един сандвич. Ще бъдем заети с тази статия може би няколко седмици. Ще се обадиш на Джери, когато нещата понапреднат, нали Лоръл?

— Какво? А, да, да, разбира се. — Тя изпи кафето и се помоли на ум Джери да си отиде по-скоро, че да си сипе още едно. — Страшно извинявай, Джери.

— Разбирам. Работата преди удоволствията. Това е и мое основно правило. — Джери стана, остави чашата си и оправи вратовръзката си. — Само ми се обади в офиса, когато приключиш със случая, Лоръл. И се опитай да намалиш кафетата.

— Тъхъ. — Беше най-доброто, което можа да излезе от устата ѝ. Тя прехапа устни. Вратата се затвори след него.

— О, Господи! — Не беше сигурна дали ѝ се иска да се смее, или да крещи, затова покри лицето си с две ръце.

— Голяма лепка — промърмори Мат и наля още кафе. — Добре че остави на мен да те измъкна.

Щеше ѝ се да плисне кафето в лицето му, но ужасно се нуждаеше от него.

— След всичко, което се случи днес, имам предвид историята с Ан Трулейн — натърти Лоръл, като забеляза ехидната му усмивка. — Просто бях забравила за вечерята. И не съм те молила да ме измъкваш от положението.

— Това се казва благодарност. — Той погали косата ѝ, докато тя го погледна. — Не стига, че ти позволих да направиш три дупки в обувката ми с токчетата си, не стига, че ти помогнах да скриеш, как да го нарека не особено стабилното си състояние от гаджето си.

— Джери не ми е гадже. — Тя изпи и втората чаша кафе наведнъж, след което остави чашата.

— Ти го въртиш на пръста си.

— Това не е вярно! — Лоръл се опита да стане, ала установи, че ще ѝ бъде трудно да се задържи изправена и си седна обратно. — Ние се разбираме много добре. Приятели сме. И той е един много мил човек, само малко...

— Само не казвай отново, че е безобиден. Бедното момче не го заслужава. Освен това не изглежда да е застрашен от разбиване на сърцето.

— Джери не гледа на мен по този начин — вметна тя.

Мат леко се наведе към нея.

— В такъв случай можеш да не обръщаш внимание на предишното ми определение за него.

Лоръл сложи твърдо ръка върху гърдите му. Не искаше да рискува стаята отново да се завърти пред очите ѝ.

— Аз отивам да си легна.

— Обичам агресивните жени — лекичко се подсмихна Мат.

— Сама — подчерта тя, като се пребори с напирания смях.

— Много лош вкус — промърмори той, взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. Обърна я и премина с устни по дланта, като при това долови лудото биене на сърцето ѝ под кожата.

— Мат, недей.

Той я погледна. Щеше да бъде лесно, толкова лесно. Трябваше само да я целуне. И двамата го знаеха. Лоръл го искаше, той я искаше, но никой не беше сигурен какво щеше да стане след това.

— Отсега нататък цял живот ще се мразя — промърмори си Мат и стана. — Ще ти дам аспирин, Лоръл. Ще ти е необходим и на сутринта, защото знам как ще се чувстваш.

И като се наруга наум, той отвори вратата и внимателно, ала твърдо я затвори зад себе си.

ПЕТА ГЛАВА

— Дяволите да те вземат, Бейтс!

Лоръл стоеше пред огледалото в банята и гледаше бледото си лице, докато в главата ѝ биеха хиляда чука. Защо този проклет Бейтс беше прав! Като грабна шишенцето с аспириин, тя тръшна вратичката на шкафчето за лекарства. Това обаче предизвика само болезнено ехо в главата ѝ, поради което Лоръл простена.

Знаеше, че няма да умре от това главоболие, ала ѝ беше неприятно. Само че си го заслужаваше. След като изпи два аспирина, седна и хвана главата си с две ръце. Всеки, който се налива с мартинита следобед, заслужаваше това, което в момента изпитваше бедната ѝ глава. Никой не ѝ беше виновен. Би могла да го преглътне все пак, ако този всезнайко Матю Бейтс не ѝ го беше казал снощи. И беше абсолютно прав.

Разбира се, настроението ѝ изобщо не се подобри, когато се сети какво последва след пиенето. Тя практически му се нахвърли. Направо му се самопредложи. Господи, каква глупачка! И той едва ли ще ѝ позволи да го забрави някога. Сигурно винаги и по всякакъв повод ще ѝ напомни за това падение. О, не! Ако ще, нека да я измъчва месеци наред. Защото си го заслужаваше, но Господи, нима можеше да забрави сладостта и удоволствието, което изпита: а това беше нещо уникално! Ако не беше го направила, нима сега щеше да седи и да иска отново да и се случи същото?

Е, не биваше да го прави. Като прекара и двете си ръце през косата, Лоръл заповяда на болката в главата си да спре. Не, тя нямаше да се влюби в Матю Бейтс и нямаше да се превърне в поредната влюбена идиотка. Можеше да бъде твърда, можеше да се държи на разстояние по време на разследването, което провеждаха заедно, а в личен план щеше да се държи на разстояние. Снощната си реакция щеше да обясни с голямото количество алкохол. Макар отлично да знаеше, че не бе вярно.

С въздишка Лоръл се обърна и тръгна към банята. Трябваше да направи нещо, и то смислено. Например да отрезви главата си. Ала когато посегна да пусне душа, ударите в главата ѝ започнаха отново. Не, не бяха в главата, а на вратата. Този, който блъскаше, заслужава бавна и мъчителна смърт, реши тя, като отиваше да отвори.

— Добро утро, Лоръл. — Мат стоеше облегнат на рамката и ѝ се усмихваше. Плъзна очи по късата ѝ полупрозрачна нощница. — Много ми харесва дрешката ти.

Той беше напълно облечен, свеж и отпочинал. И явно нищо не го болеше. Тя се чувстваше така, сякаш беше преминала през пустиня, като по пътя бе яла само пясък.

— Успях се — промърмори недоволно Лоръл, после скръсти ръце и го изчака да отговори. Сигурно щеше да злорадства, какво друго можеше да се очаква.

— Пи ли кафе?

Очите ѝ го проследиха, докато затваряше вратата. Може би нарочно отлагаше момента на злорадстване.

— Не.

— Ще ти направя — заяви Мат и се насочи към кухнята.

Тя го изгледа недоумяващо. Никакви забележки, никакво подсмиване, нищо, с което да покаже, че ѝ се подиграва! Не може да бъде! Какво ставаше, по дяволите? Вече не знам как да се държа с него, помисли си Лоръл, след като отново се върна в банята и пусна душа.

Беше готова да се бие със зъби и нокти — мислеше си развеселен той, докато пълнеше кафеника. А всъщност това, което наистина искаше да направи, беше да се върне обратно в кревата и да заспи. Ама че женичка — рече си Мат. Прилича на баба си, няма що!

Мислите му се върнаха към предишната вечер. Тъй като знаеше, че по-добре изобщо да не си стои в къщи, защото само една тънка стеничка го делеше от Лоръл и изкушението беше голямо, той излезе и се качи в колата. Можеше да отвлече вниманието си от нея, като свършеше малко работа. Оливия Армънд сигурно знаеше много неща и мнението ѝ за Трулейнови сигурно беше по-безпристрастно, отколкото това на внучката ѝ.

Оливия го поздрави от терасата с поглед, изпълнен едновременно с удоволствие и подозрителност.

— Я виж ти, това се казва изненада. Вечерта винаги предлага повече възможности, нали?

— Мис Оливия! — Мат пое сбръчканата ръка и я целуна. Миришеше на жасмин. — Луд съм по вас.

— Всички бяха — отвърна тя със смях. — Седни и си сипи едно питие, Мат. Помири ли се вече с моята внучка?

— Донякъде — отвърна той, като си помисли за знойната жена, която бе държал в прегръдките си само преди няколко часа.

— Много си бавен, момче.

— Винаги съм смятал, че мъжът печели повече, когато огледа нещата от всички страни. — Мат ѝ подаде питието и седна до нея.

— Няма ли да пийнеш с мен?

— И без това главата ми е замаяна, когато съм до вас. — Докато Оливия Армънд се смееше, поласкана от комплиментите, той седна и запали цигара.

— Къде е Сюзан?

— Горе. Сигурно си е глътнала езика от моите дневници.

— Какво мислите за нея?

Оливия отпи бавно малка глътка. Лунната светлина танцуваше около диамантите по пръстите ѝ. Наоколо бръмчаха насекоми и привлечени от светлината, се блъскаха в стъклата на прозорците. Ароматът от градината с розите бе силен и упоителен.

— Умно момиче. Добре възпитано, малко срамежливо и свенливо. И тъжно, но достатъчно силно.

— Тя е убедена, че сестра ѝ е убита.

Тънката бяла вежда на старата жена се вдигна и както забеляза Мат, повече замислено, отколкото учудено.

— Так-а-а-а значи такава била работата. Интересно.

— Оливия отпи друга глътка и почука по чашата си с нокът. — Доколкото си спомням, бедното дете беше ухапано от отровна змия в блатата зад Херитидж Оук. Сега ми кажи защо Сюзан мисли, че е било убийство.

И Мат разказа всички събития, които се бяха случили през деня, по своя сбит и точен репортерски маниер. Видя как един прилеп се стрелна сред дърветата, после изчезна. Въздухът беше изпълнен със звуци на нощни птици и насекоми. От време на време се дочуваше крякането на жаби. Перестите листа на палмите почти не помръдваха.

Лекият ветрец носеше аромат на магнолии. Колко съм далеч от Ню Йорк! Господи! Колко съм далеч, като в съвсем друг свят, помисли си Мат.

— Не е умна като Трулейнови, ала и не е такава сухарка като тях — продължи Оливия. — Е, Мат, едно загадъчно убийство винаги кара кръвта на човек да се раздвижи. Но ти не ми го каза само за да предпазиш артериите ми от втвърдяване, нали?

Той се усмихна. Тя винаги го разсмиваше. Тази възрастна дама е била неотразима като млада. Мат се облегна и се заслуша в звуците на южната нощ.

— Знам в основни линии семейната история и потеклото на Трулейнови, а и Лоръл ми доразказа някои подробности. През силно розови очила — добави той.

— Ревността понякога е здравословна — отсъди Оливия. — Може да те изправи на нокти, ала може и да ти върне онова, което ти е принадлежало.

— Работата е там — продължи сухо Мат, че бих искал вие да ми разкажете за тях.

— Добре. Хайде да се разходим в градината. Дългото седене не се отразява добре на старите ми кости. Схващам се.

Той взе ръката ѝ и ѝ помогна да се изправи. Тя беше мъничка и това винаги го бе изненадвало. Вървеше леко като птиче. Ако чувстваше някаква болка в ставите, никога не го показваше. И Мат изобщо не лъжеше, когато казваше, че е луд по нея. Защото през първите петнадесет минути след запознанството им наистина се бе влюбил и изобщо не му беше трудно да разбере защо е била най-хубавото и ухажвано момиче на Юга, после жена, после вдовица.

— Мариън завърши във Франция — започна Оливия. — Носеха се слухове за нещастна любов, но тя така и никога не обели нито дума. Мариън е кротка и много умна. Винаги е била. И въпреки добрия си произход и изисканите си обноски, е и голям сноб. Обичам я, ала изобщо не прилича на майка си, както твърдят мнозина.

Мат се разсмя и потупа ръката, която държеше.

— Знаех си, че мога да разчитам на проникателността ви, мис Оливия. Както и на безпристрастната ви оценка.

— Престани да ми се умилкваш, момче — продължи невъзмутимо Оливия. — Виж, Чарлз приличаше на майка си. Хубаво

момче, но витаеше из облаците. Имаше талант. Беше свенлив, ала имаше талант. Един от акварелите му виси в моята всекидневна.

Значи наистина е бил добър, помисли си Мат. Оливия можеше да купи някаква рисунка от беден съсед поради състрадание, ала едва ли щеше да я окачи в стаята си, ако не си заслужаваше.

— Бях разочарована от него, когато избяга с жената на брат си. — Като улови ироничния блясък в очите на Мат Оливия стисна пръстите му. — Виж какво, янки, имам си свои принципи и те са железни. Ако жената на Луис и брат му са се желали, можеха да постъпят честно, а не да се измъкнат като змии или като крадци посред нощ. Луис щеше да се оправи по-бързо, ако бяха постъпили така.

— Разкажи ми за него.

— Той беше първата любов на Лоръл. — Тя изчака да види изражението му. — Спокойно, Мат, всяко момиче си има по една приказна история. И по един принц в нея. Когато беше млад, Луис беше пълен с живот. Беше вълнуващ и изящен мъж. Посветен изцяло на семейството си, предан на семейния бизнес, но не си мисли, че е бил скучен или прекалено сериозен. Никога не съм се отегчавала с него. Вярвам, че обичаше първата си жена силно и искрено и нейното предателство дълбоко го разстрои. После започнаха слуховете, че била бременна от Чарлз и това още повече влоши нещата.

— Виждали ли сте някога Ан Трулейн?

— Не. Луис беше прекалено затворен и освен това чувствах, че по отношение на нея има право. — Тя въздъхна и откъсна цветя на една азалия. — Планираха да направят голям прием през септември. Мариън ми каза, че ще бъде огромно тържество, с което имат намерение да представят Ан на обществото на Ню Орлийнс. Каза също така, че бедното дете било разкъсвано между вълнението и страха от подобно събитие. Идеята била едва ли не ужасяваща за нея. Признавам си, че много исках да се запозная с нея. Казват, че приличала на Елиз.

— Кой казва? — попита неочаквано Мат.

— Прислугата. Бог да ги благослови. — Оливия се обърна към къщата, може би си спомняше времето, когато се бе разхождала и тичала в градината с часове. — Ако искам да разбера какво става в Херитидж Оук, питам моята готвачка, която ми казва какво ѝ е разправила тяхната готвачка. — Тя въздъхна удовлетворено. — Винаги съм обичала шпионажа.

— А Вие спомняте ли си как изглеждаше Елиз Трулейн?

— Естествено. Че моята памет е два пъти по-стара от твоята. — Оливия се разсмя като младо момиче, което изобщо не съжалява за изминалите години. — Дори повече.

Въпреки че бръчките ѝ личаха, на лунна светлина лицето ѝ беше красиво. Ръката в неговата бе суха. Ала силна.

— Мис Оливия, къде ще намеря някоя като вас?

— Точно под носа ти е, янки! — Тя седна бавно на стола си с тих звук на задоволство. — А, ето че идва Сюзан. — Посочи към жената, която бе застанала на вратата на градината и явно се колебаеше. — Бедното дете — обърна се Оливия към Мат. Все още е напълно объркано. — Е, как ти харесаха моите дневници?

— Те са наистина колоритни. Вие сте имали как да се изразя — зачуди се Сюзан. — Много пълноценен живот, госпожо Армънд.

Оливия изпадна в бурен смях.

— Я не ме размивай, дете. Пълноценен живот! Че аз плувах и се наслаждавах на всяка минута от него.

— Нещо за пиене, Сюзан? — Мат я придружи до стола.

— Не, благодаря. Лоръл не е ли с вас?

— Не обичам да бъда с нея, когато ухажвам Оливия — отвърна той и му стана приятно, като видя усмивката ѝ. — Така и така съм тук, чудя се дали можете да си спомните някое от имената, които Ан може би е споменавала в писмата си. Нещо необикновено или нещо, което да ви се е сторило необичайно?

Сюзан вдигна ръце, после ги отпусна.

— Тя пишеше главно за Луис, за къщата и за Мариън, разбира се. Много обичаше Мариън. Пишеше и за прислугата, за Бини, за някаква местна жена, която чистела къщата. — Сюзан се замисли, като се мъчеше да си спомни повече подробности. — Имах чувството, че не се възприема като господарка. Беше объркана от това, да има прислужници.

— Да е споменавала за някой извън семейството?

— Всъщност мисля, че не познаваше никой друг. А, един от счетоводителите на Луис, Нейтън Брюстър. Споменаваше го няколко пъти. Мисля, че е ходил в къщата, за да оправя сметките с Луис. Притеснявала се от него. — Сюзан отново се усмихна, но този път

тъжно. — Ан беше много срамежлива и мъжете винаги я притесняваха. Луис беше различен. Той я учеше да язди.

— Нейтън Брюстър — промърмори Оливия. — Чувала съм го. Умно момче. На твоята възраст, Мат. Сигурно има неприятен характер. Едва не уби човек преди няколко години. Мъжът бил прекалено близък със сестра му.

— Има ли нещо, което да не знаете, мис Оливия?

— Не. — Тя се засмя и му подаде празната си чаша.

Мат отиде да я напълни.

— Сюзан, имаш ли снимка на Ан?

— Да, искате ли я?

— Бих искал да я видя.

Когато тя стана, за да донесе снимката, Мат подаде питието на Оливия.

— А знаете ли дали блатото на Херитидж Оук не е обитавано от духове?

— Не ставай смешен, Мат — отвърна Оливия. — Ние, креолите, разбираме свръхестественото много повече от вас, янките. Всички блата са обитавани от духове — добави съвършено спокойно тя, като отпи от уискито си. — А духовете в Херитидж Оук живеят там още отпреди войната.

Мат седна, без да пита за коя война става дума, защото знаеше, че има само една война, която според Оливия Армънд заслужаваше да бъде споменавана. Войната между Севера и Юга. Сети се, че Лоръл се държеше по абсолютно същия начин.

— Разкажете ми, моля ви.

— Една от жените от рода Трулейн имала любовник и се срещала с него там. Много неудобно място за прелюбодеяние, ако питаш мен — добави практично тя, при което Мат се разсмя. — Когато мъжът ѝ ги хванал, застрелял и двамата. Пушката и до ден днешен стои във витрина в библиотеката им. После хвърлил телата в плуващите пясъци. Казват, че от тогава нощем се виждат светлинки, които се движат и понякога се чува женски плач. Много романтично.

— И ужасно страшно за някой като Ан Трулейн — добави Мат.

— Имам само малки снимки. Ето, тази е правена преди по-малко от година.

— Благодаря. — Мат загледа снимката. Млада, сладка, срамежлива. Тези думи изплуваха в съзнанието му, докато гледаше лицето на Ан Трулейн. И жива. Можеше да си спомни как изглеждаше на сутринта, когато я откриха. Като изруга тихичко той подаде снимката на Оливия.

— По дяволите — промърмори тя, докато я разглеждаше. — Мога да се закълна, че е близначка на Елиз Трулейн.

Звукът от стъпките на Лоръл в спалнята го върна към действителността. Мат прогони мислите. Днес трябваше да вземе едно тежко интервю. От Луис Трулейн. Взе кафето и седна да изчака Лоръл.

Тя явно обича розовия цвят, помисли си той. Откъсна една бегония, поднесе я към носа си и се остави на аромата ѝ да го опияни. Розови бегонии, помисли си отново. Дантелени пердета. Как един мъж, израснал с дупки по подметките си, можеше да се вмести в това? Странно, ала мислеше повече за миналото си, откакто познаваше Лоръл.

Продължи да гледа втренчено навън, когато тя влезе. Беше сигурна, че не забелязва нито цветята, нито тревата. Беше виждала вече това изражение на лицето му, когато вдигнеше глава, замислен над пишещата си машина, погълнат от историята, която описваше. Напрегнат, потънал в мисли.

— Мат? — Искаше да го попита какво го тревожи, какво го измъчва. Но когато той се обърна и я погледна, зърна в очите му такъв израз, че не посмя. После очите му се проясниха, сякаш нищо не е било.

— Кафето е горещо — забеляза той.

Лоръл приближи. Беше облякла тънка памучна пола и блуза, което го накара да се надява горещините да продължат.

— По-добре ли се чувстваш?

— Да. Трябва да се обадя в къщи преди да излезем. Искам да съм сигурна, че Сюзан се е настанила добре.

— Дори много добре — отговори Мат, като се мъчеше да си представи какво бе облякла Лоръл под тънките летни дрехи. Нещо копринено и много ефирно. — Видях ги и нея, и баба ти, снощи.

Тя застина с чаша в ръка.

— Ти си ходил снощи при тях?

— Не мога да стоя дълго време далеч от баба ти.

— По дяволите Мат! Това е моята история.

— Нашата — поправи я той.

— Във всеки случай нямаш работа там без мен.

Като стана, той отиде и си сипа още кафе.

— Доколкото си спомням, ти не беше в състояние да ме придружиш. Не беше изобщо в състояние да контактуваш. Ако беше, нямаше да ходим при баба ти.

Очите ѝ се присвиха и Лоръл стана.

— Само защото бях малко позамаяна, Бейтс, не значи, че имаш право да си въобразяваш, че ми харесваш. — Тъй като той се усмихна, тя продължи още по-яростно. — Всеки мъж изглежда привлекателен след четири мартинита. Дори ти.

Мат остави внимателно кафето си.

— Тази сутрин главата ти ясна ли е, Лоръл?

— Абсолютно — и тя спря насред изречението, защото той я придърпа към себе си.

— Казваш, че е ясна. — Мат сведе устни към брадичката ѝ. — Ти си жена, която много добре знае какао иска и какво не.

Разбира се, че съм такава, помисли си Лоръл, докато чувстваше как се разтапя в ръцете му.

— Не искам, О! — Дишането ѝ спря, когато той докосна ухото ѝ.

— Какво? — Мат навлажни долната част на ухото ѝ с езика си и го ухапа. — Какво не искаш?

— Да ме объркваш.

Тя почувства как миглите му докоснаха бузата ѝ, търсейки пътя към устните ѝ.

— Нима го правя?

— Да — устните му бяха точно над нейните. Лоръл знаеше какво ще последва, когато се срещнат. Тя се отдръпна леко, като очакваше да се успокои. — Правиш го, за да ме отвлечеш от историята.

— И двамата знаем — отговори той, като взе косата ѝ в ръце, — че това няма нищо общо с която и да било история.

— Добре, ала ние трябва да се съсредоточим върху случая — каза бързо Лоръл. Трябваше да говори, докато бе сигурна, че земята

все още бе стабилна под краката ѝ. — Не искам да ровиш без мен. Аз открих Сюзан и...

— Дявол да го вземе! Ако изобщо от това излезе статия, името ти ще бъде написано под заглавието! Не се безпокой.

Беше ѝ по-лесно да се ядоса, отколкото да се възбуди, и тя даде воля на гнева си.

— Това няма нищо общо с името ми под заглавието! Не искам да разпитваш баба ми и Сюзан без мен. Ако ми беше казал какво смяташ да правиш, щях да изпия още малко кафе, да си взема един студен душ и да дойда на себе си.

— Може би щеше да успееш — Мат мушна ръце в джобовете си и се завъртя бавно на пети. — Работата беше там, че аз исках да поговоря с някой за Трулейнови. И исках този някой да бъде обективен.

Лоръл пламна при тези думи, после си каза, че го мрази, защото беше прав.

— Хайде да вървим! — предложи тя.

— Лоръл — той взе ръката ѝ. — Всъщност случаят няма значение — каза бързо Мат. — Не искам да бъдеш наранена.

Тя го изгледа втренчено, почувствала как защитните ѝ сили я напускат. Внимание, опасност! Аз наистина съм в опасност, помисли си Лоръл.

— Помолих те да не бъдеш мил с мен — промърмори тя.

— Спокойно, по-късно ще бъда достатъчно лош, за компенсация. Това, което чувстваш към Луис...

— Няма нищо общо с нашата история — прекъсна го Лоръл, но съвсем не беше сигурна дали още говореха за случая, или за нещо друго. — Остави ме да се справя сама, Мат. Мога.

Той искаше да я притисне към себе си, защото имаше нужда от това.

— Добре — рече Мат. — Да вървим.

Ветрецът я освежи. Подухваше леко през прозореца, докато караха извън града. С облежната назад глава и затворени очи Лоръл слушаше разказа на Мат за посещението при баба ѝ миналата вечер.

— От презрителната нотка в гласа ти мога да предположа, че не вярваш в духове, така ли?

— А няма ти вярваш? — Той се усмихна и я погледна бегло. Когато тя не отговори, намали малко скоростта и я погледна по-внимателно. — Лоръл?

Тя сви рамене, сетне оправи полата си.

— Нека само да ти припомня, че в моите вени тече креолска кръв
Мат.

Не можеше да скрие усмивката си нито на устните, нито в гласа си.

— В духове, Лоръл? Ти чуваш ли се какво говориш?

— Това е от атмосферата — поправи го тя, сякаш се съгласи с нещо, което досега бе таила в себе си. — Била съм в блатата. Много е странно. Например има цветя на места, където изобщо не очакваш да ги видиш. Малки островчета, сини чапли, спокойна вода. — Лоръл се обърна на седалката си, така че вятърът хвана крайчетата на косата ѝ и ги отвя навън. — Има също така плуващи пясъци, отвратителни малки буболечки, насекоми и змии. Сенки. — Тя се обърна и се загледа през прозореца. — Никога не ми е харесвало. Много е усойно. Има места, където никога не е прониквал слънчев лъч.

— Лоръл! — Мат спря колата пред входа на Херитидж Оук. — Ти отново се поддаваш на детските си спомени. Блатото си е най-обикновено място, като всички други места. Това е всичко.

— Мога само да ти кажа как се чувствам там. — Тя обърна глава и срещна очите му. — Или евентуално как се с чувствала Ан Трулейн.

— Добре. — Той реши да приеме обяснението ѝ и направи маневра, за да премине между високите тухлени колони на портата. — Ала засега нека да се съсредоточим върху хората. — Покрай алеята се редяха огромни стари дъбове като стражи. Испанският мъх по тях ги превръщаше в сивозелени великани. Това не беше се променило, помисли си Лоръл. Нито пък къщата.

Тухлите ѝ бяха остарели още преди тя да се роди. Имаше видими следи от времето, но те си бяха тук откакто се помнеше. Контурите на сградата бяха остри и чисти, не заоблени като на Промес д'Амур. Ала не по-малко красиви. Тухлите бяха опушено розови, балконите сиво-черни. Тяхната елегантност не се биеше ни най-малко с високомерието, която се излъчваше от къщата. Ако Лоръл мислеше за собственото си имение като за жена, то Херитидж Оук би могла да оприличи на мъж. Самоуверен и без възраст.

— Колко много време изтече — промърмори тя. През главата ѝ преминаха емоции. Първо спомени. Рицарски турнири, чаени партита, копринени рокли и розови кейкове. Беше дете, когато за последен път беше мечтала тук.

Лоръл се обърна към Мат с въздишка и внезапно я обзе ново чувство. Не така приятно и нежно. Това бе действителността, изпълнена с болка и удоволствие. Това беше истината. Жестоката истина. Тя се обърна, отвори вратата и излезе.

Какво ми става, запита се Лоръл и си пое три пъти дълбоко дъх. Не можеше да го погледне и да не почувства желание да избяга. Или да го докосне. Физическото привличане не беше проблем. Беше успяла да потиска подобни чувства с години. Беше се научила на това. Тук имаше нещо друго, с което нямаше да може да се справи така лесно. Но трябваше, каза си тя, както трябваше да се справи и с чувствата си към фамилията Трулейн.

— Мат, нека аз да се оправя. — Малко по-спокойна, вървеше до него към голямата бяла врата. — Познавам Луис и Мариън.

— Познавала си ги — поправи я той. Не беше пропуснал да забележи начина, по който бе погледнала къщата. Нито начина, по който погледна към него. — Хората имат лекомисления навик да се променят. Не мога да ти обещаю нищо, ала няма да те прекъсвам, докато не се наложи.

— Много си упорит, Бейтс.

— Така е. — Той вдигна чукчето и почука на вратата от хондураски махагон.

Една висока, слаба жена отвори вратата. След като погледна бегло Мат, очите ѝ се спряха върху Лоръл.

— Малката госпожица Лоръл — промърмори тя и разтвори и двете си ръце.

— Бини, толкова се радвам да те видя отново!

Бяха минали почти десет години, откакто бе видяла за последен път Джоузефин Бинефорд, икономката на семейство Трулейн. Но според Лоръл тя изобщо не беше се променила. Все така носеше косата си свита на малко кокче на тила и въпреки че беше посивяла и може би по лицето ѝ имаше повече бръчки, Лоръл не ги забелязваше.

— Малката госпожица Лоръл — повтори Бини. Каква красива дама сте сега! И коленете ви вече не са ожулени?

— Не. — С усмивка Лоръл се наведе да я целуне по бузата. Миришеше на люляк и нишесте. — Изглеждаш същата, Бини.

— Все още сте много млада, за да знаете как лети времето. — Като пристъпи вътре, тя ги покани да я последват и затвори вратата, с което спря притока на слънце и топлина. Ще съобщя на госпожица Мариън, че сте тук. Колената ѝ бяха сковани от артрит и трудно вървеше, но ги заведе в приемната. *Revenez bientôt* — промърмори тя към Лоръл. *Cette maison a besoin de jeunesse.* — Обърна се и тръгна по стълбите.

— Какво каза? — попита я Мат, докато гледаше след нея.

— Просто да се върна скоро. — Тя скръсти ръце. — Каза също, че къщата се нуждае от млади хора. — Лоръл прекоси приемната.

Ако хората се променяха, помисли си тя за думите на Мат, то къщата си оставаше същата. Стаята не беше се променила и сигурно е била такава и в началото на века. Слънцето надничаше през високите прозорци и осветяваше махагоновите маси, като им придаваше наситен червен нюанс. То проблясваше по повърхността на кристалната ваза, която някоя старовремска булка бе получила в сватбения си ден. Галеше нежно като любовник порцелановата жена, обречена на вечността в един безкраен валс.

Мат наблюдаваше дългото ѝ, мълчаливо оглеждане на стаята. Играта и смяната на чувства върху лицето ѝ го накараха да се почувства объркан. Обзе го ревност, сетне желание. Как можеше да я накара да се обърне към него и да го приеме, когато толкова голяма част от живота ѝ беше свързана с миналото.

— Спомените са хубави малки нещица — рече хладно той. — Дотогава, докато не престанеш да пренебрегваш настоящето, за да си поиграеш с тях.

Искаше да я ядоса, защото винаги му беше по-лесно да се справи с нея, когато бе ядосана. Вместо това обаче Лоръл се обърна, очите ѝ бяха меки, а лицето объркано.

— А ти нямаш ли спомени, Мат? — попита тихо тя. — Някои от онези малки хубави нещица?

Той си помисли за падналия, протекъл таван и студения под, и за чинията, която никога не съдържаше достатъчно храна. Спомни си за жената, която кашляше, непрекъснато кашляше в леглото, изтощавайки и без това изтощените си дробове. И си спомни за обещанието, което

си бе дал. Да се измъкне оттам и да измъкне и жената със себе си. Успя да изпълни само първата част от това обещание.

— Да, имам — отвърна намръщено Мат. — Ала предпочитам настоящето.

Лоръл почувства нещо скрито под горчивината в думите му. Някаква уязвимост. Машинално протегна ръка към него.

— Мат.

Не искам по този начин, каза си той. Няма да я спечеля, като предизвиквам в нея съчувствие. Затова взе ръката ѝ, но я поднесе към устните си.

— Животът е една смешна въртележка, в която всички се въртим, Лорилай. Винаги съм смятал, че създаването на спомени е по-важно нещо от възкресяването им.

Тя отдръпна ръката си.

— Нямах намерение да ме посветиш в твоите, така ли?

— Не. — Мат прекара ръка през косата ѝ. — Нека да се съсредоточим върху днешния ден.

Кой знае защо се почувства засегната. Затова се отдръпна от него.

— Няма днешен ден, без да е имало вчерашен.

— По дяволите, Лоръл...

— Лоръл, извинявай, че те накарах да чакаш. — Мариън сякаш се плъзгаше по пода, така, както само една потомствена аристократка може да върви. Носеше пастелна романтична рокля, която плуваше около тялото ѝ при всяка стъпка. Когато Лоръл взе ръцете ѝ, тънки и меки, си помисли как може някой да бъде толкова студено красив. Мариън беше почти на четиридесет години, но кожата ѝ бе безупречна, а фигурата ѝ бе изящна. Ароматът, който се излъчваше от нея, беше мек, като ръцете, като косата, като очите.

— Мариън, изглеждаш чудесно.

— Много си мила. — Мариън стисна ръцете ѝ, преди да ги пусне. — Не съм те виждала от онази благотворителна среща преди два месеца. Беше ми странно да те възприема с молив и бележник в ръце. Доволна ли си от кариерата си?

— Да, винаги съм искала да работя като журналистка. Това е мой колега, Матю Бейтс.

— Радвам се да ви видя, господин Бейтс. — Тя задържа ръката му по-дълго. Докато разглеждаше лицето му, личеше, че рови в паметта си. — Не сме ли се срещали преди?

— Да, госпожице Трулейн. Бях тук, когато вашата снаха беше намерена мъртва. Миналия месец.

— Разбирам. — Очите ѝ се изпълниха с болка. — Боя се, че не си спомням много ясно онзи ден. Моля, седнете. Бини ще ни донесе нещо разхладително. Луис ще дойде всеки момент. — Тя седна на един прекрасен старинен стол с висока облегалка и матово излъчване. — Говори по телефона. Всъщност, радвам се да ви видя насаме, преди той да дойде. — Мариън скръсти ръцете си в скута. — Лоръл, не си виждала Луис от много време.

— От десет години.

— Да, десет години. — Мариън погледна за миг през прозореца. — Човек губи представа за времето. Трябваше да прекъсна посещенията ти тук, след като Чарлз и Елиз Си отидоха. Луис не беше в подходящо състояние за едно впечатлително младо момиче.

Бяха минали десет години, помисли си Лоръл, а все още я болеше. Какво ли бяха причинили тези десет години на Луис?

— Разбирам те много добре, Мариън. Вече не съм дете.

— Не, не си. — Погледът ѝ се върна обратно, от дъбовете и подстриганата трева навън, към тях. — Лоръл, ти видя само началото на промяната в него, ала колкото повече време минаваше, толкова повече той се променяше. Ставаше по-горчив, по-тъжен — рече бързо Мариън. — Стана раздразнителен, разсеян. Имаше моменти, когато не си спомняше — тя спря и отново скръсти ръце. — Не е забравил поправи се с усмивка. Просто беше решил да не си спомня. Той и Чарлз бяха — Както и да е, това е минало.

— Мариън, разбирам колко трудно му е било. — Лоръл посегна и сложи ръка върху ръцете ѝ. — Винаги съм знаела. Истината е, че се отдръпнах и останах встрани не защото ти ме помоли да не идвам, а защото Луис не ме искаше.

— Ти винаги си разбирала нещата — промърмори Мариън. С усмивка тя се опита да разведри атмосферата. — Когато тук дойде Ан, никой не бе по-изненадан и по-доволен от мен. Тя запълни празнината.

— Почувствах го. — Лоръл се усмихна, когато Мариън я погледна изненадано. — Обадох се на Луис няколко седмици, след

като се ожени за Ан.

Мариън кимна и отново скръсти ръце. Ноктите ѝ бяха ниско изрязани, без маникюр и лак.

— Може би той беше прекалено обвързан, прекалено влюбен. Но тя бе толкова млада, а и Луис бе преживял голям удар. Казвам ти това — Мариън погледна и Мат. — Казвам го на двама ви, за да разберете състоянието, в което е Луис. В живота му имаше толкова много болка. Ако ви изглежда студен и отчужден, това е просто неговият начин да се справи с мъката си. — Тя обърна глава, когато Бини влезе с чая. — А, чай с лед. Все още ли го пиеш с много захар, Лоръл? — Тя се усмихна.

— Да. О, — възкликна Лоръл, забелязала малките розови кейкчета, наредени върху подноса. — Колко мило от твоя страна, Бини.

— Само споменах на готвачката, че госпожица Лоръл ще ни дойде на гости. — тя се усмихна. — Не изяждайте повече от три или баба ви ще ми се кара.

Лоръл се засмя и си взе едно парче, докато икономката излезе. Лекият топящ се вкус на сладкиша ѝ върна още спомени. Чу как ледчетата се удрят по стените на чашата на Мариън.

— Бини не се е променила. Къщата също — добави тя и се усмихна на Мариън. — Толкова съм щастлива, че съм отново тук.

— Къщите никога не се променят — отвърна Мариън, докато предлагаше на Мат студен чай в чаша от уотърфордско стъкло. — Само хората в тях.

Лоръл не го чу да влиза, ала го почувства. Остави внимателно чашата, която държеше, обърна глава и погледна Луис Трулейн право в очите.

ШЕСТА ГЛАВА

Можеха ли десет години да бъдат толкова много време, помисли си Лоръл с тъга. Мислеше, че е подготвена. Или поне така ѝ се искаше да бъде. Надяваше се. Косата му беше леко посребрена, особено около слепоочията. Това можеше да приеме. Бръчките по лицето му бяха по дълбоки, особено около устата и очите. И това можеше да приеме. Но в очите му нямаше топлина, нито смях. Нещата, които помнеше и обичаше.

Беше слаб, много слаб. Това го правеше да изглежда по-възрастен от тридесет и шест години.

Тя стана и със смесено чувство на болка и състрадание се приближи към него.

— Здравей, Луис.

Той пое ръката ѝ и нещо като усмивка се плъзна по устните му.

— Пораснала си, Лоръл. Защо ли очаквах да видя дете? — Много нежно, с върха на пръстите си, докосна брадичката ѝ. Тя всеки миг щеше да се разплаче. — Още като малка обещаваше да станеш красавица.

Лоръл се усмихна с надеждата топлинката да се завърне в очите му.

— Липсваше ми.

Ала очите му останаха празни, а ръката му се отпусна някак си безнадеждно и отчаяно. Лоръл почувства напрежението му преди своето собствено.

— Луис, това е мой колега и партньор, Матю Бейтс. — Очите на Луис се плъзнаха по лицето на Мат и сякаш още повече охладняха.

— Струва ми се, че съм ви виждал и преди.

— Малко чай, Луис? — Мариън посегна към чайника.

— Не. — Гласът му беше груб, но Мариън не издаде нито звук, не направи дори гримаса, а само леко стисна устни. Никой от двамата мъже не забеляза, че тя не откъсва очи от Лоръл. — Не сме тук да пием чай и да ядем кейк, нали, Лоръл? — промърмори Луис, преди да

прекоси стаята и да застане пред празната камина. Над нея висеше портрет на майка му, изпълнен с маслени бои. Лоръл помнеше много добре тази картина. Висеше там от години, освен за краткия период, когато портретът на Елиз Трулейн беше на негово място.

— Защо не преминем направо към въпроса? — предложи Луис. Съгласих се да се срещна с теб и господин Бейтс, за да сложа край на слуховете, които разпространява Сюзан. — Той изгледа дълго Лоръл. — Хайде, задавай въпросите си. Имам отговор за всички.

— Луис — подзе тя, с намерението да каже нещо успокоително, ала погледът на Мат я възпря, — Извинявай, че нахлухме по този начин. Наистина извинявай.

— Не е необходимо да се извиняваш. — Луис извади тънка пура, огледа я за миг и я запали. — Нищо не остава такова, каквото е било. Прави това, което трябва да правиш.

Лоръл почувства как стомахът ѝ се свива от мъка и съжаление. В него все още имаше много сила. Онази сила, която бе почувствала като дете. Тя го бе накарала да поеме управлението на многомилionната фирма на баща си още преди да бе завършил колежа. Това му бе дало възможност да очарова младото момиче, така че жената все още не можеше да го забрави. Но сега тази сила беше много студена. Ледена. Лоръл стоеше в средата на приемната, а пропастта между спомените и днешния ден ставаше все по-голяма.

— Сюзан е сигурна, че Ан никога не би излязла и отишла в блатото сама — започна тя, като предварително знаеше, че началото бе лошо. — Сюзан твърди, че Ан е изпитвала ужас от тъмнината, и в писмата, които е писала на сестра си, се е чувствал страх от това място.

— И смята, че Ан е била накарана насила да отиде там — довърши Луис. — Вече знам всичко това, Лоръл.

Тя беше журналистка, имаше задача. Трябваше да не го забравя.

— Страхуваше ли се Ан от блатото, Луис?

Той дръпна от пурата си и я погледна през дима.

— Да. Ала явно е отишла, защото умря там.

— Защо е отишла?

— Може би, за да ми угоди. — Луис изтръска пурата в камината. — Започна да се чувства глупаво поради страха, който я измъчваше от детството ѝ. Когато аз бях с нея — продължи тихо той, — тя дори се

съгласяваше лампата в хола да не свети през нощта. — Неочаквано вдигна глава по оня предизвикателен начин, който Лоръл помнеше от дете. — Историите за духове в блатото я караха да си въобразява какво ли не. Аз се дразнех — дръпна още веднъж от пурата. — А тя имаше нужда от моето одобрение.

— Значи мислиш, че е станала посред нощ и е отишла в блатото по нощница само и само за да ти достави удоволствие? — попита Лоръл и приближи една стъпка.

— Да, защото в това има повече смисъл, отколкото в твърдението, че някой е влязъл, хванал я и я завлякъл насила в блатото, без аз или прислугата да чуем нито звук. — Луис отново я погледна хладно и строго. — Предполагам, че си чела полицейското досие.

— Да. — Лоръл навлажни устни, спомнила си снимката в него. — Да.

— Значи няма смисъл да ти разказвам.

— Жена ви имаше ли проблеми със съня? — неочаквано се намеси Мат и забеляза как един мускул трепна в челюстта на Луис.

— Понякога. Всъщност винаги, когато работех. — Той погледна над главата на Мат през прозореца навън. — Мислеше, че вижда светлинки в блатото.

— Друг някой виждал ли ги е?

Устните на Луис се разтегнаха в нещо като усмивка.

— Много хора твърдят подобно нещо от години. Обикновено когато са били по-дълго време в компанията на бутилка уиски.

— Господин Бейтс — прекъсна го Мариън, — Ан се страхуваше от блатото, но в същото време беше очарована и привлечена от него. Не е необикновено човек да бъде очарован от нещо, от което се страхува. Тя беше очарована от легендата. Проблемът или по-точно нашата грешка — поправи се бавно тя, — бе, че никой от нас не го приемаше сериозно. Ан беше толкова млада. Вероятно ако бяхме настояли да отиде през деня, тя нямаше да реши да отиде през нощта.

— Мислиш ли, че е била в състояние да отиде там сама и през нощта? — попита я Лоръл.

— Това е единственото обяснение. Лоръл, ние я обичахме. — Тя хвърли бърз, премрежен поглед на брат си. — Ан беше толкова сладка и нежна, ала също така изключително напрегната. Мислех си, че е нервна поради планираното предстоящо парти.

— Какво значение има това сега? — попита Луис и смачка цигарата си в камината. — Ан я няма и нито Сюзан, нито писмата ѝ могат да променят нещо.

— Писмата на Ан бяха откраднати от стаята на Сюзан — каза бързо Лоръл.

— Но това е смешно! Кой ще ги открадне? Тя ги е преместила и е забравила къде. — Луис сви ядосано рамене.

— Били сте женени почти година — невъзмутимо продължи Мат. — И никой от най-близките ви съседи не е виждал Ан. Защо?

— Това си е моя работа.

— Луис, моля те. — Лоръл пристъпи още една крачка към него. — Ако можем да разберем...

— Да разберете ли? — повтори той и я спря само с поглед. — Как бихте могли? Та тя беше почти дете, каквото беше и ти, когато те видях за последен път. Ала нямаше твоята самоувереност, нито твоята дързост. Пазих я за себе си, защото така исках. Разделяше ни цяло поколение.

— Ти не си ѝ вярвал — прошепна Лоръл.

— Вярата е за глупаците.

— Не е ли странно — намеси се Мат, привличайки яростта на Луис от Лоръл към себе си, — че Ан толкова много е приличала на първата ви жена?

Единственият звук който се чу в стаята, бе рязкото вдишване на Мариън. Въпреки че ръцете му се свиха в юмруци, Луис запази спокойствие и с нищо не издаде яростта си. Без да каже нито дума и без да погледне никой, той излезе.

— Моля ви, Луис не е на себе си. — Мариън поклати нервно чашата си. — И е много чувствителен, когато се правят сравнения между Ан и Елиз.

— Хората не могат да не ги правят — отвърна Мат, след като физическата прилика е толкова очебийна.

— Повече от физическата — прошепна Мариън. — Може да е естествено чувство за самосъхранение, господин Бейтс, но Луис никога не споменава имената на Елиз и Чарлз. Ако няма какво друго да питате...

— Познаваш ли Нейтън Брюстър? — неочаквано запита Лоръл. Очите на Мариън се разшириха, преди да сведе клепачи.

— Да, разбира се. Той е един от счетоводителите на Луис. — Мат вдигна вежди и размени поглед с Лоръл.

— Ан го споменава в писмата си.

— Това е естествено, предполагам. Идвал е в къщата няколко пъти по работа. В интерес на истината, Ан не виждаше много хора. Е — стана Мариън и им се усмихна. — Извинете, че не мога да ви бъда от полза, ала се надявам, че сега вече ще можете да разберете колко са неоснователни съмненията на Сюзан. — Тя подаде ръката си на Лоръл. — Ела пак някой път, че да си побъбрим както преди.

— Непременно. Кажете на Луис — Лоръл въздъхна и пусна ръката на Мариън. — Кажете му, че му се извинявам.

Двамата излязоха мълчаливо от къщата. Качиха се в колата и потеглиха в мълчание. Мат беше много ядосан и се проклинаше, че не каза нищо. Това, което чувстваше Лоръл, си беше нейна работа. Ако позволяваше на емоциите си да надделеят, той нямаше какво повече да направи.

Когато излязоха на пътя, завъртя волана, отби и спря на банкетата.

— По дяволите, Лоръл, престани!

Тя продължаваше да стиска ръцете си в скута и да гледа неподвижно право напред.

— Какво да престана?

— Да тъгуваш.

Лоръл обърна глава и макар очите ѝ да бяха сухи, личеше, че бе много развълнувана.

— О, Мат — прошепна тя, — той изглеждаше толкова нещастен. Напълно съкрушен.

— Лоръл...

— Не, няма нужда да ми казваш. Наистина се е променил. Очаквах го, но не бях готова за това. — Тя си пое дълбоко въздух, после го издиша, разтреперана. — Не бях готова да го видя толкова съсипан.

Като проклинаше Луис Трулейн и всичко, което беше преживял, Мат я привлече към себе си. Лоръл не възрази, когато я прегърна. Слънцето светеше в колата. Птици пееха в дървото над главите им. Когато погали косата ѝ, тя затвори очи и си позволи да се отдаде на спокойствието, което се излъчваше от него.

— Тъжно ми е — прошепна Лоръл. — Не знам дали можеш да разбереш колко важен беше Луис за моето детство, за моето юношество, да го видя днес в това състояние — тя сложи с въздишка глава на рамото му и загледа фигурите, които слънцето и сенките чертаеха по пътя.

— Ти мислиш за него като за жертва, Лоръл. Всички сме жертви на живота. Важното е как успяваме да се преборим с него.

— Когато си обичал някого и го загубиш, това убива нещо и в теб. Нещо в теб също умира.

— Не. — Той вдъхна аромата на косите ѝ. — Трябва да се борим със загубите по един или друг начин.

Мат беше прав, разбира се. Ала все още я болеше. Лоръл не каза нищо, а остана с буза, подпряна на рамото му, докато ръцете му галеха косите ѝ. Тялото му беше твърдо и силно, а сърцето му биеше спокойно. Можеше да се отпусне сега, ето тук, на предната седалка на колата, където слънцето грееше и птиците пееха волно, прелитайки от дърво на дърво.

— Не ти ли казах да не бъдеш мил с мен? — прошепна Лоръл.

Той вдигна главата ѝ и я погледна. Сега очите му бяха напрегнати. Пръстите му обхванаха лицето ѝ. Когато тя отвори устни, Мат се наведе над тях.

— Мълчи — прошепна той, преди да притисне своите устни към нейните.

Този път целувката му не беше нито лека, нито внимателна. Лоръл почувства разочарование и се зачуди защо. Не го разбра. Но изпита желание, на което не можеше да устои. Тялото ѝ сякаш се втечни. Всяка кост, всеки мускул в него се предадоха на това, от което се нуждаеха и двамата. Желанието да се притежават, осъзна тя. То просто ги изгаряше. И винаги е било. Колкото повече му се противопоставяше, колкото повече го отхвърляше, толкова по-силно ставаше то, докато не я победи. Необходимостта от храна, въздух, топлина беше просто незначителна в сравнение с нуждата, която я изпълваше в момента. Ако беше изкушена, то не бе от целувки или думи, а от чувства, които се бяха освободили и излезли на воля преди да успее да се пребори с тях.

— Мат! — Тя отпусна глава на рамото му и се опита да успокои дишането си. — Това не е, не съм готова за това.

Изгарящ от желание и нетърпение, той отново придърпа главата й.

— Ще бъдеш.

— Не знам. — Лоръл притисна ръце към кръста му, в желанието си да я разбере. — Казах ти, че ме притесняваш. Никога преди не съм желала толкова мъж, ала не очаквах, че това ще бъдеш ти.

— Но ето че съм. — Мат отново я притисна към себе си. — Ще трябва да свикнеш с мисълта. — Изражението му бавно се промени. — Никога не си искала мъж? — повтори той. — Никого? Не си ли била никога с мъж?

— Казах, че не съм искала никого. Аз не правя неща, които не искам.

Девствена? Мили Боже! Ами сега, помисли си Мат. Защо не беше го почувствал, нито предположил? Постепенно отпусна прегръдката си. Лоръл се освободи.

— Това променя нещата, нали? — прошепна той. Извади цигара от пакета, докато тя смутено се наместваше на седалката до него. — Да, това наистина променя нещата — повтори тихо Мат. — Ала аз ще бъда твой любовник, Лорилай. Рано или късно.

— От всички лоши черти нахалството...

— За него ще говорим по-късно — прекъсна я той и издуха дима. Тя сякаш се чувства по-уверена, помисли си разсеяно Мат. А той се чувства като вързан. Най-добре щеше да бъде, ако оставеше време и на двамата, за да помислят. — Нека да ти изложи няколко свои теории за Ан Трулейн.

Запали колата, докато Лоръл се мъчеше да превъзмогне възбудата си и да си спомни приоритетите. Историята, разбира се, каза си тя. Случаят на първо място. За онова Другото, щяха да говорят по-късно.

— Хайде, казвай.

Мат караше бързо, като потискаше с усилие желанието, което стягаше стомаха му.

— Луис се оженва за Ан Трулейн, защото прилича страшно много на първата му жена.

— О, моля те.

— Остави ме да свърша. Дали я е обичал или не, не е важно. След като се оженват, той я завежда в Херитидж Оук и я затваря там, далеч от хората. И по-точно от мъжете. Луис не й е вярвал.

— Бил е излъган и наранен преди. И то по възможно най-жестокия начин.

— Именно. — Мат изхвърли цигарата през прозореца. — Бил е обзет от маниакалната идея, че тя може да си намери някой по-млад от него мъж. Бил е много ревнив. Ами ако Ан се е възпротивила? Или ако наистина му е дала причина да се съмнява в нейната вяност?

— Предполагаш, че Луис е убил Ан, защото е мислил, че е излъгала доверието му? — Не ѝ хареса тръпката, която премина по кожата ѝ. Лоръл се обърна към него. — Това е смешно. Той не може да убие никого.

— Откъде знаеш какво може и какво не? — отвърна ядосано Мат. Ти не познаваш мъжа, който днес дойде в приемната.

Да, така беше. Тя не познаваше този Луис и от това я заболя.

— Теорията ти куца — не се предаде Лоръл. — Припомни си часовете. Ан е умряла между два и четири, а Луис е събудил персонала в къщата между два и три.

— Имал е достатъчно време да я завлече в блатото преди два — забеляза Мат. — Може би не е възнамерявал да я убие. Може да е искал само да я наплаши, като я закара там и я остави сама в тъмното.

— Тогава защо е трябвало да вика полиция и да я търси? — Той обърна глава, погледна Лоръл и после отново загледа пътя пред себе си.

— Може да е забравил какво е направил.

Тя отвори уста да отговори и я затвори. Сети се какво им каза Мариън бил разсеян, забравял. Бил сърдит, тъжен. Не ѝ хареса картината, която се оформи в главата ѝ.

Лоръл остана мълчалива, докато Мат въртеше волана из натовареното градско движение. Никой мъж не забравя, че е оставил жена си сама в блатото. Никой нормален мъж. Той отби до бордюра и спря.

— Къде отиваме?

— Да се срещнем с Нейтън Брюстър.

Тя вдигна поглед и видя, че бяха спрели пред една от най-старите и красиви сгради в града, принадлежащи на фамилия Трулейн. Може би щяха да открият тук нещо, което да отмести подозрението, паднало като сянка върху Луис.

— Мариън не искаше да говори за Нейтън Брюстър.

— Забелязах. — Мат излезе от колата. — Ами хайде да открием защо.

— Знам какво си мислиш — промърмори Лоръл, докато вървяха към входната врата.

— М-м-м, я да чуем колко си проникателна.

Тя му хвърли един бърз поглед, докато влизаха в сградата.

— Според теб Ан е харесала Нейтън Брюстър и Луис е открил това. Вместо да се разправя с нея или да се развежда, той просто я завлича в блатото посред нощ и я хвърля там.

Мат прегледа таблото на стената, където бяха изписани стаите и длъжностите и откри счетоводството.

— Няма да излъжа, ако кажа, че ми мина нещо подобно през главата — съгласи се той.

— Ти имаш предубеждения към Луис.

— Дяволски си права — съгласи се отново Мат, хвана я за ръката и я поведе към асансьора. — Слушай подзе той, преди Лоръл да се опита да му възрази. — Хайде да говорим с човека и да видим какво ще стане. Може би е нещо съвсем друго. Например, присвоил незаконно средства или пък имал нещо с Мариън.

— Идеите ти стават все по-абсурдни. — Тя влезе в асансьора и скръсти ръце.

— А ти пък се цупиш.

— Не се цупя! — изгледа го възмутено Лоръл. — Просто не съм съгласна с теорията ти. Това е всичко.

— Предложи ми твоята в замяна — не й остана дължен Мат.

Тя погледна как номерата на етажите се сменят над вратата.

— След като говорим с Брюстър.

Излязоха в коридора и стъпиха върху дебел, мек килим. Без да погледне Мат, Лоръл приближи към секретарката.

— Аз съм Лоръл Армънд, това е Матю Бейтс, от „Хералд“ — рече отривисто тя. Искаме да се срещнем с Нейтън Брюстър.

Секретарката отвори бележника си.

— Имате ли определена среща?

— Не. Кажете па господин Брюстър, че искаме да говорим с него за Ан Трулейн.

— Седнете, моля. Ще проверя дали господин Брюстър е свободен.

— Браво, Лорилай — кимна одобрително Мат, докато сядаха на дивана. — Мислила ли си някога да постъпиш във войската?

— Помага ми, когато трябва да се добера до някой важен началник. — Тя седна под една палма и кръстоса крака.

Той я загледа с възхищение. Нямаше и следа от тъжната, уязвима жена, която преди час беше сложила глава на рамото му и оплакваше приятеля си.

— Имаш добър подход — реши Мат, после сведе поглед и плъзна очи по краката ѝ. — И страхотни крака.

Лоръл го погледна, без да се усмихне.

— Така си е.

— Господин Брюстър ще ви приеме веднага. Секретарката ги въведе в дълъг коридор, от двете страни на който се редяха врати. След като отвори една от тях, тя се върна на бюрото си.

Първото впечатление на Лоръл от Нейтън Брюстър бе, че той просто излъчваше някаква неудържима сексуалност. Беше мургав и макар да не бе висок, притежаваше мъжественост, на която нито една жена не можеше да устои. Въпреки че бе физически доста привлекателен, това просто нямаше значение. Онова, което привличаше или отблъскваше у него, бе първичното мъжкарство.

— Госпожо Армънд, Господин Бейтс! Добър ден! — Брюстър посочи два малки кожени стола, преди да седне на своя зад бюрото си. — Искали сте да говорите с мен за Ан Трулейн.

— Точно така. — Лоръл се настани до Мат, като се опитваше да проумее каква би била реакцията на жена като Ан спрямо мъж като Нейтън Брюстър.

— Тя е мъртва — рече равно Брюстър. — Какво общо има пресата с нейната смърт?

— Вие сте се срещали с Ан Трулейн в Херитидж Оук — подзе Лоръл. — Не са много хората, които са я виждали.

— Ходих там по работа. — Той взе един молив и го завъртя между пръстите си.

— Ще ни разкажете ли за впечатленията си от нея?

— Беше млада, срамежлива, като кокиче. Моята работа беше с господин Трулейн, така че почти не съм говорил с нея.

— Странно. — Мат наблюдаваше как Брюстър върти молива между пръстите си. — Вашето име е едно от малкото имена, споменати

от Ан в писмата до сестра ѝ.

В този миг се чу звук. Брюстър счупи молива.

— Не разбирам за какво говорите.

— Ан е писала на сестра си за вас. — Мат не свалеше очи от него. Наблюдаваше го с очакване, дебнеше го като хрътка. — А сестра ѝ не вярва, че смъртта на Ан е била нещастен случай.

Мат забеляза как адамовата ябълка на Брюстър подскочи нервно, когато преглътна.

— Тя умря от ухапване на змия.

— В блатото — добави Лоръл, заинтригувана от явното му объркване и от обзелата го ярост. — Знаехте ли, че се страхува до смърт от блатото, господин Брюстър?

Той я погледна сърдито. Мускулите на Мат се напрегнаха.

— Откъде мога да знам? — попита Брюстър. — Как бих могъл да знам?

— Как мислите, защо е отишла на място, от което толкова много се е страхувала?

— Може би не е могла да издържа повече да я държат заключена — извика той. — Може би е искала да избяга, без значение къде и как.

— Заключена ли? — повтори изненадано Лоръл, като пренебрегна мъчителното свиване па стомаха си. — Искате да кажете, че Луис е държал Ан заключена като затворничка?

— А как другояче бихте го нарекли вие? — отвърна яростно Брюстър. Ръцете му въртяха двете счупени парчета от молива. — Ден след ден, месец след месец, без да види никого освен прислугата и мъжа, който следи всяка нейна стъпка и движение. Не е правила нищо, без предварително да го попита. Не е излизала нито крачка извън вратата без него.

— Беше ли нещастна? — попита Лоръл. — Каза ли ви, че е нещастна?

— Би трябвало да е. — Нейтън се облегна на стола. — Трулейн я третираше като дъщеря, а не като жена. Тя се нуждаеше от някой, който да се отнася с нея като с жена.

— Например вие? — попита тихо Мат.

Лоръл преглътна. Брюстър взе да диша тежко. Темпераментът, за който Мат само предполагаше, че съществува, просто излезе на воля.

Сигурно полагаше много усилия, за да се сдържа. И според Мат не винаги успяваше.

— Аз я желяех — отговори грубо Брюстър. — Още от първия път, когато я видях на моравата, обляна от слънцето. Тя принадлежеше на слънцето. Искях я, обичах я по начин, който Трулейн трудно би разбрал.

— А тя обичаше ли ви?

Краткият въпрос на Мат предизвика червенина по лицето на Брюстър.

— Тя щеше да го напусне. Не можеше да остане вечно там, заключена в онзи паметник.

— И да дойде при вас?

— Рано или късно. — Очите, с които погледна Лоръл, бяха проникващи, изпълнени със страстни чувства. — Казах ѝ, че не може да остане вечно затворена там. Че ще ѝ помогна да се измъкне. Казах ѝ, че ще бъде по-добре да е мъртва, отколкото...

— По-добре мъртва, отколкото да живее с Луис — довърши Лоръл вместо него. В стаята се чуваше само учестеното дишане на Брюстър.

— Сигурно ви е било много трудно — продължи невъзмутимо Мат. — Да обичате съпругата на работодателя си. Да не можете да я виждате и да ѝ кажете какво чувствате.

— Ан знаеше какво чувствам — отвърна Брюстър. Но какво значение има това сега? Тя с мъртва. Къщата я уби. Той я уби. — Мъжът ги погледна с пламтящи очи. — Напишете го във вашия вестник.

— Вие смятате, че Луис Трулейн е убил жена си? — Мат погледна как Брюстър хвърли остатъците от молива върху бюрото си.

— Все едно, че е държал пушката до главата ѝ. Тя си отиде — прошепна той. — Най-накрая си отиде от него, ала не дойде при мен. — Ръцете му се свиха в юмруци. — А сега ме оставете сам.

Лоръл не можа да се отпусне дори когато излязоха навън, на слънце.

— Това е един тъжен човек — прошепна тя.

— И който изобщо не го крие.

Лоръл потръпна, после се намести удобно на седалката.

— Мога да разбере защо Ан се е чувствала нервна в негово присъствие.

Мат сви ръцете си в шепа, за да запази огънчето от клечката кибрит, докато палеше цигара.

— Я ми обясни някои типично женски основни реакции.

— Ами той е страстен, жизнен и достатъчно първичен, за да очарова. — Тя тръсна глава, като се загледа през прозореца. — За някои жени това може да бъде неустойимо, защото крие опасности. Жена като Ан сигурно е видяла в него един от своите тъмни затвори и е решила да стои далеч. — С кратък смях Лоръл оправи косата си с ръка. — Не съм психиатър, Мат, но мисля, че определени жени биха били привлечени от мъж като Брюстър. Ан Трулейн обаче не е била от тях. — Лоръл въздъхна и се обърна към него. — Сега е мой ред да напиша сценария.

— Моля, нека го чуем.

— Брюстър е влюбен в нея. Или поне си мисли, че е. Това няма значение за мъж като него. Той признава на Ан и я моли да напусне Луис заради него. Как се е почувствала тя? Изплашена, объркана, ужасена. И поласкана, може би.

— Поласкана ли?

— Тя е жена — обясни Лоръл. — Млада, невинна, без опит — погледна пак през прозореца, мислейки си за Брюстър. — Да, вероятно е почувствала и трите. Това я потискало, а и той настоявал. Не забеляза ли колко е драматичен, напорист? Ан обича съпруга си, ала не знае как да се справи с чувствата на Брюстър. Не може дори да пише на сестра си за това.

Мат кимна, докато я наблюдаваше.

— Продължавай.

— Може би Брюстър се е свързал с нея и е настоял да се видят. Може би дори е заплашил, че ще говори с Луис. Тя едва ли е искала подобно нещо. Одобрението и доверието на мъжа ѝ са били по-важни за нея. Сигурно е знаела историята с първата му жена. Така че — очите на Лоръл се присвиха, докато се опитваше да си представи какво е станало. — Ан се съгласила да се срещне с него някъде навън, късно, когато Луис работи. Те са спорили, защото тя не искала да напусне Луис. Брюстър е физически силен мъж. Спомни си силните му пръсти, които счупиха молива на две. Той си внушавал, че тя го иска, но се бои

да напусне Луис. Завлякъл я далеч от къщата, далеч от светлината. Ан, освен от него, се страхувала и от тъмнината. Отскубнала се и побягнала, но било тъмно и се озовала в блатото, преди да се осъзнае. Загубила се. Брюстър може да се е опитал да я намери, а може би не. И тогава...

— Интересно — промърмори Мат под нос, докато изхвърляше цигарата си през прозореца — и предполагам доста правдоподобно. Щеше ми се да имам тези проклети писма — рече неочаквано той. — Трябва да пише нещо в тях, иначе не биха изчезнали.

— Каквото и да е пишело, вече го няма. — Мат кимна и я погледна замислено.

— Знаеш ли, ще отида в това блато. Искам да го поогледам.

Лоръл усети как по гърба ѝ преминават студени тръпки.

— Тази нощ ли?

— Ъхъ.

Би трябвало да предположи, че в края на краищата ще стигнат до там. Като отметна косата си назад, тя предложи:

— Тогава да отидем да купим някакъв препарат против комари.

Мат се засмя и чукна носа ѝ с пръст.

— Само един от нас ще отиде, скъпа. Ти ще си останеш в къщи и ще оставиш лампата да свети.

Лоръл се намръщи.

— Случаят е мой, Бейтс, забрави ли? Ще дойда. Ти можеш да се присъединиш към мен, ако искаш.

— Случаят е наш — поправи я отново той. — Един Господ знае дали там има нещо друго освен гадни насекоми и кал.

И змии, помисли си тя и едва преглътна от ужас.

— Ала трябва да видим, нали? Мат. — Те се загледаха, намръщени. Като факти имаха само една смърт и толкова. Засега само толкова.

— Хайде пътьом да хапнем нещо — предложи Лоръл и влезе в колата. — И да се върнем в редакцията преди и двамата да са ни уволнили от работа.

СЕДМА ГЛАВА

Лоръл прекара повече от час с Мат в хранилището на вестника и преглеждаха папки, докато я заболя вратът. С повече късмет до една година вестникът щеше да бъде качен на компютри. Може би щеше да ѝ липсва хранилището с неговата миризма на прах и стара хартия, но едва ли щеше да ѝ липсва неудобството. Някой от екипа на вестника от сега мърмореха, че ще трябва да се учат да работят с терминали, кодове и трикове, с едно натискане на копчето да вкараш или да извадиш информацията, която ти трябва. Тя обаче си бе обещала, и сега докато изправяше и разкършваше схванатия си гръб, си го повтори, че няма да бъде от тях.

— Брюстър е заел втора страница благодарение на юмруците си — промърмори Лоръл, докато прехвърляше статията. — Преди две години, през април — тя вдигна очи. — Никой не може да се похвали с памет като баба ми. Помни като слон.

— Да, нали спомена за някакъв побой заради сестра му.

— Точно така. Неговата сестра се виждала с някой, който явно обичал чашката повече от нея. Видял я в някакъв бар с друг мъж и вдигнал скандал. Брюстър също бил там и се намесил. Цели десет души се опитали да го спрат. Когато успели, той вече бил счупил няколко маси, огледалото, три ребра, носа и челюстта на човека, както и собствената си ръка.

Мат вдигна вежди при изброяването на щетите.

— Я какъв юнак! Подведен ли е под отговорност?

— Отървал се само с глоба — отговори Лоръл. — Опонентът не предявил иск. — Тя отбеляза нещо в бележника си. — Явно, когато Брюстър загуби контрол, положението става напечено. Мисля да потърся сестра му. Може да е говорил с нея за Ан.

— Тъхъ.

Лоръл вдигна очи и го видя да преглежда трескаво бележника си.

— Какво търсиш?

— Мисля — промърмори той и стана. — Отивам да се обадя на няколко места.

— Матю — подзе тя, като тръгна с него по коридора. — Не беше ли ти този, който държеше да споделяме информацията си и да не крием от партньора си нищо?

Той се усмихна и натисна копчето на асансьора.

— Да, ала след като се обадя по телефона.

— Значи променяш собствените си правила според ситуацията? — продължи Лоръл, щом влязоха в асансьора.

Мат я погледна, спомнил си страстта ѝ, когато я държеше в прегръдките си, и уязвимостта в очите ѝ. Нейната невинност.

— Когато се налага — прошепна двусмислено.

Тя почувства как по гръбнака ѝ премина студена тръпка и погледна право напред.

— Да говорим за случая, Бейтс.

— Съгласен. — Той се усмихна и я прегърна през рамо, докато асансьорът спря. Двамата излязоха и се разделиха.

Репортерите обикновено са свикнали на груби отговори, на никакви отговори, на мълчание или на ругатни. Лоръл получи от всичко по малко, докато се опитваше да открие следите на Кейт Брюстър и въртеше номер след номер. Когато най-накрая успя, трябваше да се справи с всички видове реакции.

Сестрата на Брюстър отказа да обсъжда скандала в бара и сподели много малко за брат си. Когато спомена името на Ан Трулейн, Лоръл почувства колебание и сякаш долови лек страх в гласа на Кейт, която заяви, че не познава никой с това име.

Вдигна глава и видя Мат, който държеше слушалката, подпряна на рамото си, и пишеше нещо в бележника. Е, поне един от двамата бе успял да открие нещо, помисли си тя, макар и с неудоволствие, като стана и отиде към бюрото му. Въпреки че се опита, не успя да прочете нищо от записките в бележника му. Разсеяно взе пластмасовата чаша с изстиналото кафе и отпи. Когато го чу да споменава името Елиз Трулейн, се намръщи.

Накъде, по дяволите, биеше, зачуди се Лоръл, докато той, напълно забравил за нея, продължи да пише забързано в бележника си. Защо проверяваше Елиз? Сигурно е заложил на приликата между двете жени, реши тя. Какво общо можеше да има между избягалата

първа съпруга и мъртвата втора? През главата ѝ премина една ужасна мисъл и Лоръл спря очи върху Мат. Отмъщение? Та това беше чиста лудост! Луис не беше, Луис не можеше. — От начина, по който я изгледа, тя разбра, че Мат просто бе прочел и отгатнал мислите ѝ, докато Лоръл не можеше да проникне по никакъв начин в неговите. Обърна се и погледна към кабинета на Дон Балинждър. Информацията, която му бяха дали, може да беше кратка, но им даваше достатъчно право да продължат разследването си.

Мат остави телефона и молива върху бюрото си.

— Е какво откри?

— Нищо, ако не се смята усещането ми че щом споменах името на Ан Трулейн, сестрата на Брюстър стана нервна. И още едно усещане. Че е много внимателна, когато става дума за брат ѝ. А ти?

Той завъртя молива между пръстите си, ала тона не беше нервния и енергичен жест, с който Брюстър счупи своя преди няколко часа. Ръцете на Мат бяха тънки и жилави, а не елегантни като тези на Луис, нито хищни като тези на Брюстър, помисли си тя. Това бяха умели, силни и способни ръце. Като него самия. Лоръл бързо премести очи от ръцете към лицето му. Започваше да ѝ става навик, когато мисли за него, да прави неочаквани и странни връзки.

— Мат! — повтори тя настоятелно.

— Изглежда и двете госпожи Трулейн освен еднакъв си външен вид, са имали и други общи неща — започна той. Остави молива и си взе цигара от кутията. — И двете са имали само по един жив роднина. В случая с Елиз това е леля ѝ. Току що говорих с нея.

— Защо?

— От любопитство. — Мат издуха дима. В същото време репортерът зад тях изруга на глас и вдигна своя телефон.

— Тя ми описа племенницата си като срамежливо и тихо момиче. Елиз Трулейн явно харесвала Херитидж Оук и за разлика от Ан била готова да заеме положението на господарка на имението. Имала планове и идеи за промяна, за реконструкция и ново обзавеждане. Лелята била напълно зашеметена, когато узнала за бягството ѝ с Чарлз. Никога преди това не била чула дори и намек от нея за връзка или нещо подобно. Мислела, че Елиз е предана и върна до смърт на съпруга си.

— Така са мислели всички — забеляза Лоръл. — Тези неща стават без никой друг да има ни най-малко понятие. Не мога да си представя, че Елиз би споделила с леля си, че има любовен роман с Чарлз.

— Може би не. Но има друго интересно нещо — промърмори той, без да откъсва очи от Лоръл. — Елиз щяла да наследи петдесет хиляди долара на своя двадесет и първи рожден ден. Навършила ги двадесет и един месеца, след като напуснала Херитидж Оук. Ала парите до ден-днешен — тихо продължи Мат, — така си и стоят непокътнати. Никой не е предявил права към тях.

Тя го загледа, докато в главата ѝ се въртяха идеи, въпроси и отговори.

— Може би не иска да се разкрие, за да не надуши Луис следите ѝ.

— Петдесет хиляди долара си заслужават куража да го направиш.

— Не мога да видя връзката. Какво ще постигнеш по случая на Ан, като се ровиш в работите на Елиз?

Очите му бяха спокойни и ясни.

— Напротив, опитай Лоръл — изглежда много бледа, като сутринта, помисли си той. — Я поразмърдай мозъчето си — предложи рязко Мат. — Засега най-добре да се съсредоточим и да помислим какво имаме да правим довечера. Хайде да отидем вкъщи. Може да си починем малко, преди да предприемем каквито и да било действия.

— Добре. — Не искаше да спори и въпреки че беше проява на страхливост, не искаше и да мисли за това, което ѝ беше предложил. Достатъчно ѝ се събра за днес. Ако трябваше да се пребори с емоциите си, то за това ѝ трябваше време.

По пътя към къщи Мат говори за най-различни неща, които нямаха нищо общо със случая. Това я разтовари. Той много умееше да води лек, неангажиращ разговор, за да прикрие мислите и чувствата си. Това бе едно от най-добрите му професионални оръжия и защитни средства. Ако беше ядосан от факта, че Лоръл машинално защити Луис, не го показва. Ако се опитваше да я накара да мисли за съвсем други неща, несвързани с Луис Трулейн, правеше го ловко и ненатрапчиво. Гласът му бе спокоен, успокояващ. Мат караше плавно, но мускулите му бяха напрегнати.

— Да си подремна малко ми звучи като музика небесна — забеляза Лоръл, когато оставиха колата на паркинга. — Последните два дни бяха много дълги и изморителни.

Цялата година беше такава, помисли си той, ала отвърна на глас: — Очертава се същата нощ.

Тя му се усмихна за пръв път, откакто напуснаха сградата на вестника.

— Кога предлагаш да тръгнем за нашето сафари?

— Според мен полунощ с най-подходящия час. — Мат докосна косата ѝ, докато изкачваха стълбите.

— Доколкото знам, чесънът не действа срещу духове, нали? — усмихна се Лоръл. — Нито сребърни куршуми, нито дървени колове. Какво действа тогава?

— Здравият разум. — Тя въздъхна.

— Колко прозаично! Никаква романтика! — На края на стълбата Мат спря и се усмихна.

— Да се обзаложим ли?

Лоръл се засмя, наведе се и вдигна от пода пред вратата си увита в луксозна хартия кутия.

— Не си спомням да съм поръчвала нещо.

— От Джери е, без съмнение. — Тя се опита да не го гледа.

— В полунощ, Бейтс — напомни му Лоръл, потърси ключовете в чантата си и отвори вратата на апартамента си. Обърна се и го погледна, след което затвори под носа му.

Усмивката му повехна, когато тръгна към своя апартамент. Тази жена го подлудяваше. И сигурно беше сляпа да не го види, помисли си той, докато пъхаше ключа в ключалката. Може би беше прекалено предпазлив. Когато влезе в кухнята, измъкна ризата през главата си и я захвърли. И отново си помисли, че му бяха трябвали цели седмици, за да осъзнае факта, че се бе влюбил още в мига, в който тя вдигна зелените си очи и го погледна.

Всъщност, каза си Мат, това беше невъзможно. Така, както бе невъзможно да загуби ума си пред малката снимка в рамка, която Кърт държеше на общото им бюро в стаята в колежа.

— Това е сестра ми — беше казал Кърт по своя особен замечтан начин. — През лятото четете коректури във вестника на баща ми. Искате да става журналистка. Ти знаеш повече за тези неща от мен, нали?

Мат изобщо не го чу какво казва, тъй като се опитваше да успокои дишането си. Той беше в по-горен курс в колежа, вече бе видял и преодолял повече неща, отколкото някои хора през целия си живот. А ето че стоеше като онемял с риза, наполовина измъкната през главата му, а самата му глава се въртеше от снимката на едно момиченце на не повече от петнадесет години. Невъзможно!

Мат отвори хладилника, взе бутилката портокалов сок и отпи направо от нея.

Беше се справил или поне си мислеше, че се бе справил с това. Ала когато след години Уилям Армънд му писа, споменавайки старото приятелство на сина си с него и тяхната колежанска дружба, и му предложи работа в „Хералд“, Мат нито за секунда не се поколеба. Събра багажа си и тръгна за Ню Орлийнс. И нямаше смисъл да се запитва защо.

Може би щеше да му бъде от полза, помисли си той, докато хвърляше празната бутилка в коша за смет, ако беше открил, че зад красивото лице се, криеше една празноглавка. Или пък кокетна, сладникава и разглезена мацка. Може би щеше да бъде по-добре, ако не бе седял цяла година на бюрото срещу нейното с мисълта, че тя бе всичко, което искаше на света.

Възнамеряваше да я притежава, макар че нейната невинност го караше да предприеме по-традиционно ухажване поканя за вечеря, свещи, нежна музика, ласки. Мат почувства как кръвта му кипна и изруга. Надяваше се да запази самообладание, когато трябваше. Да, смяташе да я има, въпреки разликата в произхода им. Вече беше проправил пътя си, преминал бе през много врати и препятствия. Сега искаше да бъде сигурен, че късметът няма да му изневери.

Той щеше да я има.

Пъхна ръце в джобовете и се запъти към банята да вземе един душ. И тогава я чу да вика.

Много по-късно щеше да се връща към този момент и да се опитва да си спомни какво точно се беше случило. Не си спомняше как бе изхвърчал от своя апартамент и бе хукнал към нейния. Спомняше си само, че я чува да пици отново и отново, но не си спомняше, че бе чукал на вратата ѝ и накрая я бе разбил. Това, което винаги щеше да си спомня, беше Лоръл, замръзнала с ръце на гърлото, с лице като порцеланова статуетка и с ужасени очи.

— Лоръл! — Мат я сграбчи, завъртя я и я притисна в ръцете си, докато тя стоеше неподвижна като статуя. — Какво има? Защо пициш?

Чувстваше лудия пулс на сърцето ѝ. Нима беше възможно едно сърце да бие толкова бързо? Кожата ѝ бе леденостудена и влажна, ала Лоръл не трепереше. Все още не.

— Кутията — прошепна едва чуто тя. — В кутията.

Като я държеше с една ръка, той се обърна и видя кутията, отворена върху масата. От устата му се изплъзна проклятие, когато видя какво лежи вътре в нея.

— Всичко е наред, Лоръл, спокойно. Мъртва е, няма да ти направи нищо. — Тялото му се напрегна от ярост, когато вдигна мъртвата змия от кутията. — Нищо не може да ти стори — повтори Мат, като се обърна към нея. Лоръл стоеше като закована и без да мигне, гледаше тялото на змията в ръката му. По челото ѝ блестяха капчици пот. Можеше да чуе затрудненото ѝ дишане през полуотворените ѝ устни.

— Мат, моля те.

Без да каже нито дума, той затвори кутията и я изнесе от апартамента. Върна се след двадесет секунди и я намери да хлипа седнала, с ръце върху масата и наведена глава. Не каза нищо, само я взе на ръце и я занесе до дивана, люлеейки я като бебе. После тя започна неудържимо да трепери.

Пет минути, десет минути Мат я държа на ръце, без да продума. Само я притискаше нежно, докато Лоръл хълцаше на рамото му. Изглеждаше така мъничка и нежна. Дори когато бе видял онази уязвимост в очите ѝ, не беше си представял, че може да бъде така беззащитна, без никакъв намек за защита срещу каквото ѝ да било и когото и да било. Докато я държеше, той си обеща, че когато открие кой бе изпратил кутията, щеше да го накара да си плати за това.

В безопасност. Лоръл знаеше, че е в безопасност, въпреки че страхът продължаваше да сковава крайниците ѝ и да свива сърцето ѝ. Този ужасен, безумен страх, който не можеше да бъде описан с думи, а само преживян. Чувстваше ударите на сърцето му до ухото си. Усещаше топлата му плът. Мат я държеше здраво и светът повече не беше враждебен. Всичко си бе дошло отново на мястото.

— Извинявай — успя да продума тя, ала продължи да се притиска към него.

— Няма за какво — той целуна косата ѝ и я погали.

— Винаги става така. Веднъж ме е хапала змия. Дори не си спомням какво точно е станало, но не мога, просто не мога...

— Всичко е наред. Забрави, не мисли повече за това. — Треперенето ѝ почти беше спряло. Можеше да почувства само редки спазми, които преминаваха по тялото ѝ. Кожата ѝ беше влажна от сълзите. Мат искаше да ѝ помогне да забрави. Искаше също така да пипне този, който си бе направил тази лоша шега. Или може би не беше шега, а нещо по-сериозно?

— Ще ти сипя малко бренди.

— Не. — Каза го много бързо, а ръцете ѝ, които бяха на гърдите му, се свиха в юмруци. — Подръж ме още малко така — прошепна Лоръл, като ненавиждаше слабостта си. Нуждаеше се от неговата сила.

— Колкото искаш — отговори той и чу въздишката ѝ. Минутите минаваха, дълги и тихи, и Мат си помисли, че е заспала. Дишането ѝ се успокои, пулсът ѝ се изравни и забави, а кожата ѝ възвърна топлината си. Знаеше, че ако се нуждае от него, би могъл да я държи така дни наред.

— Мат — произнесе името му с въздишка и отдръпна малко глава, за да го погледне. Очите ѝ все още бяха уплашени, а кожата бледа. Той с усилие потисна вълната от чувства, която го обзе, и се пребори със себе си, да не я притисне още по-силно към гърдите си. — Не си отивай.

— Няма. — Усмихна се и прокара пръст по брадичката ѝ. Лицето ѝ още беше влажно от сълзите. — Няма да си ходя.

Тя взе ръката му и я притисна към устните си. Мат почувства нещо силно и горещо да го залива, топло и сладко. Все още не знаеше, че това бе нежността. Лоръл я видя в очите му.

Ето това беше очаквала — помисли си. От това се нуждаеше, това искаше. Ако сега я помолеше ала той нямаше да го направи. Затова тя трябваше да го предложи. Тя трябваше да го помоли.

— Люби ме — прошепна Лоръл.

— Лоръл — думите ѝ го объркаха. Как можеше да го направи сега, когато бе така безпомощна, без всякакви защитни сили, без

съпротива! О, Господи! Колко пъти в живота си досега бе готов да даде всичко, само да чуе тези думи! А сега!

— Трябва да си починеш — отвърна почти неадекватно Мат.

Не е сигурен в себе си, помисли си тя. Странно, винаги бе мислила, че бе абсолютно сигурен в себе си. За всичко. А може би чувствата му към нея бяха така объркани, както нейните към него!

— Мат, знам какво искам — гласът ѝ все още не беше твърд, но беше ясен. — Искам теб. И те искам много отдавна. — Лоръл плъзна ръка по гърдите му, после по шията и докосна лицето му. — Обичай ме! Сега. — И като вдигна устни, намери неговите така естествено, все едно винаги го бе целувала.

Може би беше в състояние да се противопостави на собственото си желание. Може би. Ала на нейното не можеше да устои. Той я притисна още по-близо към себе си със стенание и въздишка, докато устните му казваха всичко без думи.

Тя се чувстваше като без кости, така разтопена, че можеше да се слее и съедини с него. Мат си мислеше, че това, което ставаше, бе като мираж, към който бе вървял безкрайни дни и ноци, само за да осъзнае, че не съществува и изчезва пред очите му.

Той задълбочи целувката и осъзна, че тя нито се стопяваше, нито изчезваше, а оставаше топла и истинска до него.

Устните ѝ миришеха на жена, а не на видение. Беше гореща и сладка и Мат трябваше да се пребори с желанието да я ухапе със зъби. Малката ѝ ръка лежеше на бузата му, ароматът ѝ замайваше обонянието му и под затворените му клепачи всичко плуваше в някаква омайна мъгла. Не можеше да се съпротивлява. Не и този път.

Той зарови глава в шията ѝ, опита се да спре за миг, но това беше невъзможно. Трябваше да я вкусува и да ѝ се наслаждава. Ръцете му преминаха по тялото ѝ. Трябваше да я докосва.

— Лоръл — смъкна блузата, от едното ѝ рамо, докато устните му изследваха кожата ѝ. — Искам те и ме боли от това.

Въпреки че си повтаряше да не бърза, свали блузата ѝ за секунди. Тя се притисна към него, като шепнеше нещо, после замълча.

— Не тук. — Мат затвори очи, когато устните ѝ минаха по шията му. — Не тук — повтори отново и стана, като я държеше на ръце. Лоръл се остави да я носи. Сложи глава на рамото му, докато отидоха в

спалнята. Светлината се процеждаше през дървените щори. Очите му имаха странен цвят, когато я сложи на леглото. — Няма да те нараня.

С широко отворените си очи тя виждаше играта на светлината, докато устните му галеха кожата ѝ. Беше толкова лесно. Би трябвало да знае, че с него щеше да бъде лесно. Като прекара пръсти по гърба му, Лоръл усети мускулите, които играеха под кожата, и силата им. Това я бе привличало от самото начало, а тя се беше борила да не му обръща внимание. Сега искаше да му се наслаждава напълно.

Той я галеше с устни. Досега не бе знаела, че подобно нещо бе възможно. Че единствено устните могат да предизвикат такъв трепет. А Мат ѝ го показва. Кожата ѝ омекна, мозъкът също.

Спокойно. Бавно. Не бързай.

Устните му се движеха по раменете ѝ, докато ръцете му ровеха в косата ѝ. Езикът му правеше чудеса и Лоръл имаше чувството, че плува или лети.

Някъде отвън долетя звукът на тромпет, който свиреше блус. Влезе в стаята и се сля с мислите в главата ѝ и шепота на Мат. Тя обърна глава към него, за да му предостави свобода и той вдъхна парфюма ѝ, примесен с ваниловата миризма на свещите. Лоръл издаде някакъв звук. Беше дълга тиха въздишка, ала не знаеше, че само тя бе достатъчна да накара сърцето му да подскочи. Устните му не се отлепяха от нейните, а целувката му бе на границата на хищната, безкомпромисна целувка. Лоръл го почувства, но това ѝ хареса и затова се притисна още по-плътено към него.

Когато я докосна, когато твърдата му, хладна ръка премина под блузата ѝ, въздишката се превърна в стон. Тя се надигна, почувствала как гърдите ѝ се изпълват с нещо непоносимо и никога неизпитвано досега. Цялата беше погълната и залята от желание и то пулсираше в нея с всеки удар на сърцето ѝ. Ала Мат не биваше да бърза. Пръстите му тръгнаха и спряха, защото искаше Лоръл да му подсказе какво желае.

Бавно, милиметър по милиметър, той свали копринената дреха и откри, че кожата ѝ бе не по-малко нежна и прекрасна. С отворени устни започна да я целува, усещайки сърцето ѝ, което биеше все по-ускорено. Искаше това, както за нея, така и за себе си.

А под него тя напълно полудя. Ласките му замъглиха напълно съзнанието ѝ и Лоръл загуби контрол над себе си.

Мат продължи надолу. Повече нямаше мисли, нито задръжки. Пламъкът на удоволствието бе така силен, че я изгори и по тялото ѝ се разляха огнени езици. Движението на телата им бе инстинктивно, но толкова синхронно, сякаш бяха родени един за друг и се познаваха от сто години. Сякаш винаги са били заедно. Устните му продължаваха да изтръгват стонове от душата ѝ, докато свалеше последните остатъци от дрехите ѝ. Чувството на гореща кожа, изгаряща с температурата си друга гореща кожа, бе непоносимо като пожар. С всеки дъх, с всяко свое мускулче, тя поглъщаше неочакваната и неподозирана радост да бъде притежавана, обичана. Щастлива.

Тялото ѝ беше като разтопено. Горещо, разливащо се и сякаш не нейното. Всичко, което той поискаше, щеше да му бъде дадено, независимо по какъв начин. Решенията, които бе взела първо да му се противопостави, сетне да му принадлежи, повече нямаха значение. Не ставаха, не важаха. Просто нямаше друго решение в този свят на мътна светлина и пулсираща топлина. Решението бе да бъде негова. Тялото ѝ вече го беше избрало. Духът ѝ бе съгласен. Лоръл беше негова.

Мат го знаеше. И заедно с това постоянно си напомняше за нейната девственост, когато страстта надделяваше и стигаше до границата да изгуби самообладание. Тя беше тънка и крехка, а в момента бе объркана като малко животинче. Ръцете ѝ го прегръщаха без колебание, а устните ѝ искаха да получат всичко, което неговите предлагаша. Кръвта му кипеше. Дишането му бе затруднено и той продължаваше да се бори срещу ритъма, който го тресеше. По-бавно, Мат, по-бавно. Спокойно.

Когато се притисна към нея, Лоръл трепна уплашена, удивена, стресната. Въпреки желанието, което го измъчваше, той усети как тя се стегна и вцепени. Никой досега не бе правил това с нея, никой не бе вземал това от нея. Никой.

Мат зарови лице в гърдите ѝ и простена. Беше толкова сладка. Беше готова. Вдигна очи и я погледна.

— Лоръл...

Тя отвори очи и го погледна. Ако тялото ѝ бе безтегловно и почти като втечнено, неговото бе твърдо и напрегнато като стоманена струна. През вълните на страстта се промъкна една мисъл. Той мислеше само за нея. Лоръл не можеше да говори, защото мозъкът ѝ бе зает

единствено с любовта, която откриваше. Единственото, което можеше да стори, бе да намери устните му.

При докосването им тя му отдаде своята невинност така естествено, така просто и красиво, както малкото поточе се слива с огромната разляла се река.

Лоръл спеше. А той лежеше до нея и наблюдаваше светлината през прозореца, която от бяла премина в розова, после поаленя и посивя, докато настъпи нощта. Тялото му беше изтощено от емоции, от опитите му да запази самообладание и да се контролира, ала съзнанието му нито за миг не се замъгли.

Имаше моменти през изминалите месеци, когато си бе вътълпявал, че след като веднъж я има, неистовото желание, което го измъчваше, щеше да премине. Сега, когато лежеше в леглото ѝ и луната осветяваше през прозореца тялото ѝ, а главата ѝ лежеше на рамото му, Мат знаеше, че желанието щеше да остане. Непроменено, силно и естествено като въздуха, който дишаше.

Знаеше, че физически тя му принадлежи. Можеше да я докосне, да вземе страстта ѝ и да я запази. Но това не беше достатъчно. Чудеше се дали би могъл да притежава чувствата и любовта ѝ така, както притежаваше желанието ѝ. Чудеше се дали щеше да има търпението, от което се нуждаеше.

Той обърна глава и я загледа, спяща до него. Кожата ѝ беше като порцелан, а миглите хвърляха сенки върху лицето ѝ. Деликатна. Изящна. Мат прокара леко пръст по скулата ѝ. Да, Лоръл притежаваше тази деликатност, която го караше да се чувства като гладно момче пред витрината на съблазнителна сладкарница. Ала в същото време беше жива, енергична и амбициозна. Ето това бяха неща, които разбираше и те му допадаха. По това си приличаха.

Партньори, помисли си той. Бяха партньори. По дяволите, така си беше. Мат се наведе и докосна леко устните ѝ с устни.

Със замаяна глава и тръпнещо тяло, тя се събуди. Кожата ѝ настръхна под пръстите му, които минаваха, искаха, и даваха, и я оставяха без дъх и сили. Лоръл простена и от съня премина към копнежа, на който не можеше да устои. Той отново започна да я гали, но това нямаше нищо общо с онова, което се случи преди няколко

часа. Тя откриваше нови и нови върхове, изкачваше се и падаше в бездни, докато Мат я облада отново с всичката страст и жар, които бе сдържал първия път.

Изпълнена, изтощена и останала без мисъл, Лоръл лежеше и чакаше да възвърне дишането си, докато той бе заровил глава в косите ѝ. Предполага ли бе, че ще бъде така? Можеше ли да си го представи изобщо? Нима можеше да знае какво е любовта? Повече от всичко друго. Едва сега осъзна колко внимателен, колко нежен и търпелив е бил първия път.

Обичам го, помисли си тя, като обви ръце около него. Дали щеше да се шокира, ако научеше? С лукава усмивка Лоръл се заигра с косата му, която стигаше до врата му. Матю Бейтс, имам намерение да изиграя една много сериозна игричка с теб и имам намерение да я спечеля.

Въздъхна доволно. Това ли беше любовта? Затова ли тялото ѝ се чувстваше така леко и безтегловно и толкова прекрасно нехаещо за всичко наоколо? Мързеливо, лениво, доволно.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че е време да ставам? — прошепна тя.

Мат вдигна глава и я погледна.

— Не мисля.

— Това не беше предвидено.

— Напротив, беше. — Той я целуна леко. Непредвиденото е, че изпреварихме малко разписанието.

Веждите ѝ се вдигнаха въпросително, а кожата ѝ леко почервеня.

— Чие разписание?

— Нашето — отвърна спокойно Мат — Нашето, Лоръл.

Беше ѝ трудно да спори с някой, който изглежда така самоуверен. Тя сложи ръце на врата му и повдигна главата му.

— Много си хубав, Бейтс.

В очите му блесна изненада.

— Така ли?

— Така. — Прокара език по зъбите си. — Предполагам, че вече свикнах на хлапашкия ти външен вид и северняшкия ти акцент. Или може би — Лоръл прехапа долната си устна, ала в очите ѝ преливаше смях. — Може би харесвам тялото ти. Тренираш ли нещо?

Той се подпря на лакът.

— Понякога.

— Какво, вдигане на тежести? — Тя хвана бицепса му и го стисна.

— Не.

— Е никога не съм си падала по големите мускули. — Лоръл прокара ръка по китката му, после отново я върна нагоре. — Изглеждаш в много добра форма, за да осъществим плановете си за тази вечер.

Мат захапа долната ѝ устна.

— Кои планове?

— Нашата малка разходка из блатата.

Той прекара устни по нейните, докато мозъкът му бързо пресмяташе. Можеше да я заблуди, да я изчака да заспи дълбоко и да отиде в блатото без нея.

— Мислех да отложим разходката.

— Нима? — Въпреки че тялото ѝ се отпускаше, мозъкът ѝ оставаше буден и работеше бързо. — За да се измъкнеш и да отидеш сам?

Би трябвало да я познава по-добре.

— Лоръл, — Мат прокара ръка по гърдите ѝ.

— О, без тия. — Тя бързо се отдръпна и седна върху него. — Забрави мисълта да излезеш оттук без мен, Бейтс. Ние сме партньори. От един отбор сме.

— Слушай! — Той я хвана за раменете и я наведе към себе си, докато косата ѝ не се разля по гърдите му. — Няма никаква необходимост да идваш с мен. Просто ще наобиколя за малко. Ще стане по-бързо и по-лесно, ако съм сам.

— Тогава оставаш тук. — Лоръл го целуна бързо и седна.

— По дяволите, Лоръл, помисли!

— За какво? — отвърна тя, като стана от леглото и се упъти гола към гардероба.

— Пред моята врата нямаше никаква отвратителна малка кутия.

Лоръл промърмори нещо, после се обърна с тениска и джинси в ръце.

— Така е — отвърна достатъчно спокойно. — Оставиха я на мен, явно поради определени причини. Ние предизвикваме някого, Мат. Правим го нервен и нетърпелив. И той много иска да ме уплаши.

Мат я загледа. Беше малка и тъничка, с дрехите в ръце, притиснати към голото ѝ тяло, обляно от луната. В този момент изглеждаше готова да отмъсти за себе си.

— Добре, партньоре — отговори той, като свали крака от леглото. — Когато открием кой го е направил, ще ти позволя няколко рунда. Междувременно, можеш да си припомниш, че в блатото има змии. И те не са мъртви като тази в кутията.

Знаеше, че е жесток, но трябваше. Това беше целта му. Ала когато видя как тя стисна с пръсти тениската, прокле идеята си да я сплаши.

— Няма да гледам. Ти по-добре се облечи — подхвърли Лоръл, стисна зъби и започна да се облича.

— Упорита, твърдоглава и инатлива — започна ядосано Мат.

— Точно така — съгласи се тя и нахлузи тениската през глава. — Но не и глупава. Който е сложил тази кутия пред вратата ми, е имал за цел да ме откаже. Това е работа или на Брюстър Или на Трулейн — добави след секунда Лоръл. — Ако някой иска аз да се откажа, значи има причини. А причините могат да бъдат само в блатото.

— Напълно съм съгласен с теб — отвърна Мат. — Ала това не означава, че се налага да дойдеш с мен.

— Ако позволя някой да ме уплаши по този начин, ще трябва да захвърля значката си на репортер. Никой и нищо не е в състояние да ме постави в подобно положение. — Тя го изгледа дълго, след което повтори натъртено. — Никой.

Той едва се сдържа да не се развика, но успя да потисне гнева си. Всъщност Лоръл беше права. Затова посегна и взе джинсите си.

— Ще отида да си сменя ризата и да взема фенерче. Бъди готова след десет минути — отвърна кратко той.

— Добре. — Тя се направи, че рови из чекмеджетата, докато Мат излезе.

След това притисна с пръсти слепоочието си и позволи на страха да я превземе. То беше нещо лепкаво и неприятно, нещо което пълзеше и се разливаше по тялото ѝ, обвиваше главата и мозъка ѝ в мъгла. Лоръл се облегна на гардероба и се съсредоточи единствено върху дишането си. Трябваше да го преодолее. Трябваше да отиде в блатото. Сега просто беше задължително, особено след като видя какво има в

кутията. Ако не отговореше на заплахата, значи се бе предала. Ако някой я заплашваше, значи се страхува от нещо. И от нея.

Ан Трулейн се е страхувала от блатото. Лоръл оправи изтърканите си джинси и се почувства готова. Разбираше страха ѝ. Той нямаше обяснение. Ан просто се беше страхувала. Лоръл не вярваше, че доброволно бе отишла в тъмното и страшно за нея място. До тази вечер, докато не видя кутията с мъртвата змия, тя не осъзнаваше така ясно този факт. Сега, когато сама беше уплашена, си даваше точна сметка за всичко. И въпреки това щеше да отиде.

Лоръл светна нощната лампа и започна да търси обувките си. Той беше загрижен за нея. Можеше да го разбере, ала не можеше да го приеме. Любовта може би я бе накарала да му позволи да я превземе, но колко други неща можеше да му даде, след като веднъж вече бе започнала? Каквото и да чувстваше към нея, помисли си тя, докато завързваше високата си обувка, то беше, защото бе такава. И най-доброто, което можеше да направи и за двамата, бе да си остане такава, каквато беше.

Ядосана на собственото си объркване, Лоръл се обърна и взе другата обувка.

Когато се върна, Мат я намери седнала на пода на стаята, бореца се с връзките. Беше се облякъл и екипирал подобно на нея. Беше се поуспокоил дори просто си даде сметка, че докато беше с него, щеше да бъде в по-голяма безопасност. Беше си обещал, че ще я наглежда и следи като ястреб всеки миг от пребиваването им в блатата на Херитидж Оук.

— Проблеми ли имаш?

— Не знам какво е станало и изобщо как е могло да стане — промърмори та, като продължаваше да се бори с връзките. — Сякаш някой е дошъл, нарочно е вързал връзките на възли и е скрил обувките ми на две различни места.

Той я изгледа изненадано.

— Не може да бъде. Винаги съм мислел, че си много подредена и организирана.

— Аз съм. Когато съм на работа. По дяволите! — изруга тя, защото счупи един от ноктите си и продължи да се бори с връзките. — Имам нужда от фенерче, нищо не виждам на тази светлина. — Като се поизправи на крака, Лоръл тръгна към кухнята.

— Знаеш ли, Лорилай — последва я Мат. Ако имаше само няколко молекули повече, нямаше да можеш да влезеш в тези панталони.

— В блатото ще бъде тъмно.

Той я потупа по дупето.

— Не чак толкова, че да не виждам това.

Тя се усмихна, извади фенерче от чекмеджето в кухнята и го запали.

— Тогава ще вървиш пред мен, за да не се разсейваш с анатомията ми.

— Предпочитам да гледам движението на задните ти джобове. Гледката е зашеметяваща. — Мат я прегърна с ръка през раменете и тръгна към вратата.

— Те не се движат. — Лоръл беше готова да спори, ала спря и загледа вратата. — Защо тази врата е счупена?

— Ти беше прекалено заета да пициш, за да ми отвориш — обясни Мат. — Дължа ти една вечеря заради щетите.

— Ти си счупил вратата? — обърна се Лоръл към него и го загледа удивено.

Той се засмя на физиономията ѝ преди да я притегли към себе си.

— Нали трябваше да вляза по някакъв начин. Е, хайде сега, много важно! Една счупена врата.

Счупил е вратата, за да влезе при мен! Мисълта я зашемети и удиви. В началото на стълбите тя спря и обви с ръце кръста му.

— Знаеш ли, Мат, винаги съм имала особена слабост към рицарите на бели коне, които спасяват девизи, изпаднали в беда.

Той обгърна лицето ѝ с две ръце, преди да го целуне.

— Дори и към изцапаните с кал?

— Особено към тях.

ОСМА ГЛАВА

Мат паркира колата си в сянката на стената, която обграждаше имението на Трулейнови. В момента, в който изгаси мотора, настъпи мъртва тишина. Почувства, въпреки че Лоръл мълчаливо слезе от автомобила, нейното съжаление и неодобрение за единственото нещо, което избягваха да споменат. Нахлуването без разрешение в собствеността, принадлежаща на Луис. Също така знаеше, че за това нямаше да говорят и в бъдеще. Той напипа фенерчето в задния си джоб.

— Ще те пусна пред мен.

Тя кимна, постави крак в сплетените му ръце и се хвана за горния ръб на стената. Прехвърли се леко, подпря се на корем и му подаде едната си ръка. Мат я хвана здраво. Хватката му беше суха и силна и той задържа ръката ѝ, докато и двамата не се приземиха от другата страна на стената.

— Защо ми се струва, че това упражнение си го правил и друг път — прошепна Лоръл, докато бършеше ръце в джинсите си.

Мат се засмя в тъмнината.

— Ами да речем, че ми се е налагало да преодолеем някоя и друга стена в кариерата си.

— Не говориш само метафорично, нали?

— Е, хайде сега, не издребнявай. И аз мога да кажа за теб, че я прехвърли като ветеран но прескачане на стени.

Тя хвърли бегъл поглед наоколо. Беше тъмно, но контурите на къщата се забелязваха в далечината.

— Предполагам, че няма да окажеш съпротива, ако ни хванат. Това е федерално престъпление.

О, Боже мили, толкова е близо до мен, помисли си, а седим и си говорим за Луис и неговата собственост Той взе ръката ѝ и я отведе встрани от стената.

— Няма да ни хванат — увери я тихо.

Движеха се безшумно, като сенки. Прекосиха северната морава. Не им бяха необходими фенерчета. Светлината от луната беше прозрачна, ала достатъчна, за да виждат посоката и пътя си. Въздухът беше спокоен, но в никакъв случай тих. Нощните птици пърхаха в дърветата, шепотът им се сливаше е шума на листата. Над всичко преобладаваше хорът на щурците.

Светулки се щураха в нощта с малките си фенерчета. Миришеше упоително на летни цветя и свежа зелена трева.

Лоръл видя началото на блатото. Отвращението и неохотата ѝ бяха така неочаквани и дълбоки, че се наложи да се насили, за да продължи да върви. Ала ръцете ѝ инстинктивно стиснаха пръстите на Мат. Неговата длан беше студена и суха.

Дали и той чувства същото, запита се тя, докато по гръбнака ѝ преминаха тръпки. Дали чувства студа и заплахата, които излъчваше това място? То съдържаше своите тайни и ги пазеше ревниво. Тайните, който изпаренията и гнилите му треви хранеха и поддържаха. Лоръл потръпна, когато пътеката тръгна надолу.

— Това е мястото — рече тихо Мат. — Точно тук, Лоръл. Излъчва нещо лошо — прошепна смразена тя и потръпна. После пристъпи под дърветата.

Определението я накара да потисне страха си. Въпреки че продължи да държи ръката му, пръстите ѝ отслабиха хватката си.

— Трудно ми е да повярвам — подзе тихо Лоръл, — че дори подтиквана от любовта или страстта, една жена би избрала подобно място, за да изневери на мъжа си. Доколкото си спомням, името ѝ е било Друзила.

Мат неочаквано се засмя и извади фенерчето си.

— Може би Друзила е имала лек срещу комарите. — Той не запали светлината, но погледна зад тях, където очертанията на къщата все още можеха да се видят сред дърветата. — Бих казал, че това е най-прекият път от къщата дотук и е точно мястото, където някой би навлязъл в блатото, ако реши да дойде насам. — Тя наведе глава.

— Съгласна съм с теб.

— Тогава следва, че Ан е дошла с някой от обитателите на къщата.

— Така изглежда.

— Добре, хайде да видим какво може да намерим. Стой близо до мен.

— Излишно предупреждение, Мат — отвърна Лоръл и извади своето фенерче. — Ако усетиш нещо да пълзи по гърба ти, да знаеш, че съм аз.

Не бяха изминали и три метра, когато завеса от дебели и плътни листа скри светлината на луната. Сянката на къщата остана далеч зад тях. Наоколо се извисяваха само диви тръстики и напълно закриваха от очите им както всичко извън блатото, така и всичко вътре в него. Двата лъча на фенерчетата разсипаха мрака и проправяха пътечка в него.

Тук беше светът на влагата, на сенките и на шепнещите нощни звуци, които караха кожата да настръхва. Въздухът беше влажен, изпълнен с гнилото ухание на блатни растения. Мат започна да разбира защо Ан Трулейн се бе страхувала от това място. Той не би могъл да се изгуби в тъмнината. Ала се чудеше защо тя бе продължила да върви навътре, вместо да се върне обратно. Защото е била обзета от сляпа паника? Или е била принудена? Кой знае.

И не е могла да намери пътя обратно.

— Нещо не се връзва — промърмори Мат.

Лоръл освети пътеката пред тях, където нещо шавна. Пръстите ѝ стиснаха ръката на Мат.

— Какво?

— Чудя се защо не се е върнала.

Тя бързо обърна фенерчето си обратно. Може би беше плод на въображението ѝ. Можеше да е опосум, не всеки шум означаваше появата на змия. Спомни си, че черни мечки често идваха насам, на север, в по-залесената част на блатата.

— Каквато и теория да следваме, Мат, Ан се е страхувала от това място. Уплашила се е и е загубила чувството си за ориентация.

— Ти уплашена ли си? — попита я той и погледна пръстите ѝ, които стискаше в ръката си.

— Не — усмихна му се Лоръл и пусна ръката му. — Отдавна не се страхувам от подобни неща.

— Тогава можеш ли да си излезеш сама оттук?

— Ами — тя спря и потърси ръката му отново. Имаше си време и място за гордост. И то не беше сега. — Ти няма да ме оставиш тук, нали, Мат?

— Какво ще направиш, ако те оставя?

— Ще те убия в мига, в който изляза.

Топ се усмихна, прегърна я през рамо и тръгна с нея.

— Как?

— С отрова, може би. Това е най-бавният и най-мъчителният начин.

— Не. Питам те как ще излезеш оттук?

— Аз ще — Лоръл преглътна, като си помисли, че трябва да намери пътя обратно сама и се завъртя. Сенки, които се движеха, лепкава миризма на гнило и влага, вода и мокра земя, мазни треви и растения, които се увиваха около краката. Има и подвижни пясъци, сети се тя, на изток и на югозапад. — Ще тръгна ей натам — посочи тя с ръка. — Ще завия надясно покрай оня пън и ще продължа на право.

— Bravo. След пет минути ще излезеш навън — промърмори Мат и обърна лице към нея. Луната се отразяваше в очите ѝ. — Защо няма да продължиш да влизаш още по-навътре? Като Ан?

Ако се опиташе да мисли и реагира като Ан, осъзна Лоръл, сигурно куражът ѝ вече щеше да се е свършил и тя щеше да се върне. Прокара ръка през косата си и си каза, че трябва да мисли като самата себе си.

— Сигурно вече е била ухапана от змията. Може би не е била добре, изпаднала е в нещо като делириум.

— Чудя се колко бързо действа отровата на тези змии. Едва ли е светкавично — сви рамене той и остави въпроса да се върти в главата му. Според мен е имала време да излезе или да стигне поне до началото на блатото.

— Намерили са я до реката, нали?

— Да. — Мат отново я погледна. — В центъра на блатото, на най-непроходимото място. Когато претърсвахме, минахме няколко пъти покрай него, дотам, докдето калта бе достатъчно издръжлива, че да не ни погълне. Нямахме никакви следи. Всъщност не би могло да има.

Сляпа паника, помисли отново той. И все пак не е била толкова паникьосана, колкото беше Лоръл днес следобед. Тичала е към нещо, което я е привличало като магнит, все по-дълбоко и по-навътре в това, от което се е страхувала. Или е тичала по-далеч от нещо, което я е ужасявало.

Лоръл подскочи, когато храстите до тях се размърдаха. Мат насочи светлината на фенерчето си и освети едно миешко се мече, което се скри в сенките.

— Не обичам да изпадам в глупави положения — промърмори тя, а сърцето ѝ продължаваше да бие в гърлото. — Хайде да вървим. — И сама изненадана от смелостта си, тръгна напред.

Те продължиха да се движат в мълчание, навлизайки все по-навътре. Лоръл държеше фенерчето си насочено към земята, за да осветява пътя пред краката си, докато Мат шареше с лъча на своето встрани, търсейки нещо, което и двамата не можеха да назоват. Но и двамата следваха нюха си.

— Не се смей — нареди тихо тя и неочаквано спря.

— Добре — отговори сериозно той.

Лоръл се поколеба и прехапа долната си устна.

— Казах ти да не се смееш.

— Да ти се закълна ли? — попита искрено Мат.

— Имам чувството, че някой ни следи.

— Някоя друга миешка се мечка, може би?

— Мат! Сериозно говоря!

— Добре, отпусни се. Спокойно.

Той обхвана с ръка врата ѝ и го разтри, като чувстваше, че зад гърба му, между сенките, нещо проблясва. Историите за духовете в блатото, мина през ума му. Беше позволил приказките на Лоръл да му повлияят и да повярва в тях. Ако изобщо вярваше на подобни неща, то тогава трябваше да признае, че наистина имаше нещо зло, което витаеше в преплетените сенки, нещо, което бягаше и се криеше от слънчевата светлина. Ала Мат не вярваше. Злото, когато го имаше, беше причинено от човека.

— Прекалено много хора са умрели тук — промълви тя и потръпна.

Той отново докосна врата и ръката ѝ нежно.

— Искаш ли да се връщаме?

О, Господи, да! Идеше ѝ да изкрещи, но преглътна вика си.

— Не, да продължим. Чувстваш ли, реката е наблизко. Подушвам я.

Когато приближиха бреговете ѝ, наистина се долавяше дъха на мокри листа, на гнило, на разлагаща се трева. Ала самата река не

издаваше никакъв звук. Няколко сребърни лъча лунна светлина се преплитаха в клоните на надвесените над водата дървета и падаха като пречупени мечове във водата. От това обаче тя изглеждаше още по-тъмна. При звука от стъпките им във водата наскочаха жаби и прекъснаха нощния си хор.

Тук май имаше алигатори, спомни си Лоръл и смръщи носа си. При това големи.

— Ето, това беше мястото. — Мат насочи светлината на фенерчето към земята. — Лоръл, би ли могла да се върнеш оттук сама?

Тя проследи лъча на фенерчето му и си спомни снимката от полицейския доклад. Прехапа устни и се опита да прогони образа на мъртвата Ан от мисълта си.

— Да, пътят, по който дойдохме, е най-лесният. Предполагам, че която и посока да хванеш оттук, би те извела от блатото. Евентуално.

— Точно така. — Той се разкърши и зашари с фенерчето наоколо. — Странно, че е успяла да стигне до центъра на блатото и едва тук се е предала. — Мат изруга. Нищо нямаше, помисли си ядно, нищо нямаше да намерят. Но всъщност какво, по дяволите, търсеха? И какво бе очаквал? — Много ми се иска да бях прочел онези писма. Само да ми паднат!

— Който и да ги е взел, сигурно веднага ги е унищожил, ако в тях е имало нещо важно.

— Чудя се дали Сюзан — той спря наред думата, защото в светлината на фенерчето му проблесна нещо. Наведе се и вдигна малко парче метал от земята.

— Какво е това?

— Изглежда като парченце от накит. Ще го видим по-добре през деня. — Мат се изправи и го завъртя между пръстите си. — На Ан ли е?

Лоръл го взе и го поизчисти от полепналата кал.

— Не знам. Цял месец в калта — тя го освети със своето фенерче, а в паметта ѝ се опита да изплува някакъв смътен спомен. — Прилича ми на част от медальон. Скъп е, виж колко сложен механизъм има. — Споменът се промъкна, сякаш се поизбистри, сетне изчезна. Лоръл тръсна глава нетърпеливо. — Познат ми е — промърмори тя. — Като че ли беше на леля Елен. Луис може би го е подарил на Ан след сватбата.

— Можем да проверим колко струва. — Мат го взе от нея и го мушна в джоба си. После зашари с фенерчето си по двата бряга на реката. — Стой тук. Искам да отида по-наблизо и да поогледам.

— Какво?

— Ако знаех какво, нямаше да имам чувството, че съм тръгнал да гоня дивото.

— Ще дойда с теб.

— Лоръл, долу е голяма кал и мръсотия, като джунгла е. Направо си щастлива, че все още не сме попаднали на някое змийско гнездо. Не предизвиквай съдбата.

Тя си спомни отровните водни змии, които плуваха из реката, и потръпна от ужас.

— Добре, ала имаш само две минути, Бейтс. Ако се забавиш повече, идвам след теб.

— Две минути. — той я целуна леко. — Ти стой тук.

— Няма да мърдам.

Тя загледа лъча на фенерчето, който играеше в тъмнината и се отдалечаваше, после тръгна надолу към реката. Мат не знаеше какво търси, но Лоръл разбираше желанието му да прави нещо. Всичко, което бяха намерили досега, бяха нови въпроси и едно счупено парченце от накит.

Тя се намръщи се замисли за него. Детските ѝ спомени се завърнаха. Не беше ли виждала този медальон, чист и сияйно златен, върху една бяла дантелена рокля? Натисна с пръсти слепоочията си сякаш да помогне на спомена да се избистри и фокусира. Една от дантелените бели рокли на леля Елен за следобедно парти? Объркана и озадачена, отпусна ръце.

Още една минута, Бейтс, каза си наум Лоръл. Защо тихите нощни шумове сега звучаха по-високо, когато той не беше до нея? Тя се размърда, а по гърба ѝ потече струйка пот, оставяйки студена диря.

Точно това е мястото, беше ѝ казал Мат. Лоръл с мъка потисна желанието да се обърне и да погледне зад себе си. След час щеше да си бъде в къщи и сигурно щеше да се смее на спомена как бе стояла и треперила от страх и студ в горещата нощ и си бе представяла зли духове зад гърба си. След час.

Едва доловимо шумолене я накара да застине. Проклети опосуми, помисли си тя. Отвори уста да извика Мат, ала в този момент

една ръка я хвана за гърлото.

Първо се скова от шок и страх, след секунда обаче тялото ѝ реагира на липсата на въздух. С инстинктивно движение на самозащита Лоръл удари силно назад с лакът, но срещна празно пространство, след което политна напред от неочакван удар в гърба. Фенерчето падна от ръката ѝ, докато тялото ѝ се плъосна сред дивите тръстики. Удари се силно. Главата ѝ направо се блъсна в дънера на един кипарис.

От брега на реката Мат следеше светлината на фенерчето ѝ. Изведнъж тя изчезна. Той затича сред тревите, като викаше името ѝ. Когато я видя на земята, сгърчена и свита, сърцето му спря да бие. Спомни си съвсем ясно гледката на мъртвата Ан Трулейн. Грабна я, изправи я и я притисна към себе си. Лоръл простена и той задиша по-спокойно.

— Какво правиш, до дяволите? — попита Мат, като се бореше да надвие обзелия го страх.

— Някой ме удари отзад — продума тя и тръсна глава, за да си спомни по-добре. Ала това само още повече замъгли съзнанието си. — Някой ме блъсна силно в гърба. — Лоръл попипа цицината на главата си, сетне сграбчи ризата на Мат с такава сила, че щеше да я скъса, докато той се опитваше да се изправи. — О, не! Ти няма да ме оставиш отново сама!

Треперещ и объркан, Мат седна до нея.

— Добре, чакай само една минутка. — Прекара пръсти през косата ѝ и вдигна лицето ѝ към себе си. — Лошо ли се удари?

Тя видя в очите му гняв, грижа, ярост.

— Не чак толкова — усмихна се измъчено Лоръл. Главата я наболяваше, но това беше всичко. — Само една цицина. Нищо ми няма. Видях звезди, но не като онези, които видях, когато ти ме целуна за пръв път.

Това явно помогна, защото почувства как хватката на ръката му се поотпусна. Ала погледът в очите му не се промени, докато разглеждаше тревожно лицето ѝ.

— Не биваше да те оставям сама.

— Мат, ако ще ми се правиш на виновен, аз ще стана много капризна. — Тя се наведе и го целуна. — Да видим дали мога да стана.

С ръце на раменете ѝ, той я изправи внимателно на крака. Изобщо не съм замаяна, помисли си Лоръл, като изчака един момент права. Само леко я наболяваше мястото, където беше ударила главата си.

— Наистина съм добре — рече тя, когато Мат продължи да я наблюдава. — Падала съм много по-лошо.

Но никога повече няма да падаш, докато аз съм с теб, закле се Мат.

— Е, няма да казвам нищо за коравите глави, ала понякога е много здравословно човек да има такава. Какво друго видя, освен звезди?

— Нищо — Лоръл си пое дълбоко въздух. — Бях ужасно заета да си повтарям, че не бива да се държа като глупачка и да се оглеждам страхливо наоколо, когато чух нещо да шумоли в храстите. Следващото, което си спомням, беше някаква ръка около врата ми. Не успях дори да приложа отбранителна хватка номер 21 А, когато ме блъснаха към дърветата. А когато звездите престанаха да се въртят пред очите ми, ти вече беше тук.

Каквито и страшни мисли за отмъщение да минаваха през главата му, Мат се усмихна и докосването му беше нежно.

— Ще носиш, цицината няколко дни — рече тихо той — но кожата не е разцепена, няма кръв. Главата ти е здрава.

— Благодаря. Това са добри новини.

Като наведе назад главата ѝ, Мат я целуна дълго. Ръцете му бяха спокойни, ала все още беше възбуден.

— Сигурна ли си, че можеш да вървиш?

— Ако имаш пред вид да се измъкваме оттук, да. Обаче загубих фенерчето си.

— Ще ти купя ново — успокои я той и ѝ подаде своето. — Твоето отиде в реката.

— О, беше съвсем ново, купих го само преди месец — ядосано извика тя, като тръгнаха обратно през тревите. — Е, мисля, че все пак открихме нещо — промърмори Лоръл.

— Да, дори много. Някой, който знае за какво сме дошли, и това не му харесва. Добрите духове не блъскат хората на земята, нали, Лоръл?

— Така е. — И тя си мислеше също като него, че къщата бе прекалено близо. И че хората в нея познаваха отлично благоденствието като петте си пръста.

Двамата вървяха в пълно мълчание, по-внимателно от преди, като се заслушваха за всеки шум, оглеждаха всяка сянка. Мат държеше Лоръл плътно до себе си, с ръка около кръста ѝ, докато излязоха на чисто. Откъм къщата не идеше нито лъч светлина, никакви признаци на живот.

Неприятното усещане остана дори когато се прехвърлиха обратно през стената. Искаше да вземе един душ, един дълъг горещ душ.

Лоръл не продума, докато Херитидж Оук не остана далеч зад тях.

— Ще трябва да поговорим още веднъж с Луис и Мариън.

— Знам. — Мат се загледа в нощта, осветена от фаровете на колата. После натисна запалката, Може би ако напълнеше дробовете си с дим, щеше да престане да усеща неприятния дъх на блато в тях. — Утре.

Тя се облегна на седалката и затвори очи. Утре беше много близко, за да мисли за него.

— Не знам ти как се чувстваш, но аз умирам от глад.

Той обърна глава и я погледна. Беше все още малко бледа, ала това може би се дължеше на лунната светлина. Гласът ѝ бе спокоен, а дишането равномерно. Не се долавяше страх, дори когато лежеше на земята. Объркване да, изненада от това, че е била хваната неподготвена. Но не и страх.

Така, с облегнатата назад глава и сенките, танцуващи по лицето ѝ, Мат си помисли колко много му прилича на Оливия. Уникална, забавна, неповторима. Усмихна се, взе ръката ѝ в своята и я целуна.

— Ще поръчаме пица и ще си я вземем у дома.

Макар че не разбра какво промени толкова бързо настроението му, Лоръл се съгласи с него.

— Искам я с всички подправки и сосове наред с нея.

Минаваше два след полунощ, когато Лоръл се отдръпна от масата на Мат от опушено стъкло. Не можеше да каже, че апартаментът му бе точно това, което бе очаквала, защото просто нямаше идея какво бе очаквала. Забеляза само, че той води прост и

естествен начин на живот. Огромни пухени възглавници, дебел мек килим, успокояващи цветове и всичко това съчетано стилно и с определено желание за удобство.

На стените нямаше стари вестници в рамки, нито Пикасо, а две маслени картини от неизвестен художник. И двете бяха изгледи от Ню Йорк. Едната показваше елегантността и блясъка на града, другата представяше тясна крива уличка с грозни мръсни сгради, олющени фасади и мътни прозорци. И двете бяха отлично изпълнени, а контрастите я заинтригуваха. Тя си помисли, че той сигурно познава града и живота в него и от двете му страни.

— Не мога повече, ще се пръсна — рече Лоръл, когато Мат отрязва още едно парче пица и го постави в чинията ѝ.

— Хайде, хайде. Няма да преядеш.

Тя стана, взе чашата вино в ръка и тръгна из стаята. Краката ѝ потънаха в килима.

— Харесва ми тук. Ти явно обичаш — Лоръл размърда босия си крак в пухкавия килим — да се чувстваш комфортно.

— Като всички хора. — Той я наблюдаваше, докато приближи стерео уредбата и започна да избира музика.

— М-м-м-м. Така е, ала не всеки прави изкуство от това. — Тя остави плочата встрани и загледа картините по-внимателно. — Много са добри — изкоментира след малко. — Не познавам художника, но имам чувството, че ще видя и други негови работи.

— Той ще се зарадва да го чуе. — Мат вдигна чашата си и загледа над ръба ѝ. Виното беше тежко и сладко. — Израснали сме заедно от деца.

— Наистина ли? — Лоръл поклати глава заинтригувана.

— Липсва ли ти? Ню Йорк имам пред вид? — Погледът му премина от картините обратно към чашата с вино.

— Не.

— Обаче си ги взел със себе си.

— Ние непрекъснато влачим нещо със себе си — промърмори той, после стана и прибра остатъка от пицата в хладилника.

Тя се намръщи след него. Какво ли означаваше това, помисли си, докато отново гледаше картините. Израснали заедно, съседи, сред мръсните улички и грозните сгради. Когато Мат се върна от кухнята, Лоръл все още стоеше пред картините.

— Значи си израснал тук.

Той не можеше да види коя от двете картини гледа, за да разбере какво мисли и за какво говори.

— Да. — Мат измъкна ризата през главата си и се упъти към банята. — Искам да си взема един душ.

— Мат! — Тя тръгна след него и хвана ръката му чак на вратата на банята. Видя нетърпение в очите му, ала го пренебрегна. — Беше ти тежко, нали?

— Оцелях — отвърна безизразно той. — Не всеки оцелява. — Съчувствието ѝ пролича машинално в очите ѝ, в докосването на ръката ѝ, в гласа ѝ.

— Разкажи ми.

— О, моля те, остави.

Лоръл го загледа изненадана. Не очакваше резкия и груб тон. Отстъпи крачка назад и това беше отбой.

— Добре. Извинявай. Благодаря за пицата. Ще се видим утре.

Мат я хвана за раменете, за да я спре.

— Лоръл, не можеш да си идеш в апартамента, защото вратата ти е разбита и не се затваря.

Тя посрещна погледа му спокойно.

— Не всички от нас се нуждаят от ключалки и катинари, Мат.

— По дяволите — изтърва се той и направи опит да потисне гнева си. Знаеше, че все още бе под напрежение заради случката в блатото и че все още бе объркан заради това, което се случи помежду им в леглото. Чувствата го изпълваха и се променяха и Мат не можеше да се справи с тях. — Слушай, израснах в отвратително, бедно предградие на Ийст Сайд. Това няма нищо общо е теб. Нищо!

Значи беше сипала сол в раната, помисли си Лоръл, като го погледна.

— Достатъчно, всичко е наред — рече тихо тя. — Нека да го наречем само професионално любопитство и толкоз.

— По дяволите, Лоръл! — Той я сграбчи за раменете, когато тя отново се упъти към вратата. — Не можеш да спиш сама тази нощ там!

— Не ми казвай какво мога и какво не мога да правя.

— Казвам ти! — отвърна яростно Мат. — И ти ще направиш точно това, което ти казвам!

Лоръл го изгледа високомерно.

— Махни ръцете си.

Той почувства, че кипва, ала свали ръце от раменете ѝ.

— Извинявай.

— Не ми дължиш никакви извинения — рече тихо тя.

— Дълга ти. — Мат вдигна глава, очите му бяха тъмни и замислени. — Обидих те, без да го искам.

— Не, всичко е наред. — Изведнъж гневът я напусна и от него не остана дори и следа. — Заслужавах си го.

— Не, аз... — той се поколеба, но реши да продължи. Не беше готов да протака. — Не искам да споря с теб, Лоръл. Виж, много е късно вече, а и двамата имаме достатъчно работа утре. Няма да мога да си вдигна главата. Не ми се ще да се ровя в миналото точно тази вечер.

Тя обвини ръце около него. Въпреки че ядът все още бе някъде в нея, просто не можеше да се възпре.

— Никакви въпроси тази вечер.

— Лоръл! — Мат покри устните и със своите. Напрежението отслабна и той почувства как желанието прониква в него, милиметър по милиметър. — Остани тук — прошепна. — Моля те, остани с мен.

С въздишка, изпълнена със задоволство и радост, тя постави глава на рамото му.

— А ще ме пуснеш ли първа в банята? — Чу тихия му смях.

— Разбира се. Ала ние можем да се изкъпем заедно. Чувала ли си за воден режим и икономии на водата?

— Не, никога.

— Наистина ли? — Той я задърпа за ръката към банята. — Това е, когато има криза за вода. Ще ти разкажа.

Лоръл се смееше, докато Мат свалеше блузата през главата ѝ.

Когато излезе от банята, цялата беше пламнала и трепереща. И не знаеше дали от студената вода или от целувките на Мат. Обви плътно с хавлия гърдите си и го погледна.

— Направо съм впечатлена. — Когато усмивката му се разшири, тя продължи. — Не си мисли нищо особено. Впечатлена съм от факта, че си такъв спестовник, та да правиш икономии дори на водата.

— Това е смисълът на живота ми. — Той дръпна хавлията от нея и се усмихна. Трябва да правим икономии и с пералнята. Знаеш ли колко вода използва една перална машина? — Очите му я обгърнаха. — Я отивай в леглото, че ще настинеш!

Лоръл се упъти към спалнята, като го остави да се наслаждава на голотата ѝ.

— Предполагам, че трябва да изгася и лампата, за да правя икономия на ток. Или да ти спестя разходите.

— Единствено и само поради силно развито гражданско чувство — поправи я Мат, сетне неочаквано я сграбчи през кръста и скочи в леглото заедно с нея.

— Слушай какво, Бейтс...

Но той я прекъсна и задуши с прегръдката си. Искаше да я дразни, да продължи закачливата и възбуждаща игра, която започна под студените струи на душа. Ала краката ѝ се обвиха около него, тялото ѝ бе готово, а устните...

— О, Господи! Лоръл, искам те.

Мат забрави търпението, а тя необходимостта от него. Той забрави учтивостта, а Лоръл необходимостта от нея. Езикът му търсеше из устата ѝ някакъв вкус, който може би бе пропуснал. Нетърпението им растеше, а устните ѝ допринасяха за това, защото бяха настоятелни и търсеци.

Този път тя нямаше да бъде изкушена, нито прельстена, а щеше да вземе и получи това, което искаше.

Преди не бе знаела, че страстта може да изтрие всички уроци на възпитанието и следи на цивилизацията. Вече го бе научила. Потънала в забрава, Лоръл галеше с ръце и устни всичко, което можеше да се гали. Мат миришеше на сапун и лекият му аромат замайваше главата ѝ.

Бяха две сенки в леглото. Две преплетени, слети сенки, но страстта им имаше форма. Беше нещо материално. Може би изминалите часове бяха дали своето отражение и ги караха да вземат с настървение това, което може да бъде намерено между един мъж и една жена. Влажна кожа, забързано дишане, учестен пулс. И за двамата това беше моментът. Настоящото, което единствено съществуваше и имаше значение. Всичко от вчера и утре беше забравено.

Мат знаеше, че бе бърз и груб ала не можеше да се овладее. Тялото ѝ бе същото като преди няколко часа. О, Господи, нима това се бе случило само преди няколко часа? Тънко, гладко и живо. Но той чувстваше промяната и тя идеше отвътре. В нея имаше едно ново нетърпение и настойчивост, които го подлудяваха.

Устните му се откъснаха от нейните, тръгнаха по гърдите ѝ, стигнаха до стомаха и покриха кожата ѝ с гладни целувки. Необходимостта да я вкуси вече беше така силна, както желанието да експериментира. Лоръл искаше всички онези неща които вече и беше дал но искаше и онези неща които още не бе. Тайните които бяха останали. Тя искаше да научи за него всичко, което можеше да бъде научено.

Вълна след вълна от сладко удоволствие се разливаха по тялото ѝ докато той продължаваше да я целува и гали. Не можеше да има нещо по-върховно от това, което изпитваше в момента. И въпреки, че тази мисъл се въртеше в главата и Лоръл продължаваше да изпитва все повече и повече. Сърцето му биеше в ритъм с нейното. От тялото ѝ се излъчваше нетърпение, което преливаше в него и се връщаше два пъти по-силно обратно в нея.

— Мат — прошепна името му Лоръл. — Искам те. — Устата му се завърна по познатия път. Всеки негов дъх се сливаше с всеки неин. Тя видя в очите му да проблясва светлина и отново вдъхна аромата на сапун и сол.

— Искам те — прошепнаха едновременно те.
Лоръл се надигна и го прие.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Небето беше ниско и прихлупено. Плътни, метално сиви облаци бяха хванали горещината и влагата в капана си, така че дъждът, който щеше да се излее, нямаше да бъде заплаха, а благословено облекчение. Листата на дърветата не помръдваха, а напротив, висяха безпомощно отпуснати в очакване.

Лоръл се наведе и позволи на лепкавия въздух да навлезе през прозореца на колата. От двете страни на пътя се извисяваха дървета и хвърляха немощна сянка, която предлагаше само слабо прикритие от невероятната жегла. Като ги гледаше, тя си помисли, че би желала да седне под някое от тях, близо до студената вода на реката, върху влажната мека трева.

Пътуваха към Херитидж Оук за трети път пред последните два дни. И всеки път сякаш ставаше все по-трудно да намерят отговорите, които искаха да открият.

Луис щеше да бъде сърдит, в това нямаше съмнение, помисли си Лоръл. Мъжът, когото бе видяла вчера, днес щеше да бъде бесен, че отново го безпокоят. А Мариън, тя щеше да е обидена, помисли си с леко чувство за вина. Обидена, че бе принудена да говори и обсъжда неща, които смяташе за неприятни и непристойни както за нея, така и за брат си.

Не бива да мисля за това, рече си Лоръл и завъртя глава да погледне през прозореца. Защото всъщност какъв друг избор имам? Въпросите трябваше да бъдат зададени, думите трябваше да бъдат изречени и отговорите произнесени. Вече бе много късно да се връща назад. Ако наистина имаше нещо, то по-добре въпросите да бъдат зададени от мен.

Знаеше защо Мат мълчи. Беше ѝ предоставил време да се съвземе, да подреди мислите и чувствата си, преди да пристигнат в имението. Деликатен. Странно, помисли си с лека усмивка тя. Преди седмица можеше да се закълне, че Матю Бейтс изобщо не знаеше какво е деликатност. И никога не бе чувал тази дума. Но през

последните няколко дни беше научила нещичко за него. Е, не всичко, намуси се Лоръл, спомнила си картините в апартамента му. Ала все пак няколко, и то важни неща. Най важното от които бе, че го обича.

Все още не бяха говорили за това, което се случи помежду им. По някакъв необясним начин тя чувстваше, че и двамата продължават да изучават чувствата на другия. Леко, спокойно, внимателно, не бързай, не настъпвай. Ето, това бяха думите, които се въртяха в главата ѝ. И Лоръл се чудеше дали същите думи не се въртят и в неговата.

Всичко стана толкова бързо.

Една година беше минала. Толкова бързо, помисли си тя с усмивка. Каквото и да се бе зародило помежду им през тези месеци, то бе до такава степен пренебрегвано, че внезапният изблик на страст бе напълно неочакван. Но това ли бе всичко, което искаха? Щеше ѝ се да има смелостта или увереността да го попита.

Лоръл се обърна и загледа профила му. Силен, красив, с лесно появяваща се усмивка и засмени очи. И все пак това не бе всичко. От статиите му вече знаеше, че можеше да бъде ироничен, интуитивен или добър. Беше открила също така, че можеше да бъде и нападателен, когато трябваше. Ала това не бе истинската му природа. Беше нетърпелив, неуморен мъж, който просто водеше играта по свой собствен начин. И през призмата на любовта, която осъзна, че изпитва към него, за свое собствено учудване ти откри, че той ѝ харесваше точно такъв.

Партньори, помисли си Лоръл и усмивката ѝ се разшири. Най-добре ще е да свикнеш с това положение, Бейтс, защото имам намерение да останем такива още дълго време.

— Какво видя, че ти хареса толкова? — попита Мат. Тя отметна глава и продължи да го наблюдава. Играй играта, повтори си наум.

— В интерес на истината, видях нещо хубаво и то все още ме изненадва.

Той се засмя и, без да изпуска пътя от очи, посегна и я погали по косата.

— Луд съм по твоите комплименти, Лоръл. Човек никога не знае дали го хвалиш, или смачкваш. И къде ще го натикаш.

— Не си вири носа, момче.

— Веднъж ми каза, че имам хубави очи.

— Нима? — вдигна учудено вежди тя.

— Е, тогава беше на четири мартинита.

Лоръл се разсмя, докато преминаваха под портата на имението Херитидж Оук.

— Че то знае ли човек какви глупости може да наговори в подобно състояние! Всъщност какъв цвят са очите ти?

Мат ги присви и се обърна към нея.

— Сини — промълви тихо тя и прехапа езика си. — Сини очи и руса коса. Най-обикновеното съчетание. Но ти си постигнал най-доброто от него.

— Аха. Жалко за брадичката ти. — Лоръл машинално вирна брадичка.

— Моята брадичка няма нищо общо с това — подметна тя, докато колата спря.

— Не съм забелязал. — Той извади ключовете от колата и излезе. Беше я раздразнил. Сега, като я наблюдаваше как гледа към къщата, веднага забеляза разразилата се в нея вътрешна борба между чувствата и професионалния дълг. Щеше да победи професията, ала не и без Лоръл да плати цената.

— Мат, Мариън ще ни приеме, защото възпитанието не ѝ позволява друго но... — тя се поколеба, докато изкачваха стълбите към вратата. — Съмнявам се, че Луис ще иска да говори с нас.

— Ще трябва да го убедим все пак — рече Мат и остави чукчето да хлопне силно по вратата.

— Не ми се ще да го насилвам точно сега. — Но начинът, по който той завъртя глава и я погледна, я накара да млъкне.

— А кога?

Лоръл отвори уста, ала раздразнението, изписано на лицето му, я спря.

— Добре — промърмори тя и обърна очи към вратата.

— Добре.

Вина. Мат чувстваше, че я измъчва чувство за вина и не бе съвсем сигурен какво да направи и как да постъпи.

— Лоръл — подзе той, но в този миг вратата се отвори и прекъсна думите му.

Бини ги изгледа, като в очите ѝ първо се появи изненада, а сетне нещо друго, което много бързо изчезна.

— Госпожице Лоръл, не очаквахме да ви видим отново толкова скоро.

— Здравей Бини. Надявам се, че не звучи нахално, ала трябва да говорим с Луис и Мариън.

Очите на Бини се спряха на Мат, после се върнаха обратно върху Лоръл.

— Господин Луис е в лошо настроение. Мисля, че моментът не е подходящ.

— Лошо настроение ли? — повтори Лоръл. — Да не е болен?

— Не. — Тя поклати глава, но се поколеба, сякаш не знаеше какво точно да каже и търсеше подходящата фраза. — Той не е добре — рече икономката и сплете дългите си пръсти.

— О, съжалявам. — Лоръл ѝ се усмихна безгрижно и се намрази за това. — Няма да му отнемем много време. Важно е, Бини.

И без да изчака да бъде поканена, тя влезе в къщата.

— Добре. — Лоръл почувства дългия поглед, който Бини ѝ отправи, докато затваряше вратата. — Влезте в приемната. Аз ще съобщя на госпожица Мариън за вас.

— Благодаря ти, Бини — Лоръл взе ръката ѝ. — Луис често ли не е добре?

— От време на време.

Тя сложи и другата си ръка върху тънката твърда длан на икономката, сякаш искаше да я накара да разбере.

— Той откако изпада в лоши настроения, откакто я няма Ан ли? Или откакто се ожени за нея?

Устните на Бини се свиха в тънка линия. Като жена, свикнала с къщата, в която живее, и с хората в нея, тя обгърна с поглед стаята, стълбите и направи бърз и почти незабележим жест. Сетне проговори, ала думите бяха забързани и на френски.

— Вие го познавате, госпожице Лоръл. Но тук толкова неща се промениха. Имаше толкова много мъка. Нищо не е останало от времето, когато идвахте за своя следобеден чай и за уроците по езда.

— Разбирам, Бини. Искам да му помогна.

Погледът на жената отново обходи приемната.

— Преди — започна тя, — след като господин Чарлз избяга, ала преди господин Луис да доведе тук момичето той изпаднаше много често в лошо настроение. Бродеше из къщата като призрак и си говореше сам. Или се заключваше в библиотеката часове наред. Ние се притеснявахме, но — Бини сви безпомощно рамене. — След това започна да излиза по работа и сякаш се пооправи. Минаха години. Не бяха лесни, ала поне бяха спокойни. После доведе момичето, неговата нова жена.

— И нещата отново се промениха? — попита Лоръл.

— Да, към по-добро. — Икономката се поколеба. Лоръл си помисли, че отлично разбира борбата, която жената води между своята лоялност към господарите и истината. — Бяхме изненадани. Тя си приличаше като две капки вода с първата. Дори гласът ѝ беше същият. Много ни беше странно да я срещаме в къщата. Но господин Луис беше щастлив. Отново беше млад. Само понякога ставаше замислен и се затваряше сам в библиотеката.

Като се опита да не обръща внимание на топката в стомаха си, Лоръл продължи да разпитва.

— Бини, страхуваше ли се Ан, когато Луис ставаше замислен?

Икономката отново сви устни.

— По-скоро бе изненадана.

— Тя беше ли щастлива тук? — Кафявите очи на жената потъмняха.

— Казваше, че къщата ѝ се струва като излязла от приказките.

— А блатото?

— От него се боеше. Стоеше далеч. Онова, което е там — продума тихо Бини, — е най-добре да си остане там. И да бъде оставено на мира.

— А какво има там? — попита бързо Лоръл.

— Духове — отговори така просто Бини, че Лоръл потръпна. Нямахше начин да се пребори със старите легенди и поверия. Затова се съгласи.

— Ан виждаше ли често Нейтън Брюстър?

— Тя беше предана съпруга. — Тонът на икономката леко се промени, ала достатъчно, че да се усети. Чувството на лоялност към господарите беше надделяло.

Лоръл реши да зададе последния си въпрос.

— Знаеше ли Луис, че Брюстър с влюбен в жена му?

— Това не е моя работа — отговори твърдо Бини и поклати глава с неодобрение, сякаш искаше да каже „нито пък ваша“. Лоръл чу неизречените думи много ясно.

— Ще съобщя на госпожица Мариън че сте тук. — Икономката се обърна и излезе.

— По дяволите — изруга Лоръл. — Ето че загубих и нея.

— Седни — посъветва я Мат като ѝ поднесе стол — и ми кажи за какво си говорехте.

Лоръл седна и започна тихо да му разказва.

— Каза ми, че Луис често изпадал в мрачни настроения след бягството на Чарлз и Елиз. Необясними настроения — добави тя. — Прислугата се тревожела за него. След това започнал да излиза, да пътува по работа. Не очаквали да доведе Ан и нейната прилика с Елиз предизвикала учудване и приказки, но Бини явно е харесвала Ан. Каза, че Луис бил щастлив с нея и че Ан също била щастлива.

Лоръл въздъхна, облегна се назад на стола, ала пръстите ѝ барабаняха по рамката.

— Спомена за местните предания за блатото.

— Отново духовете ли?

— Престани да бъдеш толкова критичен — прекъсна го нетърпеливо тя. — То си е естествено и освен това придава особена прелест на мястото — довърши Лоръл.

— Струва ми се, че чух да споменавате името на Брюстър — продължи той, без да спори с нея.

— Да. Бини каза, че Ан е била много предана съпруга. Опитих се да я притисна — тя вдигна очи към него. — Тогава Бини си отиде.

— Забрави за малко чувствата си и се опитай да мислиш трезво — предложи рязко Мат, защото предпочиташе да я гледа ядосана, отколкото уязвима. — Ако икономката знае за Брюстър, а от начина по който реагира, явно знае, кой друг би могъл да знае?

— От прислугата нищо не остава скрито, Мат. Те винаги знаят всичко.

— Но нито един от тях не спомена името му, когато ги разпитвах в полицията.

Лоръл скръсти ръце, за да спре да тропа с пръсти по стола.

— Ако го бяха споменали, значи щяха да хвърлят сянка на съмнение върху репутацията на Ан и следователно върху тази на Луис. Освен това си спомни, че разследването бе предприето, за да се установи причината за смъртта ѝ и се стигна до заключението „нещастен случай“.

— А сега?

— Прислугата е лоялна към Луис — отвърна уморено тя. — Те никога няма да клюкарстват по негов адрес с разни непознати за нещо, което ще му причини още повече болка.

— Имам връзки — намуси се Мат. — Бих могъл да накарам някой да ги пораздруса.

— Недей все още. Още няколко дни. — Тя взе ръцете му в своите, когато той застана до нея. — Не искам полицията да притисне Луис, не и докато все още има и други възможности. Нямаме достатъчно основание да поискаме възобновяване на разследването. Знаеш го, нали?

— Може би да, може би не. — Мат се усмихна и въздъхна. — Само няколко дни, Лоръл. Това ти обещавам.

— Лоръл, господин Бейтс. — Мариън влезе в приемната и протегна ръце към Лоръл. — Моля, седнете. Извинете, че ви накарах да почакате, ала ние не ви очаквахме.

Лоръл долови лекото неодобрение в тона ѝ.

— И ние се извиняваме, Мариън. Надявам се, че не сме ви попречили много.

— Е, имам малко работа — тя стисна ръцете на Лоръл, преди да седне на любимото си кресло срещу нея. — Ще пиете ли кафе? Или може би нещо разхладително? Днес е много мрачен ден.

— Не, благодаря. Няма да ви отнемем много време. — Говорим си като на парти, помисли си тъжно Лоръл. Колко е лесно да прикриеш неприятностите с любезен, светски разговор. — Трябваше да поговорим с теб и Луис отново. Важно е.

— О! — Мариън премести очи от Лоръл към Мат и обратно. Боя се, че Луис го няма.

— Ще се върне ли? — попита Мат, без да приеме поканата ѝ да седне.

— Не мога да отговоря. Тоест, не зная кога. Извинете. — Изражението ѝ се промени. Веждите ѝ се събраха, сякаш се насили да

каже нещо неприятно. — Истината е, че не съм сигурна дали ще се съгласи да говори с вас.

Това я огорчи, но би трябвало да го очаква. Лоръл успя да запази спокойствие.

— Мариън, Мат и аз вчера се срещнахме с Нейтън Брюстър.

И двамата внимателно наблюдаваха лицето на жената и забелязаха всяка промяна в неговото изражение. Вълнение, раздразнение, съмнение. Всичко премина като облак и много бързо изчезна.

— Така ли? И защо?

— Защото е бил влюбен в Ан — отговори Лоръл. — И това е било неговата малка тайна.

Очите на Мариън бяха леденостудени. Сега в тях се четеше само раздразнение.

— Ан беше хубаво дете. Всеки мъж би бил привлечен от нея.

— Не казах, че е бил привлечен — поправи я Лоръл. — Той е бил влюбен в нея. По свой начин. Искал е тя да напусне Луис.

Лоръл видя как гърлото на Мариън затрепери, преди за заговори. Тънката златна верижка на шията ѝ се движеше нагоре, надолу.

— Какво е искал господин Брюстър не означава нищо. Ан обичаше Луис.

— Значи си знаела? — Лоръл погледна внимателно и настойчиво Мариън в очите, светлосиви като очите на брат ѝ.

За миг Мариън не отговори, после въздъхна.

— Да — рече тихо тя. — Знаех. Беше невъзможно да не разбере от начина, по който я гледаше. Ан беше силно притеснена. — Вдигна ръце, после ги отпусна. — Тя сподели с мен, защото не знаеше как да постъпи. Ан никога нямаше да напусне Луис — прошепна Мариън, докато пръстите ѝ пригладяваха някакви невидими гънки по полата. Въпреки нервните движения, очите ѝ оставаха спокойни и студени, сякаш ръцете бяха част от друг организъм, неконтролиран от мозъка, който направляваше очите. — Тя го обичаше.

— А Луис знаеше ли?

— Нямаше какво да знае — отвърна остро Мариън, след което се опита да възвърне спокойствието си. — Ан говори само с мен, защото този мъж я беше разстроил. Беше споделила и със сестра си, че той я притеснява. Ан обичаше Луис — натърти тя. — Ала какво значение би

могло да има това сега? — Погледна и двамата с измъчени очи и пръстите ѝ смачкаха тънката материя на полата. — Горкото дете е мъртво, а слуховете, подобни гнусни слухове ще направят живота на Луис още по-труден. Лоръл, не можеш ли да ги спреш? Трябва да разбереш, че това само ще усили натиска върху Луис.

— Ако нещата бяха толкова прости — започна Мат, преди Лоръл да успее да отговори. — Вие как мислите, защо някой би изпратил предупреждение на Лоръл?

— Предупреждение ли? — Мариън вдигна сепната глава, а пръстите ѝ спряха нервната си игра с полата. — Какво предупреждение?

— Някой беше оставил кутия пред прага на вратата ми — рече доста спокойно Лоръл. — Вътре имаше мъртва змия.

— О, Господи! Господи, Лоръл! — Мариън протегна ръце да я прегърне. Ръцете ѝ очевидно трепереха. — Защо е направил такова гнусно нещо? Кога? Кога стана това?

— Вчера в късния следобед. Няколко часа, след като напуснахме Херитидж Оук.

— О, скъпа, ти сигурно си — Ан беше ухапана от змия — прошепна Мариън, сякаш току-що се бе сетила за това. — Ти си мислиш, Не, Лоръл, ти не можеш да мислиш, че Луис би направил такова нещо! Не вярваш, нали?

— Аз не бих желала да мисля, че е Луис — поправи я Лоръл. — Ние решихме, че ще е най-добре, ако знаете за този инцидент.

С малко поуспокоено дишане, Мариън отпусна ръце.

— Сигурно много си се уплашила. Моите нерви а и нервите на Луис — тя спря и поклати глава. — Аз, разбира се, ще му кажа, но...

— Госпожице Мариън?

Стресната, тя обърна глава към вратата.

— Да, Бини?

— Извинете, но госпожа Холистър ви търси по телефона. Относно благотворителната дейност за болницата. Много настоява да говори с вас.

— Да, да, разбира се, кажи ѝ, че ей сега ще дойда. — Мариън се обърна и оправи яката си. — Извинявай, Лоръл, за всичко. Ако искаш да почакаш тук, ще приключа разговора и се връщам веднага. Ала не зная какво още бих могла да ти кажа.

— Всичко е наред, Мариън. Върви. Ние ще си ходим.

— Браво, малката! След като веднъж я ухапа — изкоментира Мат, когато останаха сами, — не я изпусна от зъбите си.

— Така ли? — Без да го погледне, Лоръл взе чантата си и стана. — Професионален навик, предполагам.

— Лоръл! — той я хвана за раменете, а тя го погледна. — Престани да се измъчваш. Не го прави повече.

— Бих те послушала с удоволствие, ако можех — прошепна Лоръл, обърна се и се загледа през прозореца. — Не ми хареса начина, но който тя реагира, когато споменах името на Брюстър.

— Знае повече, отколкото казва. — Мат докосна косата ѝ. Искаше да я придърпа и притисне към себе си.

— Луис е навън — рече тихо Лоръл. — Искам да говоря с него. Сама, Мат.

Той отстъпи, изненадан, че една толкова обикновена молба можеше да го засегне така дълбоко.

— Добре.

Когато тя излезе през голямата врата, пхна ръце в джобовете си и приближи към прозореца. И без ни най-малко угризение на съвестта изпрати Луис Трулейн по дяволите.

Горещината навън беше още по-потискаща след прохладата вътре. Въздухът бе натежал от предчувствие за дъжд, но дъждът така и не идеше. Песните на птиците звучаха глухо. Лоръл вдъхна аромата на розите, когато премина сред тях, ала той беше горещ и прекалено сладникав. Когато намери Луис, видя по ризата му следи от пот и прах.

— Луис.

Главата му трепна, когато тя произнесе името му, и той спря. На лицето му не бе изписано нито приветливо изражение за поздрав, нито студеното безразличие от предишния ден. Беше бесен.

— Какво правиш тук?

— Трябва да говоря с теб.

— Няма какво да говорим.

— Луис! — Лоръл взе ръката му, когато той се опита да тръгне. Макар и да спря, Луис я изгледа така, че тя отпусна ръка.

— Остави на мира спомените, Лоръл. И стой далеч от мен.

— Аз наистина все още имам спомени, Луис. Но имам и работа да върша. — Тя гледаше лицето му, надявайки се там да намери нещо,

което да предотврати разрушаването на последния мост помежду им. — Не вярвам, че Ан е отишла доброволно в блатото.

— Пет пари не давам в какво вярваш и какво не. Тя е мъртва. — Той погледна встрани, над главата ѝ, към края на северната морава, откъдето започваше мочурището. — Ан е мъртва — повтори отново и затвори очи. Това е краят на всичко.

— Така ли мислиш? — не се предаваше Лоръл. — Ако има и най-малката възможност някой да е накарал Ан насила да иде там, не би ли искал да го знаеш?

Луис счупи тънкото връхче на една мирта. Тя си спомни как Брюстър счупи молива.

— Това, което казваш, е абсурдно. Никой не би имал причина да го прави. Никой нямаше причина.

— Никой? — Чуваше как чупи клончето между пръстите си. — Знаеш ли, че на някой не му харесва, дето продължаваме да се ровим в тази история?

— Например на мен — извика ядосан той и захвърли клончето на земята. — Оттук следва ли, че аз съм убил жена си? — Луис се обърна и отново загледа северната морава. — В името на Бога! Защо се месиш в тази работа? Всичко е свършено. Нищо не може да я върне.

— Моята намеса толкова ли те дразни, че си оставил мъртвата змия пред вратата ми?

— Какво? — Той се обърна рязко. — Какво каза?

— Снощи някой ми изпрати една мъртва змия, същата, от която умря Ан, опакована в красива кутия, пред прага на апартамента ми.

— Отровна змия, същата която ухапа Ан — думите му заглъхнаха, докато се взираше невярващо в очите на Лоръл. — Що за отвратителна шега! — изрече смаян Луис и отметна косата си от челото с движение, което тя много добре помнеше. — Боя се, че не съм в състояние да си правя шеги напоследък, въпреки че не мога да видя — изведнъж спря и я загледа втренчено. Изражението му се промени, ала тя не можа да разгадае какво вижда на лицето му. — О, спомням си. Ти се страхуваше ужасно от змиите. Почти щях да удуша онзи мой братовчед, който навря една под носа ти по време на едно от партитата на Мариън. На колко години беше тогава? На девет, десет? Спомняш ли си?

— Спомням си.

Изражението му омекна.

— Успя ли да преодолееш страха си?

— Не — мъчително преглътна Лоръл.

— Съжалявам. — Той докосна лицето ѝ и това беше първият приятелски жест от толкова много години. Но тя установи, че от него я заболя повече, отколкото от гневните думи или безразличието. — Ти не обичаше блатото най-вече заради змиите.

— Да, никога не съм обичала блатото.

— А Ан го мразеше. — Очите му се обърнаха отново към блатото. — Опитах се да я отуча, също както се опитах да отуча и теб. Господи, тя беше толкова сладка!

— Ти не ми позволи да я видя — прошепна Лоръл. — Защо не позволи на никого да я види, Луис?

— Защото приличаше много на Елиз. — Ръката му все още бе на лицето ѝ, ала тя знаеше, че той бе забравил за това. — Когато я видях за пръв път, направо бях зашеметен. Но тя не беше като Елиз. — Очите му потъмняха и станаха тъмносиви, като небето над тях. — Хората не биха забелязали разликата само с едно виждане. Аз не исках да започнат сравнения, слухове, клюки.

— И ти се ожени за нея само защото приличаше па Елиз и ти напомняше за нея?

В този момент яростта му избухна така неочаквана и силна, че Лоръл почти се уплаши.

— Ожених се за нея, защото я обичах! Нуждаех се от нея. Ожених се, защото беше млада и имаше нужда от мен. Защото зависеше от мен. Никога не би погледнала другаде, към друг. Не искаше и не търсеше нищо друго. Бяхме заедно цяла година и тя нито веднъж не се отегчи, не се почувства самотна или тъжна, както Елиз беше написала в онази проклета бележка.

— Луис, зная как се чувстваш.

— Знаеш ли? — прекъсна я тихо той и думите му увиснаха в спарения въздух. — Нима можеш да разбереш загубата, Лоръл? Изоставянето? Предателството? Не! — отговори Луис, преди тя да успее да каже нещо. — Първо трябва да ги преживееш.

— Ако имаше някой друг — започна Лоръл, като навлажни устни, защото устата ѝ беше пресъхнала. — Ако съществуваше някой друг мъж, Луис, какво би направил?

Той я погледна ледено.

— Ще го убия. Един Юда стига в живота на всеки човек. — Обърна се и се отдалечи от нея и от къщата.

Лоръл потръпна в горещата, задушна и влажна утрин.

Беше видял достатъчно. Мат се отдалечи от прозореца и, като надви желанието си да тръгне след Луис и да даде воля на раздражението си, отиде при Лоръл, която стоеше неподвижна, загледана след отдалечаващата се фигура.

— Да вървим — рече кратко той.

Тя кимна. Настроението нейното, на Луис, на Мат, съответстваха на напрежението, което тежеше във въздуха. Бурята беше съвсем близо и всеки миг щеше да се разрази с пълна сила. Може би от това на всички щеше да стане по-леко.

Те тръгнаха през поляната към колата на Мат и отпътуваха от Херитидж Оук в пълно мълчание.

— Е? — Мат включи запалката, извади цигара и зачака.

— Бини беше права за настроението му — отговори след минута Лоръл. — Той е на ръба на криза. Нервен, без да има за какво да се хване. Все още смята смъртта на Ан за нещастен случай. Начинът, по който гледа към блатото — тя погледна към Мат, профилът му беше така различен от изражението на Луис. — Мога да се закълна, че я обича. Може първоначално да е бил привлечен от приликата ѝ с Елиз, дори да се е оженил за нея с мисълта да има втори шанс. Но Луис наистина е обичал Ан.

— Мислиш ли, че винаги е правил разлика между двете?

— Казах ти и преди, че не съм психиатър. — Отговорът ѝ беше по-остър, отколкото бе необходимо, затова тя прехапа език. Нямаше да има никаква полза, ако двамата се джафкаха. — Мога да ти кажа единствено собствените си наблюдения — продължи по-спокойно Лоръл. — А те са, че Луис е обичал и обича Ан и че все още страда за нея. Част от тази скръб може да е породена от чувство за вина. Затова, че ѝ се е подигравал, дете се страхува от блатото — обясни тя, когато Мат я погледна учудено. — Затова, че не е приел страховете ѝ на сериозно.

— Каза ли му за кутията?

— Да. — Защо не завали, запита се Лоръл и свали презрамките на тънката си блуза. Може би дъждът щеше да измие всичко и светът

отново да стане чист и свеж. — Отначало не направи връзка. После, когато това стана, бих казала, че беше по-отвратен от когото и да било друг. Сетне си спомни, че винаги съм се страхувала от змии. Дори за няколко минути стана такъв, какъвто го помня мил, добър, внимателен. — Тя преглътна и погледна през прозореца, а Мат изруга наум.

— Попитах го защо не позволи на никой да види Ан. Каза, че не искал да правят сравнения между нея и Елиз, което било неизбежно. Държал я в уединение, защото не искал да ѝ досаждат.

— И тя да се огледа наоколо и да си хареса някой друг — довърши той.

— Точно така. Няма ли поне малко състрадание у теб. Мат? Малко разбиране за това, какво му е на този човек?

Той обърна глава и я изгледа.

— Ти имаш достатъчно и за двама ни.

— Върви по дяволите, Матю Бейтс! — прошепна Лоръл. — Толкова си самодоволен, толкова самоуверено раздаваш присъди. Имаш голям късмет, че никога не си губил любим човек.

Той изхвърли цигарата през прозореца.

— Говорим за Трулейн, не за мен. Ако отново започнеш милосърдния си поход, моля те, прави си го сама. Не и когато работиш с мен. За мен са важни само фактите.

Тя почувства как в нея се надига вълна от възмущение и се опита да я преглътне. Тонът ѝ беше леден.

— Добре. Тогава има още един факт, който сигурно ще те заинтересува. Луис каза, че би убил всеки човек, с когото Ан би имала връзка. Каза го съвсем хладнокръвно и с такава увереност, която би те задоволила. Нейтън Брюстър все още работи за него.

— А пък аз ще ти кажа нещо друго. — Мат зави към паркинга на „Хералд“, спря колата и се обърна към нея. — Ти толкова си обсебена от Луис Трулейн, че правиш от него герой на сестрите Бронте. А той е един безмилостен, огорчен мъж, способен на хладнокръвно отмъщение. Първата му жена е избрала по-малкия му брат и е избягала с него. Запитвала ли си се някога защо?

Лоръл сви рамене.

— Ти не знаеш нищо за любовта и верността, Мат.

— А ти сигурно много знаеш — отговори ѝ ядосано той. — Когато пораснеш достатъчно, ще осъзнаеш, че не си обичала Луис

Трулейн, а своята романтична представа за него, която не те е пуснала и до днес.

Тя пребледня, кръвта се отдръпна от лицето ѝ, а очите ѝ потъмняха и охладняха.

— Да, още го обичам — промълви с тих, разтреперан глас Лоръл. — Ала ти не можеш да го разбереш. За теб има само черно и бяло. Стига, достатъчно! Остави ме сама!

Излезе бързо от колата, но Мат я хвана за раменете, преди да влезе в сградата.

— Никъде няма да ходиш без мен. — В гласа му имаше гняв, ала и още нещо, което приличаше повече на страх. Омръзна ми да слушам за Луис Трулейн. И проклет да съм, ако му позволя да ми диша във врата всеки път, когато те докосна.

Тя го погледна. Очите ѝ бяха спокойни и сухи.

— Ти си глупак. Може би ще е най-добре да погледнеш още веднъж фактите. Сега наистина ме остави сама. — Гласът ѝ сякаш се скъса и двамата ядосано изругаха. — Просто ме остави за малко на мира.

Този път, когато Лоръл се обърна и тръгна, Мат не я спря. Изчака я, докато се скри в сградата, после се облегна на покрива на колата. Горещината го обърна на вълни и попи в тялото му. Извади цигара и се опита да се съвземе.

Какво, по дяволите, ставаше с него? Направо я беше атакувал. Прекара ръка през косата си. Едно емоционално нападение не е по-добро от физическото. Горещината ли бе виновна? Той разкърши раменете си под почти мократа, лепкава риза. Може би беше достатъчна да извади всеки човек извън релси.

Кого се опитваше да заблуждава? Себе си? Мат издиша дълбоко и загледа дима, който се виеше лениво във въздуха. Проблемът бе, че бе прекарала нощта с него, бе му се отдала, подарила му бе всичко, за което бе мечтал и сетне бе видял как онова копеле Луис Трулейн я погалва по бузата.

Идиот! Лоръл дори не можеше да го проклина така, както той сам себе си. Беше позволил на ревността да го ухапе и да отрови душата му. А Мат на свой ред бе ухапал Лоръл. И не можеше да спре. Не, поправи се той. Не беше се опитал да спре. Защото беше по-лесно, да бъде сърдит, отколкото да позволи на страха да го превземе. Оня

страх, който изпита за нея, когато отвори кутията и видя в нея мъртвата змия. Страхът, който изпита, когато откри, че бе безнадеждно влюбен в нея. Не искаше да я загуби. Нямахше да го преживее.

Може би я дразнеше инстинктивно с надеждата да я разсърди и тя да го остави да води разследването сам. Ако беше намерил начин да ѝ попречи да отиде с него в блатото, нямаше да бъде нападната.

Може би използваше Луис като оправдание, защото се страхуваше да ѝ признае какво чувства към нея! Беше планирал нещата така внимателно. Винаги го бе правил. Но те бяха излезли извън контрол в момента, в който започна да работи с нея върху този случай.

Как можеше да ѝ признае, че я обича? Може би трябваше да започне от мига, в който бе зърнал снимката ѝ на бюрото на брат ѝ? Лоръл сигурно щеше да го помисли за луд.

Мат хвърли цигарата и я смачка с тока на обувката си. А може би наистина си беше луд.

Ала все още беше репортер, а репортерите знаят как да вървят по следата. Стъпка по стъпка. Настойчиво и неотклонно. Първото нещо, което трябваше да направи, бе да даде на Лоръл жизненото пространство, от което се нуждаеше. Дължеше ѝ го. А и така щеше да може да се порови сам в някои други тъмни ъгли. Второто нещо бе да намери начин да ѝ се извини, без да намесва отново Луис Трулейн.

А последното, което трябваше да направи, помисли си той, докато пресичаше паркинга, бе да накара дебелата ѝ глава да разбере, че я обича. Независимо дали това щеше да ѝ хареса, или не.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Лоръл реши, че си бе чист късмет да влезе в редакцията и веднага да я изпратят на нова задача. Грабна бележника, взе фотографа със себе си и излезе, преди още Мат да бе изминал и половината път от асансьора.

Не искаше да го вижда, не и докато беше толкова ядосана и обидена. Трябваше да ѝ мине поне малко. Катастрофа с три коли в града при цялата жега, шум и бъркотия сигурно щяха да я откъснат за малко от личните ѝ проблеми. Временно.

Той не беше прав, каза си тя през стиснати зъби, докато фотографът премина на жълто и се вля в потока от коли. Не разбираше и не възприемаше. Как можеше някой да бъде толкова напълно лишен от състрадание и съчувствие? Как можеше мъжът, който я бе поддържал безрезервно и я бе успокоил, когато бе уплашена до смърт, да не чувстваше нищо към човек като Луис Трулейн, който бе преживял такава трагедия? Нима не можеше да познае болката? Как можеше да обича някого, който и тук спря, защото нямаше значение нито как, нито защо. Лоръл обичаше Мат. Беше толкова просто.

Именно защото го обичаше. Затова липсата на съчувствие и думите му толкова много я засегнаха. Да я обвини, че имала фикс идея за Луис! О, това вече беше прекалено! Всеки разумен човек можеше да разбере, че Луис бе нейната юношеска любов. Нейният герой. Беше го обичала безкористно, с цялото си чисто детско сърце. С времето тази любов се бе променила, но не защото Луис се бе променил, а защото тя самата се бе променила.

Тя все още обичаше Луис, може би не съвсем обективно. Обичаше го по начина, по който една жена обича спомена за първото момче, което я е целунало, за първото момче, което ѝ е поднесло букет. Това беше невинна любов, лишена от страст, ала много сладка. А Мат искаше от нея да обърне гръб на всичко, на спомена. Или да го забули и оцапа с подозрения.

За жена като Лоръл споменът за младия мъж, който се бе отнасял към детето и неговото сляпо увлечение внимателно и благородно, не биваше да бъде засенчван. Но Мат се опитваше да я обвини в нещо, което тя не можеше да разбере. Дори намекваше, че мисли за Луис, когато са заедно. Как можеше да вярва, как можеше изобщо да му минава през ума, че — и тук една мисъл премина през главата ѝ и издуха всички останали. О, Боже Господи! Толкова беше просто! Той беше такъв, защото я ревнуваше.

— Ха! — извика Лоръл на глас и се облегна на седалката. Фотографът ѝ хвърли един поглед, ала не каза нищо.

Ревност, ами добре, това беше наистина нещо интересно, въпреки че бе неразумно, неоснователно и смешно. Но ако Мат я ревнуваше, не означаваше ли това, че чувствата му към нея бяха по-сериозни и дълбоки, отколкото тя си мислеше? Може би. Или може би той винаги си е бил един безчувствен тип, а Лоръл почти го бе забравила след първите вълни на любов, които я бяха залели. Е, това беше нещо, за което заслужаваше да помисли.

Трябваше да спрат поради голямото задръстване. Наоколо се носеше лудият хор на клаксоните и виковете на хората.

— Ще изляза и ще повървя пеша — предложи тя на фотографа. — Ела колкото е възможно по-скоро. — Лоръл излезе и тръгна.

Мат също беше на улицата. Шумът на стария град му бе приятен, ала горещината беше все така непоносима. Подушваше реката и цветята. Едно съчетание, което за него винаги бе свързано с Ню Орлийнс. В този момент обаче той изобщо не мислеше за него. През последния час беше прекалено зает, за да се разсейва.

Едно посещение в полицейския участък и няколко подходящи въпроси му осигуриха информацията, че всъщност изобщо не бе издавано официално нареждане за издирването на Елиз или Чарлз Трулейн.

За нито един от двамата не бе подавана молба за издирване нещо, което се правеше за всеки изчезнал човек. Бележката, която бе оставена, и липсващите дрехи и художнически принадлежности изглежда бяха задоволили всички. Но Мат не беше доволен.

Когато продължи да разпитва, се сблъска с истинска стена от безразличие. Че какво значение имаше как са напуснали града или дали някой ги е виждал? Те си бяха отишли преди цели десет години. А това бе много дълъг срок. Полицията в Ню Орлийнс си имаше достатъчно работа, за да се занимава с някакво си прелюбодеяние, станало преди десет години! Е, момчетата от лабораторията щяха да си поиграят с малкото метално парченце, когато имаха време, и на какво толкова разчиташе той?

Мат излезе с по-малко отговори, отколкото въпроси имаше, когато влезе. Може би щеше да научи нещо от Кърт.

Той зави зад ъгъла и влезе в малък тъмен бар, където трио джаз музиканти свиреше популярна мелодия. Веднага зърна Кърт, седнал в ъгловото сепаре, с разпръснати листове по масата. До ръката му стоеше чаша недокосната бира. Мат бе виждал много пъти Кърт точно в тази поза по време на колежанските им дни. Усмихна се за пръв път от няколко часа насам.

— Е, как е, съветнико!

— Какво? — Стреснат, Кърт вдигна глава. — А, здрасти! — Прибра листовете с едно движение и ги мушна в чантата си. — Какво става, Мат?

— Същото — поръча на сервитьорката Мат, посочвайки бирата на Кърт. — Искам от теб един малък юридически съвет — обърна се към приятеля си той.

— О-хо. — Усмихнат, Кърт поглади брадичката си, която бе единствената прилика със сестра му.

— Съвет — повтори Мат.

— Добре, де. — Когато сервитьорката остави бирата на масата, Кърт си спомни за своята собствена.

— Ако реша да инвестирам капитали, смяташ ли че „Трулейн Шипинг“ е подходяща компания?

Кърт го погледна над чашата си, а изражението му се изостри.

— Бих казал, че ще е по-подходящо да зададеш този въпрос на своя брокер, а не на адвоката си. Във всеки случай и двамата знаем, че капиталът ти е солиден. Ти си този, който все ме черпиш, нали?

— Тогава го приеми като хипотетичен въпрос. Ако реша да инвестирам в някоя фирма в Ню Орлийнс, ще бъде ли „Трулейн“ подходящо място за парите ми?

— Добре. Ще ти кажа, че Трулейн е една от най-солидните компании в страната.

— Аха — промърмори замислено Мат. Значи това беше задънена улица. — Защо мислиш, че никой не е потърсил наследството на Елиз Трулейн?

Кърт остави бирата и хвърли на приятеля си един дълъг поглед.

— Откъде знаеш за това?

— Не мога да разкрия източниците си. Става дума за петдесет хиляди долара — напомни той и замислено прекара пръст по изпотената си чаша. — Лихвите за десет години сигурно представляват една солидна сумичка. Мисля си, че дори на богаташ като Трулейн биха свършили работа.

— Той няма право на тези пари. Това е наследство само на името на Елиз — отговори на незададения въпрос Кърт. — Моята фирма го управлява.

— И дамата го е оставила просто така да си стои? — Мат вдигна вежди. — Странно. Твоята фирма не се ли опита да я открие?

— Знаеш, че не мога да ти отговоря — отвърна Кърт.

— Добре, тогава още един хипотетичен въпрос. — Когато някой наследи голяма сума пари и не си ги потърси, какви стъпки предприема изпълнителят на завещанието, за да открие наследниците?

— Обикновените процедури — подзе неохотно Кърт. — Дава обява във вестниците. В повечето случаи наема детектив.

— Ако наследницата има съпруг, от когото иска да се скрие?

— Разследването и цялата свързана с него кореспонденция остават поверителни.

— Ъхъ. — Мат отпи от бирата си, докато пианистът подхвана ново парче. — Направила ли е Елиз Трулейн завещание?

— Мат.

— Това може да бъде много важно, Кърт.

Ако беше някой друг, Кърт сигурно щеше да намери правдоподобно оправдание и да избегне отговора. Ала той познаваше Матю Бейтс прекалено добре и от много дълго време.

— Не — отговори кратко. — Двамата с Луис бяха направили общо завещание, но тя изчезна преди да го подпише.

— Разбирам. А кои бяха лицата, които трябваше да получат наследството?

— Беше стандартно завещание на съпрузи без наследници. Мариън и Чарлз си имаха свои пари.

— Достатъчно много ли?

— Повече от достатъчно. Мариън е много богата жена. — И понеже предчувстваше следващия въпрос, а той никак не му харесваше, продължи. — Инвестициите и спестяванията на Чарлз също събират лихви като тези на Елиз.

— Интересно.

Кърт притвори очи. Не бяха толкова зелени като тези на сестра му. Бяха като спокойно море.

— Ще ми кажеш ли за какво е всичко това?

— Просто събирам информация, за да осветля всички неясни моменти.

— Според мен има нещо общо е това, което правите двамата с Лоръл. И нещо общо със Сюзан.

— Да. — Мат изпи бирата си, без да откъсва очи от приятеля си. — Ти видя ли я вече?

— Да. При баба ми. — По бузите на Кърт изби лека червенина, която напомни на Мат, че преди доста години приятелят му беше влюбен в една студентка по медицина.

— Тя ми разказа за Ан и за писмата. — Погледът на Кърт пък му напомни, че срещу него вече не седеше някогашният влюбчив колежанин, а солиден юрист с остър ум, въпреки мечтателната си природа. — Можеш ли да ѝ помогнеш?

— Правим, каквото можем. След като я познаваш и след като тя ти се е доверила, можеш да я успокоиш поне докато открием нещо.

— Вече мислех за това — отговори чистосърдечно Кърт. — А ти грижиш ли се за Лоръл?

Мат се намръщи, като си спомни как се разделиха преди няколко часа.

— Никой не може да се грижи за Лоръл — промърмори той.

— И аз така мисля. — Кърт започна да прибира чантата си. — Сега имам среща, ала когато разполагам с повече време, ще ми разкажеш подробно за това.

— Добре. И ти благодаря за съветите.

След като остана сам, Мат си поръча още бира. Прекалено много задънени улици, помисли си той. Двама души може да обърнат гръб на

всичките си близки, приятели и роднини заради една любов, но не и на толкова много пари. Пари, които повечето хора не виждат през целия си живот. Не и за десет години.

Или любовта ги бе направила невменяеми, или бяха мъртви. Според него мъртви беше по-вероятно и имаше повече смисъл.

Мат се облегна и запали цигара. Ако са катастрофирали, след като са напуснали Херитидж Оук, нима не са били идентифицирани? Тръсна глава, докато в мислите му се раждаха предположения и теории, които отхвърляше една по една. Всички бяха свързани по някакъв начин с Ан Трулейн. И ако една от тези теории беше вярна, тази, която натрапчиво се връщаше в главата му, значи някой бе извършил убийство. И то не един, а цели три пъти.

Той се загледа в тънката струйка синкав дим, виеща се от цигарата му, и измърмори едно проклятие. Беше вече много късно да проследи къде е бил Луис Трулейн в деня, в който са изчезнали Елиз и брат му. А утре беше неделя, което значеше, че няма да може да получи информацията, от която се нуждаеше, преди понеделника. Значи в понеделник, реши Мат и загаси цигарата в пепелника. В понеделник, въпреки неохотата на Лоръл, щяха да започнат отново да ровят и да дълбаят в миналото.

Той стана, остави банкнота на масата и излезе от бара. Беше време да поговори с нея.

Лоръл бе напълно потънала в статията, която пишеше, когато Мат влезе в редакцията. Той се упъти право към нея, погледна часовника си и седна на своето бюро. В редакцията крайният срок за предаване на статия беше священ. Когато седна, забеляза изражението на лицето ѝ. Нескритата радост, определи го Мат.

Всъщност тя едва не подскочаше от вълнение, докато дописваше статията си. Верижна катастрофа на три коли, цяла планина от огънати ламарини. Е, не беше повод за особена радост, ала нали нямаше нито един ранен! И освен това във втората кола беше жената на кмета.

По-добро от туй, здраве му кажи, помисли си отново Лоръл, като чукаше по клавишите на машината. Жената на кмета бе зарязала цялото си достолепие и добро възпитание и се бе нахвърлила върху нещастния шофьор, който я бе ударил отзад и забил колата ѝ в предния автомобил, спрял на светофара.

Въздухът трептеше от емоции, когато пристигна там. Може би поради горещината или заради напрежението, на което бе подложена през последните дни, но на Лоръл ситуацията ѝ се стори доста комична. Едва се удържа да не се разсмее при вида на издокараната, спретната женичка, с разрошена прическа и поразкъсано сако, която бе сграбчила за реверите един мъж като канара и се канеше да разбие носа му. Това беше преди радиаторът на колата ѝ да гръмне и да бликне като фонтан.

Е, помисли си Лоръл, като довършваше материала си, щеше да бъде добре всеки в този град да научи, че дори и на хората с високо положение им се случваше да им блъскат колите и да им късат нервите. На първа страница, разбира се.

— Готово — извика тя и погледна часовника си. Точно навреме. Не беше изпуснала срока. Усмивката ѝ обаче повехна, когато зърна Мат. Лавина от противоречиви емоции премина през нея и едно-единствено чувство изхвърли всички останали встрани. Лоръл обичаше Матю Бейтс.

— Не те видях да влизаш — рече тихо тя и се зае да подрежда бюрото си.

— Дойдох преди няколко минути. Ала ти работеше. Не исках да те безпокоя.

Редакционната суматоха, която се вихреше покрай тях, сякаш не ги засягаше. Чуваха се викове, тичащи стъпки, тракане на машини.

— Тръгваш ли си вече?

— Веднага щом Дон одобри материала.

— Трябва да говоря с теб. Може ли да вечеряме заедно? — Не бе очаквала този внимателен, дори леко официален тон от него и не беше сигурна какво да отговори.

— Добре, Мат — Телефонът на бюрото ѝ иззвъня. Все още замислена какво да му отговори, Лоръл вдигна слушалката и каза: — Редакцията на „Хералд“, Лоръл Армънд слуша.

Той забеляза, че изражението на лицето ѝ се промени, цветът му също, а тя обърна очи към него.

— Извинете — започна Лоръл и му посочи с очи апарата на неговото бюро в мига, в който Мат вече бе посегнал към слушалката. — Ще трябва да повторите, нищо не чувам, тук е много шумно. — Чу леко щракане, когато Мат вдигна слушалката.

— Вече два пъти беше предупредена. — Беше шепот, беззвучен, безполов, гъгнец. Лоръл обаче знаеше, че страхът, който долови в него, не бе плод па въображението ѝ. — Престани да се ровиш в смъртта на Ан Трулейн.

— Вие ли ми изпратихте змията? — Лоръл погледна как Мат смени линията и започна да набира някакъв номер.

— Това беше само предупреждение. Следващата няма да бъде мъртва.

Не можа да потисне ужаса, който пробяга като студена тръпка по гърба ѝ, но успя да запази гласа си спокоен.

— А снощи вие бяхте в блатото.

— Нямах работа там. Ако отново отидеш, няма да излезеш.

Лоръл чу като насън как някой поиска кафе без захар. Струваше ѝ се, че сънува.

— От какво се страхувате? Какво мислите, че ще открия?

— Ан трябваше да стои далеч от блатото. Помни това. — Последва щракане, сетне звукът на свободната линия.

След няколко секунди Мат ядосано изруга и остави своята слушалка.

— Дявол го взел, не ни стигна времето да проследим откъде звъни. Разпозна ли гласа? Нещо да усети?

— Нищо.

Той взе бележника, в който тя машинално бе записала целия разговор.

— И така — промърмори Мат, — ние двамата с теб наистина много изнервяме някого.

Някой, помисли си той, като се върна към теорията, която се въртеше в главата му от известно време, някой, който вече беше убил три пъти.

— Ти отново мислиш за полицията — реши Лоръл.

— Да знаеш само колко си права!

Тя прекара ръка през косите си и стана.

— Слушай, Мат. Не казвам, че грешиш, само искам известно време, за да помисля. Изслушай ме — повтори Лоръл, когато той се опита да я прекъсне. — Някой иска да ни отстрани. Добре, през уикенда ще обсъдим всичките си предположения и намерения. Искам малко време да прегледам записките си, да ги свържа с твоите и да

видя какво ще излезе. Ако съвпадат, ще отидем в полицията. В понеделник — натърти тя. — Ще е най-добре, ако отидем добре подковани и въоръжени.

Беше права, каза си Мат, ала не му харесваше. През ума му преминаха няколко идеи как да я отстрани от разследването. Имаше на разположение два дни, за да избере една от тях.

— Свържи се с Дон. Аз ще взема моите бележки.

Вместо вечерята на свещи, както си го бе представял, двамата ядоха хамбургери и студени пържени картопки на масичката в апартамента на Лоръл. Бяха разпръснали всичките си бележки. Тези на Мат приличаха на египетски йероглифи, докато записките на Лоръл бяха като изящно калиграфско писмо. Изобщо не се върнаха към предишните си спорове или причините за тях. Всеки за себе си реши, че е излишно да си губят времето с подобни дреболии. Сега бяха само професионалисти, които трябваше да разгледат историята от всичките ѝ страни.

— Бих казала, че имаме достатъчно основания да приемем, че смъртта на Ан Трулейн е нещо повече от нещастен случай — каза Лоръл и го записа в бележника си, за да подреди думите и фразите, които се въртяха безразборно в главата ѝ.

— Много добре — промърмори Мат. — Това звучи почти като изречението, които Кърт би трябвало да каже на съдебните заседатели. На делото.

— Не се прави на много умен, Бейтс — рече уморено тя. — Подай ми содата. — Взе бутилката и отпи направо от нея. — Имаме твърдението на Сюзан, че Ан се е страхувала от тъмнината. А още повече от блатото, което се потвърждава от показанията на Луис, Мариън и Бини. Имаме откраднатите писма от хотелската стая на Сюзан, моята отвратителна малка кутийка, ударът в гърба в блатото и анонимното телефонно обаждане.

Тъй като пишеше, Лоръл не забеляза, че Мат нервно откъсна филтъра на цигарата, която държеше.

— Първият ни разговор с Луис и Мариън. Никакъв резултат, освен проява на емоции, които никак не ти харесаха.

— Но понякога могат да бъдат полезни — вметна неочаквано той, когато гледаш на тях обективно.

Тя отвори уста да му отговори нещо, ала премълча.

— Извинявай, нямах предвид да стрелям от засада. Брюстър — продължи тя. — Знаем, че е влюбен в Ан и че е искал тя да напусне Луис. Никакви други предположения, освен това, което сам каза за себе си. — Лоръл подчерта името на Брюстър с дебела линия и продължи. — Имаме още потвърждението на Мариън и реакцията на Ан. Вторият ми разговор с Луис ме кара да мисля, че той или не е знаел за чувствата на Брюстър, или не ги е смятал за достатъчно важни, че да се тревожи за тях. Защото Брюстър продължава да работи за него.

Тя разтри с ръка задната част на врата си, първият и единствен явен засега знак, че бе изморена.

— И така, в крайна сметка стигнахме до заключението, че Ан не е отишла доброволно в блатото, без някакъв вид външен натиск, и че най-вероятно е продължила да навлиза все по-навътре в него поради липсата на каквато и да било друга възможност. Според моето мнение, Брюстър е най-вероятният кандидат за обвиняем.

Мат побутна леко своя бележник.

— Днес говорих с Кърт.

— Така ли? — Лоръл го погледна и се опита да схване връзката между думите му и нейното последно изречение.

— Поисках от него известно сътрудничество по отношение на теорията, която имам.

— Какво общо има Кърт с това?

— Той е адвокат. — Мат запали цигара. — Както се оказа, имах по-голям късмет, отколкото очаквах. Защото Кърт работи за фирмата, която управлява наследството на Елиз Трулейн.

Тя остави бутилката, коя го бе надигнала.

— И какво общо пък има това с всичко останало?

— Започнах да мисля, че има страшно много общо. Слушай! — Той погледна бележките си. — Петдесет хиляди долара, плюс десет годишни лихви върху тях, не са пипнати. Все още. Парите на Чарлз Трулейн също стоят непипнати. Би трябвало да е направено много дискретно, и сигурен съм, много основно разследване от страна на банката, за да открие двамата бегълци. — Мат прелисти няколко

страници, сетне вдигна очи и погледна Лоръл. — Ала в полицията няма постъпила молба за издирването на Елиз или Чарлз Трулейн.

— За какво намекваш?

Той бавно остави бележника си на масата.

— Знаеш за какво намеквам.

Тъй като се нуждаеше от движение, тя стана.

— Мислиш, че са мъртви — рече тихо Лоръл. — Може би. Може да са катастрофирали, или — тя спря насред изречението и Мат разбра, че мислите ѝ протекоха по същия начин, както неговите днес следобед. Лоръл се обърна към него, очите ѝ бяха напрегнати. — Мислиш, че са били мъртви още преди да напуснат Херитидж Оук.

— Това е твърде вероятно, нали? И е повече от възможно.

— Не знам. — Тя притисна с пръсти слепоочията си и се опита да мисли логично. Може да са променили имената си, дори външността си, да са заминали за Европа, или за Ориента, или Бог знае за къде.

— Може — съгласи се той. — Но има много място за съмнение, нали?

— Да, прав си. — Лоръл си пое дълбоко дъх. — И ако тръгнем по тази нишка, предполагайки, че тя е свързана и със смъртта на Ан по някакъв начин, Брюстър остава чист. Невинен. Кой друг тогава би имал мотив? Освен Луис? Ала той е бил извън града.

— Дали наистина е бил? — Мат стана с пълното съзнание, че разговорите, засягащи Луис Трулейн, трябва да бъдат водени много внимателно. Темата беше чувствителна.

— Той има собствен самолет, нали? Може да лети с него когато си поиска. Представи си какви възможности предлага това, а, Лоръл?

Да, тя си представяше. Луис се връща неочаквано, заварва двамата любовници, изпада в шок. В моментно умопомрачение, лудост. С малкия частен самолет телата могат да бъдат закарани където си поиска.

Пребледняла, Лоръл се обърна към Мат. Той очакваше аргументите ѝ или пълно отхвърляне на хипотезата. Но тя не направи нито едното, нито другото.

— Не би било лесно, а може би дори ще е невъзможно — забеляза Лоръл с професионален и спокоен тон, — да проверим пристигащите и излитащи самолети в една нощ преди десет години.

— Ще започна проверката още в понеделник.

— Тя кимна.

— А аз ще се заема с Кърт. Може да успеем да научим името на детективската фирма, която е търсила Елиз и Чарлз.

— Не.

— Защо не? — попита неразбиращо Лоръл. — Струва си да опитаме, ако приемем тази версия.

— Защото искам ти да се оттеглиш. — Мат произнесе думите равнодушно и стана. — Не искам повече да задаваш каквито и да било въпроси.

— Какви ги говориш, по дяволите? Няма да стигнем доникъде, ако не задавам въпроси!

— Каквото сме постигнали досега, това е. Струва ми се, че сме стигнали до средата. Ала оттук нататък продължавам сам.

Тя вирна брадичка.

— Ти си луд!

Това може би беше последната капка, която преля чашата.

— Да, луд съм! — отговори яростно той и тръгна нервно из стаята, колкото можеше по-далече от нея, за да не я сграбчи за яката и да я разтърси здравата. — Това не е игра. По дяволите! Не се надпреварваме кой ще успее да излезе на първа страница!

— Никога не съм възприемала професията си като игра.

— Не те искам на пътя си.

Очите ѝ се присвиха и станаха като на котка в тъмна нощ.

— Тогава ще стоя настрана. Но и аз не те искам на моя път.

— Ти не разбираш ли, че е опасно! — извика ядосано Мат. — Мисли с главата си! Беше предупредена, и то не веднъж, а цели три пъти. Който и да стои зад смъртта на Ан, няма да се поколебае да убие още веднъж.

Лоръл вдигна вежди. Прекрасните си, изящно извити вежди, които го подлудяваха.

— Значи ще внимавам.

— Не се прави на идиот! Мен никой не ме заплашва, нито ми се обажда по телефона. Никой! — В гласа му имаше паника, истинска паника, ала Лоръл бе прекалено заета със своите мисли, че да я забележи и проумее.

— А искаш ли да знаеш защо, Бейтс? — обърна се тя към него. — Защото аз съм жена и очевидно по-лесно ще се уплаша и ще се предам. По същия начин ти си мислиш, че ако крещиш, ще ме накараш да направя същото.

— Престани да бъдеш по-глупава, отколкото си!

— Но те са забравили едно нещо — продължи, без да му обръща внимание, Лоръл. — И ти си забравил нещо много важно. Че съм журналистка. И за да стигне до истината, до същината на историята, един журналист прави това, което е необходимо. Повечето от нас работят в истинска джунгла, под една или друга форма. Това ни е работата.

— Ала аз не съм влюбен в повечето от вас, журналистките! — извика Мат. — Влюбен съм в теб! — Премина покрай нея, без да я докосне, стигна до масата и грабна една цигара.

Тя го загледа стреснато, докато той ровеше из хартиите за кибрит. Чувстваше се опустошена, сякаш бе тичала по стълби, вземайки но две стъпала наведнъж. Сега, когато бе стигнала до върха, просто бе забравила защо толкова много бе бързала и закъде. Мат ругаеше и чупеше клечка след клечка. Когато успя да запали и се обърна към нея, Лоръл почувства топлина, блясък, удоволствие.

Той седна и я загледа. Какво, по дяволите, беше казал? О, Господи, беше избълвал всичко! Беше поставил всичките си карти на масата, преди да направи залозите! И сега как щеше да играе занапред? Реши да ѝ даде възможност за отстъпление, ако иска.

— Казах ли току-що онова, което мисля, че казах?

Тя не се усмихна, но скръсти ръце пред гърдите си.

— Да. Имам свидетел. — Мат вдигна вежди.

— Тук няма никой.

— Ще подкупя някой да потвърди думите ти.

Той пхна ръце в джобовете си, защото изпитваше непоносимо желание да отиде до нея и да я докосне.

— Това ли искаш?

Лоръл го изгледа дълго и направи една крачка към него.

— Чудя се защо винаги съм мислела, че си проникателен, интуитивен и наблюдателен. Основно правило е, скъпи Мат, че когато една жена е влюбена в един мъж, много по-добре е, ако и той е влюбен в нея.

Сърцето му биеше леко и забързано. Не си спомняше някога през живота си да се бе чувствал толкова безтегловен.

— Кажи ми — прошепна Мат. — Не ме карай да те моля.

— Мат — леко объркана, че той все още не вижда какво бе изписано на лицето ѝ, Лоръл посегна с ръка към него. — Ти си единственият мъж, с когото съм правила любов, защото си единственият, когото обичам. Нито едно от тези неща няма да се промени.

— Лоръл! — Ала Мат не можа да произнесе нито дума повече, защото устните ѝ намериха неговите. Ръцете му я обгърнаха и притиснаха към него в обръч. О, Господи! Откога беше чакал този миг. Толкова дълго! Не можеше дори да си спомни времето, когато не беше го искал. Времето, когато бе искал да чуе тези думи, все още висящи във въздуха край тях.

— Още веднъж — прошепна той. — Кажи ми го още веднъж.

— Обичам те. Само теб. — Ръцете ѝ обгърнаха раменете му. — Мисля, че ти казах, струва ми се преди час, че сигурно съм луда. Кога? — Тя се притисна към него — Кога започна всичко?

— Няма да ми повярваш. — Преди да изрече още нещо, устните му отново намериха нейните.

Целуваше я дълбоко и страстно, все по-дълбоко и бездиханно. Ако си беше мислил преди, че я обича до точката на лудостта, то нямаше нищо общо с това, което бушуваше в него сега. Любовта му бе споделена и взаимна. И нищо друго не съществуваше в живота му освен Лоръл.

Можеше напълно да се забрави в тази прегръдка, в целувките му, в топлата и мека нежност, която ѝ даваше. Мисълта, че я желае, беше побъркваща. Да знае, че я обича, беше повече от славно! Думи, о, колко много думи искаше да му каже. Но те щяха да почакаат, докато преминеше първата вълна на удовлетворение. Почувства как костите ѝ се размекват и се свлече с него на пода.

Бързо! Бързо! Никой от двамата не произнасяше нито дума, ала всеки от тях знаеше какво мисли другият. По-бързо! Дрехите хвърчаха на всички страни, чуваше се пукот на шевове и скъсани копчета. Лоръл усещаше мириса на горещия ден, на мъжка пот от тялото му заедно със сладкия аромат на сапун. Тя се потопи в него и допря устни до шията му. Там биеше пулсът му, бърз и жив.

Мат прошепна нещо в ухото ѝ, само нейното име, а звукът на гласа му я издигна нагоре, лека като перце. Всички удоволствия, които бе изпитвала досега, избледняха. После езикът му последва името ѝ.

Дълги ласки, прошепнати нежни слова, гальовни думи. Нямаше нужда, нито смисъл да се бърза. Вече. Нетърпението бе заменено от удивление. Той ме обича! Аз съм обичана! Чувстваше как любовта му извира от него така, както чувстваше биенето на сърцето му. Когато желанието е подплатено с подобна чувство, то става неудържимо. Придобива необикновена сила и страст. Те имаха и от двете предостатъчно.

Устните му се плъзнаха по рамото ѝ, още по-надолу, където пулсът ѝ биеше точно под свивката на лакътя. Ръката му премина през косите ѝ, а нейните пръсти обгърнаха врата му. Мат вдигна глава и я обгърна с дълъг, мълчалив, усмихнат поглед, изпълнен с любов, докато устните им отново не се съединиха.

Промяната настъпи незабелязано. Не нетърпеливо, не отчаяно, желанието им нарастваше и ставаше все по-неудържимо. Постепенно въздишките прераснаха в стонове. Устните му бяха върху гърдите ѝ. Усещанията му бяха замъглени ароматът ѝ, вкусът ѝ, кожата ѝ, мека като коприна.

Обзе го нетърпелив глад и възбудата, че този глад скоро ще бъде задоволен. Ръцете му продължиха да я гаят.

Бедрата ѝ бяха меки като кадифе. Лоръл позволи пръстите му, а сетне и устните му да ги изследват. Тялото ѝ потръпваш при всяко докосване, докато съзнанието ѝ не бе обзето единствено от мисълта за него. Лоръл се завъртя и полетя върху Мат, защото искаше да му даде всичкото удоволствие, което бе получила.

Колко гореща бе кожата му! Колко стегнато и силно бе тялото му! Ръцете и преминаваха по здравите мускули на бедрата и тя почувства чара им под пръстите си.

Сякаш плуваше във въздуха а самия въздух бе гъст и лепкав като сироп. Крайниците и натежаха, но Лоръл се чувстваше лека и безтегловна. Усети как той я сграбчи в ръцете си и дочу името си от устните му. Сетне вече беше в нея и експлозиите следваха една след друга. Остана ѝ единствената мисъл да се помоли това никога да не свършва.

Мат я наблюдаваше и се мъчеше да запази завинаги образа ѝ в съзнанието си. Светлината падаше върху нея. С отметната назад глава, косите ѝ стигаха чак до кръста. В момента нейното единствено удоволствие беше и негово. Той я задържа така за миг, сетне го завладяха тъмнината и всички диви сладости, които извираха от нея.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше тъмно. Нямаше представа за времето и не го беше грижа. Лежаха прегърнати в нейното легло, топли и голи. Бяха оставили дрехите си разхвърляни из цялата къща като две безгрижни деца. Беше истинско удоволствие да си помисли, че могат да останат тук и така през целия уикенд. Да се любят, да почиват, да се наслаждават един на друг.

Мат знаеше всичко, което трябваше да знае за нея. Кое я караше да се смее, кое ѝ доставяше удоволствие и кое я измъчваше. Знаеше откъде произхожда, как бе преминало детството ѝ, моменти от детството и юношеството ѝ, които бе научил от Оливия, от баща ѝ и от Кърт. Счупила си глезена, когато била на девет години и пишела някакво съчинение. Спяла с едноухото си плюшено куче, докато станала на седем години.

При тази мисъл се засмя, макар и да не беше сигурен, че Лоръл ще бъде очарована, ако разбере, че той знае.

Защото имаше толкова много неща, които Мат не беше ѝ казал за себе си. Спомни си изражението на лицето ѝ, когато подмина въпросите ѝ и не им отговори. Да. Имаше много неща, които не беше ѝ казал за себе си. Но въпреки това тя го обичаше.

Лоръл се размърда до него, отвори очи и се опита да ги фокусира в тъмнината. Тялото ѝ беше спокойно и доволно.

— За какво мислиш?

Той помълча малко, после вдигна ръка и погали косата ѝ.

— Израснах в онази картина. Бедната.

Тя сложи ръката си върху неговата и не каза нищо.

— Възрастните хора изобщо не смееха да се мяркат по улиците нощем, а момчетиите вървяха на банди. Имаше тесни улички и счупени улични лампи. Полицайте патрулираха на двойки, в коли. Не си спомням нощ, в която да не съм чул вой на сирени.

Беше така топла и мека до него. Стаята бе тиха и спокойна. Защо връщаше миналото обратно? Защото то всъщност никога не беше си

отивало, отговори си сам Мат. Просто трябваше да ѝ го разкаже.

— Като момче работех за един, който държеше павилион за вестници. Едно лято ни обраха шест пъти. Последният път беше толкова разярен, че се сби. На мен ми трябваша два дни, за да се оправя, ала той лежа в болницата цели две седмици. Беше на шейсет и четири години.

— О, Мат! — Лоръл притисна лице към рамото му. — Няма нужда да ми разказваш за всичко това.

— Искам да знаеш откъде идвам. — Но остана мълчалив почти цели две минути. — В апартамента, където живеех, холът миришеше на прегоряла мазнина и на пот. Постоянно. През зимата беше студено, духаше през прозорците, подовете бяха ледени. През лятото беше горещо като в пещ. Подушвахме вонящия боклук на улицата от третия етаж. През нощта се чуваха всичките звуци на квартала. Наркопласьори, проститутки, хлапета, които търсят и двете. Стоях далеч от едните, защото исках да бъда здрав, и използвах проститутките само когато съберях малко пари.

Той изчака, като се чудеше дали ще последва отдръпване. Ръката ѝ остана върху неговата. Лоръл си спомни обстановката в апартамента му. Беше направил изкуство от удобството. Колко ли много е мразел да расте без топлина и сигурност. И все пак беше взел картината със себе си. Не бе забравил корените си, миналото си, произхода, откъде бе дошъл. Не бе изхвърлил тази част от живота си, която всъщност го бе оформила. Тя също нямаше да го забрави.

— Живеех с леля си. Взех ме, когато мама умря, а татко изчезна. Не трябваше да го прави. — Мат сплете пръсти с нейните. — Беше най-щедрата и безкористна личност, която някога съм познавал. Имаше голямо сърце.

— Тя те е обичала — прошепна Лоръл с благодарност.

— Да. Никога няхахме достатъчно пари, въпреки че тя работеше много, а и аз бях достатъчно голям, че да допринасям с нещо за финансите. Наемът на гнусния апартамент непрекъснато растеше. — Той млъкна и сви рамене. — Това беше животът ми. Заклех се, че ще измъкна и двамата ни оттам. По един или друг начин трябваше да го направя, каквото и да ми струваше. Знаех какво исках да правя, но ми се струваше непостижимо. Исках да бъда журналист, да работя в някой от най-големите нюйоркски вестници и да имам заплата, която щеше

ми да позволи да я преместя в някое малко, хубаво и топло жилище в Бруклин Хайтс или Ню Рошел. И така почнах с коректури и се учех, докато очите започваха да ме болят. Имаше и други начини — прошепна Мат, — по-бързи начини да спечеля парите, които ми трябваха. Ала това щеше да я убие. И така, получих стипендия, взех я и се измъкнах. Когато се връщах през лятото, беше толкова горещо, че ми беше трудно да повярвам колко студено е през зимата. Направо бях забравил как се живее там през януари. По средата на последната ми година бях спестил достатъчно пари, за да я преместя. Не в къщичка в Бруклин Хейтс, но поне в приличен апартамент. Него лято щях да го направя. Ала тя умря през март.

Лоръл обърна главата си към него, така че устните ѝ докоснаха кожата му.

— Сигурно е била много горда с теб.

— Ако бях избрал друг път в живота си, тя можеше все още да е жива.

— Ако беше избрал друг път — рече бавно Лоръл, като се повдигна на лакът, за да го погледне, — щеше да я убиеш още по-бързо. Сам.

Очите му проблеснаха в мътната лунна светлина.

— И аз си казвах същото, но понякога си мислех, че можех да ѝ дам поне шест месеца удобен, човешки живот. — Той взе косата ѝ в ръка, желаше да почувства коприната в ръцете си. — Тя обичаше да се смее. Винаги намираше повод да ми се усмихне. Дължа ѝ много, дори и само заради това.

— И аз също. — Лоръл наведе глава и го целуна. — Обичам те, Мат.

— Когато мислех за теб и мен, се чудех как, по дяволите, ще си допаднем. — Той погали шията ѝ. — Толкова много се различавахме, и по произход, и по всичко останало. Дори имаше моменти, когато смятах, че те желая точно заради това.

Тя вдигна глава и Мат се изненада, защото видя усмивка на устните ѝ.

— Голям глупак си.

— Толкова беше красива — прошепна той. Никога няма да забравя снимката ти, която Кърт си държеше на бюрото в нашата стая.

Изненадана, Лоръл се опита да каже нещо, ала замълча. Мат беше казал, че няма да повярва. Сега, когато чувствата я изпълваха до краен предел, тя не искаше да му каже, че не е бил прав. Искаше да му го покаже.

— Представях си те на едно от онези приятни следобедни градински партита с копринена рокля и живописна шапка — продължи той. — Устата ми пресъхваше. Виждах също така, че си с някой, който ти подхожда. Със същия произход,

— Мразя да се повтарям — започна Лоръл, но Мат не се усмихна. — Мислиш си за Луис.

— Не. — Той я притегли към себе си. Не и тази нощ.

— Тогава ме изслушай. — Смехът и мекотата бяха изчезнали от очите ѝ, когато се отдръпна от него. — Чувствата ми към теб нямат нищо, ама нищо общо с чувствата ми към Луис. Обичам го от дете и, струва ми се, по същия начин. Двамата с Мариън бяха една съществена, важна част от моето детство. Приказна история, в която всяко малко момиченце вярва.

Мат си спомни, че баба ѝ бе казала почти същите думи. Мускулите на ръцете му започнаха да се отпускат.

— Мисля, че те разбирам, Лоръл. Всъщност тревожи ме това, което става днес.

— Днес сърцето ме боли и за него, и за Мариън. Днес бих искала да мога да им помогна, като в същото време знам, че каквото и да направя, може да ги засегне повече, отколкото да им помогне. Ако чувствата ми бяха други, не мислиш ли, че през последните години щях да намеря начин да се върна при него? Чудя се защо — продължи тя преди Мат да успее да каже нещо, — защо, след като очаквах толкова време да се влюбя в някого, трябваше накрая да се влюбя в един идиот.

— Такъв ти бил късметът, предполагам.

— Е добре, ще ти кажа едно нещо, Бейтс. Нямам намерение повече да ти давам обяснения по този въпрос. Значи или ги приемаш, или върви по дяволите.

Той изпусна една дълга въздишка и замълча, сякаш претегляше на ум плюсовете и минусите на току-що поставения му ултиматум. В полуздрачната стая различаваше гнева в очите ѝ и възбуденото повдигане на раменете ѝ. Може и да беше направена от по-деликатен

материал от него, ала никой не му подходдаше повече от нея но темперамент.

— Ще се омъжиш ли за мен, Лоръл? — попита простичко Мат.

Чу дъха, който излезе със свистене от устните ѝ, и видя изненадата в очите ѝ. За миг настъпи тишина.

— Доста време ти трябваше, Бейтс — отвърна Лоръл също така просто и се сгуши в прегръдките му.

Лоръл се събуди, когато слънцето вече светеше в лицето ѝ и Мат лекичко хапеше ухото ѝ. Не трябваше да отваря очи, за да се увери, че навън бе прекрасен ден. През нощта беше валил дъжд и беше измил всичкия прах и мръсотия от въздуха, улиците и града. Без да отваря очи, тя се протегна и прозя. Устните на Мат преминаха по брадичката ѝ.

— Харесва ми как се събуждаш — прошепна той. Протегна ръка и погали бедрото ѝ.

— М-м-м колко е часът?

— Сутрин е — отвърна Мат и устните му се върнаха върху нейните.

С друго лениво протягане Лоръл обгърна раменете му с ръце.

— Казвала ли съм ти колко много ми харесва, когато ме целуваш точно така?

— Не. — Той сведе глава и продължи да я целува, докато остана бездиханна под него. — А защо не си ми казвала?

— Защото ако ти кажа, м-м-м, ще знаеш как да спечелиш всеки спор с мен.

Мат се засмя и притисна устни към рамото ѝ.

— Луд съм по теб, Лоръл. Кога ще се оженим?

— Скоро — отговори категорично тя. — Въпреки че в мига, в който кажем на баба, тя ще... — Лоръл отвори очи и те бяха изпълнени с истинска паника. — О, Господи, закуската!

— Точно сега изобщо не ми се яде — промърмори той и продължи да си играе с ухото ѝ.

— Не, ти не разбираш! Колко е часът? Нищичко не разбираш! Като го отстрани от себе си, Лоръл грабна часовника от нощното шкафче. Ако не се размърдаме и не тръгнем веднага, предупреждавам те, че ни грози сериозна опасност!

Мат я сграбчи през кръста и върна обратно в кревата.

— Ако останем тук — започна той, като легна върху нея, — ще изпаднем наистина в сериозна опасност.

— Матю! — Лоръл избегна целувката, като изви глава, но го остави да целува шията ѝ. — Късната неделна закуска в Промес д'амур е свещенодействие!

— Можеш ли да готвиш?

— Какво? О, да, ако си много гладен, може и да изядеш онова, което ще ти сготвя. Мат, престани! — Останала без дъх, тя хвана ръката му.

— Защо не си направим късна закуска тук двамата с теб, някъде по вечерно време?

— Мат! — Лоръл поклати глава, за да я проясни, после хвана ръцете му и ги свали от раменете си. — След като си решил да ставаш член на семейството, ще трябва да свикваш с някои железни правила и традиции. Късната неделна закуска — продължи тя, без да се усмихва, е нещо, с което шега не бива.

— Аз съм иконоборец и съм против всякакви канони.

— Пепел ти на езика — извика Лоръл и едва потисна усмивката, която напираше на устните ѝ. — Баба би ми простила, ако станех екзотична танцьорка. Би ми простила дори ако се ожения за янки, но никога, ама никога няма да ми прости, ако пропусна късната неделна семейна закуска. Дори и да закъснеем малко, няма да ни се размине току-тъй, а ние вече здравата сме закъсали.

Той въздъхна дълбоко.

— Тогава съм съгласен. Само заради мис Оливия — добави и пусна Лоръл.

— Отивам да си взема един душ — заяви тя и се запъти към банята. — Ако побързаме, може и да стигнем преди края.

— Двама заедно ще се изкъпем по-бързо, отколкото поотделно — вметна Мат и тръгна след нея.

— Мат! — Лоръл със смях сложи ръка на гърдите му. — Ако влезем заедно в банята, със сигурност ще закъснеем.

— Аз ще рискувам. — Той я привлече към себе си.

— Мат!

— Забрави ли — прошепна той, като сведе устните си към нейните. — Забрави ли, че знам как да печеля споровете с теб.

— О, по дяволите — въздъхна тя и се разтопи в прегръдките му.

Закъсняха.

— Ти си виновен — промърмори Лоръл, докато Мат направи завоя и подкара по алеята с кедрите.

Той ѝ хвърли една хищна усмивка.

— Заслужаваше си.

— Поне изтрий от лицето си този самодоволен израз — предупреди го тя. — Опитай се да изглеждаш по-смирнен и разкаян.

— Може да се извиним с това, че сме спукали гума — предложи Мат.

— Трябваше да сме попаднали във верижна катастрофа най-малко с пет коли, за да ни изслуша — забеляза Лоръл.

— А по нашата кола няма нито една драскотина.

— Не, дори и по теб няма.

— Ето на, типично мислене на янки — промърмори тя, докато къщата се показва пред погледите им. — Добре, може и да не се хване, но ще опитаме. Върни часовника си назад.

— Какво да направя?

— Да върнеш часовника си с петнайсет минути назад.

Лоръл направи същото със своя собствен часовник.

— Хайде!

— Какво ще ти направи толкова? — попита той, докато паркираше колата до тази на Кърт. — Ще те затвори в хамбара ли?

— Представа нямаш — прошепна тя. — О-хо, ето я, идва. Слушай, мисля, че ще е почти невъзможно за теб, ала се опитай поне да изглеждаш невинен.

— А може би ще е по-добре да те оставя тук и да се видим покъсно в града?

— Само се опитай и ще ти счупя ръката — обеща Лоръл, докато излизаше от колата. — Бабо! — затича се тя с лъчезарна усмивка и широко разтворени обятия. Целуна и двете бузи на старата жена, като се престори, че не забелязва укора и хладината в зелените ѝ очи. — Изглеждаш великолепно!

— Закъсня — рече кратко Оливия.

— О, не, само няколко минути. Взех и Мат със себе си — добави бързо Лоръл. При повече късмет само това може би щеше да е

достатъчно да омилостиви Оливия.

— Мис Оливия! — Мат пое високомерно протегнатата ръка и я поднесе към устните си. Надявам се, че не преча.

— Закъсняхте — повтори жената, като ги огледа проникателно и двамата.

— Как така сме закъснели? — попита невинно Лоръл и погледна часовника си. Точно единадесет.

— Този номер е по-стар и от мен дори. — Оливия вирна брадичка по същия начин, по който го правеше и внучката ѝ. — Защо закъсняхте? — попита безкомпромисно тя, като очакваше незабавни обяснения и от двамата.

Лоръл навлажни устни. Ако имаше поне още няколко минути, може би щеше да скалъпи някоя лъжа.

— Ами, виж, бабо...

— Вината е моя, мис Оливия — намеси се Мат, за което получи благодарен поглед от Лоръл.

— И какво общо може да има с теб закъснението на моята внучка за неделната семейна закуска? — продължи царствено Оливия.

— Аз я завлякох под душа — отговори бързо той.

— Мат! — извика Лоръл и му отправи ужасен поглед, който прерасна в безмълвно обещание за бързо отмъщение с фатален край. Името му отекна в тишината.

— Аха. Разбирам — кимна Оливия. — Достатъчно извинителна причина — обяви тя, докато устата на Лоръл остана отворена. — Затвори си устата, момиче — посъветва я Оливия, без да я поглежда, и продължи да наблюдава Мат. — Значи си използвал времето пълноценно. Но това е за хубаво. Скоро ще се ожениш за нея, нали?

Не беше въпрос. Мат само се усмихна, докато Лоръл се опита да възрази нещо.

— Много скоро — отговори той на Оливия.

— Тогава добре дошъл в семейството, — усмихна се бабата и му предложи бузата си за целувка, — янки. Тя направи знак на внучката си да ги последва, хвана Мат под ръка и се упъти към терасата на къщата.

Няма равна на себе си, помисли си Лоръл, изпълнена с любов и гордост. Абсолютно никой на света нямаше баба като нейната!

С обичайния си царствен маниер, Оливия властваше над цялата маса. Синът ѝ седеше на срещуположния край, а младото поколение помежду им. Както винаги, тя се беше постарала неделната семейна традиция да е представена достойно, в пълен блясък. Бели ленени покривки, блестящо сребро и кристал, свежи живи цветя в големи вази, запазени още от преди войната.

Разговорът беше спокоен, лек и неангажиращ. Лоръл забеляза, че Сюзан бе съвсем различна от жената, която бе влетяла объркана в редакцията. Пръстите ѝ повече не трепереха. Ако в очите ѝ имаше тъга, тя беше леко поизбледняла. Хвърли на Лоръл поглед, в който се четеше пълно доверие. От това Лоръл се изпълни с още по-голямо чувство за отговорност.

Не сега, помисли си тя и отпи от студеното сухо шампанско. Утре щеше да се върне отново в онази бъркотия. Днес искаше да се наслаждава на магията, на чудото и на безвремието. Кога друг път шестима души щяха да седят така под яркото слънце, осветяващо над стогодишни сребърни прибори? Чуваше се песен на птица и лек ветрец разхлаждаше въздуха. Бяха далеч от скръбта и подозренията. И освен това беше влюбена.

Лоръл погледна Мат и очите ѝ му казаха всичко.

— Това ще бъде твое задължение един ден, Лорилай — забеляза Оливия, като разряза изискано палачинката в чинията си. — Традиции като тази са важно нещо. Повече за децата, отколкото за техните родители. Вие с Мат сте добре дошли да се настаните в западното крило, когато се ожените. Както за постоянно, така и ако пожелаете просто да идвате от време на време. Къщата е достатъчно голяма, така че няма да се блъскаме един в друг.

— Искаш ли още кафе, мамо? — прекъсна я Уилям и ѝ хвърли недвусмислен поглед, с който ѝ изрази отношението си към нейните сватовнически усилия. — Бих желал да говоря с вас — обърна се той към дъщеря си и Мат. Погледът му се плъзна по Сюзан, но за Лоръл беше достатъчно да разбере, че става дума за Ан Трулейн. — В понеделник сутринта, в моя офис.

— Работата е за понеделник — отсече Оливия и отвърна на погледа на сина си достатъчно красноречиво. — Сега аз искам да говоря за сватбата. Няма по-подходящо място от градината за лятна сватба. Може да я направите тук и да използвате и терасата.

— Какво ще кажеш за другата неделя? — попита Мат и посегна към кафето си.

— Мат, не я насърчавай — посъветва го Уилям. — Ще накара Кърт да те даде под съд, ако не изпълниш обещанието си.

— Абсолютно си прав! — извика Оливия през смях и сложи ръка върху ръката на внучката си. — Хванахме го, нали, Лоръл! — Уилям! — обърна се тя към сина си, — който щеше да се задави от смях. — Няма ли да зададеш на това момче всички нетактични въпроси, които един баща трябва да зададе? Бащата трябва да си отваря очите на четири, когато дъщеря му се жени. Особено за янки.

— Истината е — намеси се Лоръл, преди баща ѝ да успее да каже нещо. — Истината е, че Мат се жени за мен заради къщата, а и като прикритие на истинската си цел да се мъкне подир баба.

Усмивката на баща ѝ бе заменена от искрено удивление.

— Шегуваш се, нали?

— Ни най-малко — отвърна Лоръл и сложи ягоди в крема си. — Мат е луд по баба.

— Лоръл, би трябвало да ми обясниш — започна отново Уилям през смях, само за да каже нещо, защото нямаше никаква идея как да реагира.

— Татко, тя изобщо не се шегува — намеси се Кърт и погледна внимателно сестра си. Сетне погледна Мат, спомнил си своя съквартирант, неговите въпроси и благоговение пред снимката на сестра му. — И значи ти през цялото това време — не довърши въпроса си той.

— Да — отговори Мат и се усмихна към Лоръл. — През цялото това време.

— Аха! И какво излиза! Значи е била една много умело пазена тайна — довърши бащата. — И то от стара хрътка като мен.

Лоръл протегна ръка и го хвана.

— Обиден ли си?

Уилям стисна пръстите ѝ.

— Ни най-малко. Напротив. Нищо не може да ме зарадва повече. Нищо. Работата е там — отпусна той ръката ѝ с усмивка, — че и през ум не ми е минавало, че вие двамата може да се харесате. Доколкото си спомням, ти все използваше едно и също определение, когато ставаше дума за него.

— Непоносим — довърши Лоръл. — И все още мисля, че е такъв.

— Това добавя пипер във връзката — обяви Оливия и стана от масата, което беше знак, че закуската е приключила. — Сюзан бъди така добра и отиди до моята стая мила. Там има един малък медальон в кутията ми за бижута. Златен, с перли.

В мига, в който момичето излезе, Оливия се обърна към Кърт.

— Защо не вземеш да покажеш на този янки как се правят тези работи, а, Кърт?

Кърт стана смутено и започна да чисти някакви невидими пращинки от самото си.

— Мамо? — намеси се учудено баща му.

— Какво мамо? Мат се въртя тук като муха без глава цяла година. Очаквам Кърт да грабне това момиче за по-малко от половината.

— Мамо! — сложи ръце върху нея успокоително Уилям.

— Бъди доволна и от една победа.

— Да имаш да вземаш. След като приключи с Къртис — продължи невъзмутимо Оливия, — веднага се захващам с теб.

Синът ѝ прие закана ѝ с въздишка, преди да се обърне към своя син.

— Докато не ни ожени всички, няма да миряса. Мат, има нещо, за което трябва да говоря с теб.

— Страхливец — промърмори Оливия, докато Уилям отвеждаше Мат встрани.

— Това ли искахте, мис Оливия? — попита Сюзан, като ѝ подаде медальона.

— Да, благодаря ти. — Тя се усмихна на момичето и се обърна към Кърт. — Защо не покажеш на Сюзан градината, синко? Ти я харесваш, нали Сюзан?

— Да. — Сюзан сведе смутено поглед към ръцете си, а после вдигна очи и погледна Кърт. — Много я харесвам.

— Ето, виждаш ли, тя харесва градината. Ами какво чакате, тръгвайте! — И без дори да си поеме дъх, се обърна към Лоръл. — А ние с теб ще обсъдим кого ще поканите на сватбата.

— Бабо, обожавам те! — Лоръл я грабна в прегръдката си и силно я притисна към себе си. — Обожавам те.

Оливия се остави на удоволствието да бъде прегръщана от внучката си, преди да я отдръпне от себе си. И по своя особен проницателен начин я огледа.

— Ти си щастлива.

— Да. — Лоръл със смях тръсна косата си. — Ако ме беше попитала преди месец, не, дори преди седмица, дали не бих се оженила за Матю Бейтс, щях да ти кажа — тя спря, заливайки се в смях. — По-добре да не казвам какво щях да ти отговоря.

— Ала ти от самото начало твърдеше, че не го харесваш. Мисля, че добре изиграх картите си.

Оливия я тупна по гърба.

— Ах, хитруша! Същата си като мен!

— Това е най-големия комплимент, който мога да получа.

Оливия пусна медальона в скута си и хвана ръцете на Лоръл.

— Когато обичаме, когато истински обичаме, с цялото си същество, не се даваме лесно. Твоят дядо — тя изведнъж заприлича на младо момиче, — Господи, колко го обичах! Петнадесет години с него не бяха достатъчни. Когато той умря, толкова тъгувах. Много и силно тъгувах. А животът трябва да се живее. Другите след него бяха — Оливия поклати глава и отново се усмихна, — те бяха за забавление. Обичала съм всеки мъж, с когото съм била, но само един ме имаше цялата. Ти ще го разбереш прошепна старата жена. И твоят янки също.

— Да. — Лоръл почувства как очите ѝ се напълниха със сълзи и се замъглиха. — Обичам те, бабо.

— Вие ще бъдете много щастливи, — Оливия стисна ръката на внучката си. — Нищо по-хубаво не мога да ви пожелаю. Това е за теб. — Тя вдигна медальона от скута си и го задържа малко в ръката си, докато се стопли. — Твоят дядо ми го подари, когато се сгодихме. Носих го в деня на сватбата си с него. За мен ще бъде голямо удоволствие да си го сложиш, когато се жениш за Матю.

— О, бабо, толкова е красив! — Лоръл взе златния накит, все още топъл, от ръцете на баба си. Беше украсен с малки перли, които блестяха и сякаш дълбоко във вътрешността си синееха. — Не съм те виждала да го носиш.

— Не съм го носила, откакто той умря. Време е да бъде носен отново, и то от булка.

— Благодаря ти. — Лоръл се наведе и целуна Оливия по бузата, сетне отвори дланта си и погледна медальона. Толкова е красив, помисли си тя и ще изглежда още по-красив върху една бяла рокля. Може би дантелена и...

В този миг някакъв спомен мина през главата ѝ и Лоръл притисна челото си с ръка.

— Лорилай!

— Не, няма ми нищо. — Тя погали ръката на баба си. — Добре съм. Просто си спомних нещо. Трябва да се обадя по телефона.

Скочи и влезе в къщата с медальона в ръка. По памет набра номера на Херитидж Оук. Без да откъсва очи от медальона, който беше в ръката ѝ, замислена за другия, който беше в спомена ѝ, тя едва изчака някой да вдигне телефона.

— Бини? — бързо заговори Лоръл. — Обажда се Лоръл Армънд. Тъй като от другата страна нищо не отговориха, тя продължи. — Моля те, Бини, знам че ми се сърдиш, задето те разпитвах. Разбирам те. Извинявай, най-искрено съжалявам, ако съм те притеснила с нещо.

— Не е моя работа да ви се сърдя, госпожице Лоръл — отвърна тихо Бини. — Ала не е моя работа и да отговарям на въпросите ви.

— Моля те, има нещо, което трябва да знам. Може да бъде страшно важно. Медальонът. Медальонът, който Луис даде на Елиз, преди да се оженият. Тя го носеше на сватбата и мисля, че и след това. Спомням си, че винаги беше с него. Златен медальон с перли върху капачето. Спомняш ли си, Бини? Трябва да си спомняш — продължи Лоръл, въпреки че отсреща мълчаха. — Тя държеше снимката на Луис в него.

— Спомням си го.

Нещо, не възбуда, не страх, започна да се надига в гърдите ѝ. Лоръл би го определила като удовлетворение.

— Тя го носеше винаги, нали? Беше много малък и елегантен. Нещо, което можеш да носиш всеки ден и с всякакви дрехи.

— Да, не го сваляше.

Лоръл преглътна и се опита да запази гласа си спокоен.

— Бини, Елиз страхуваше ли се от блатото? — Знаеше отговора, но не можеше да разчита на детските си спомени. Трябваше да го чуе от някой друг. Беше дошло време за голите факти, без значение дали от тях болеше, или не.

— Мина толкова време оттогава.

— Моля те, Бини. Ти я познаваше, ти си живяла с нея.

— Тя не го обичаше — рече равно Бини. — Знаеше легендите и се страхуваше.

— Ала понякога, понякога ходеше там, нали? — прошепна Лоръл.

— Да, понякога ходеше, но само заедно с господин Луис.

— Да, да, точно така. — Лоръл изпусна дълго сдържания въздух. — Само с господин Луис. Благодаря ти, Бини.

След като остави слушалката, тя дълго гледа медальона в ръцете си. Пусна го в джоба си и тръгна да намери Мат.

Той я видя, докато прекосяваше поляната. Прекъсна разговора с баща ѝ и тръгна да я посрещне. Дори от разстояние долови вълнението в очите ѝ.

— Какво има, Лоръл?

Тя обви с ръце шията му и сложи глава на гърдите му. За миг, само за миг имаше нужда от това. От неговата сила и обещание. Борбата, която се водеше в нея, беше приключила. Не се изненада, че все още обича Луис, или поточно Луис, когото бе познавала.

— Мат, къде е парчето от медальона, който намерихме в блатото?

— В лабораторията на полицейския участък. Трябва да направят разни тестове. — Той я отдръпна от себе си, дотолкова, че да вижда лицето ѝ. — Защо?

Лоръл си пое бавно дъх. Сетне го погледна смело право в очите.

— Ще открият, че е лежал в калта и прахта много, много дълго. Цели десет години.

— Десет години — Мат спря насред дума. — Медальонът е на Елиз.

— Да. Спомних си, че съм го виждала да го носи. Току-що се обадох в Херитидж Оук и говорих с Бини. Носела го е всеки ден.

Тъй като беше много бледа, и понеже много я обичаше, Мат реши да изиграе ролята на адвокат на дявола.

— Добре, ала това все още нищо не доказва. Може да го е загубила по всяко време.

— Наистина, това не е доказателство — съгласи се тя. — Но си мисля, че просто няма начин Елиз да го е загубила. Първо, той е бил много важен за нея. И второ, тя не е ходила много често в блатото.

Страхувала се е от него не толкова, колкото Ан, а повече заради легендата. Когато е ходила, е било само с Луис. Бини току-що ми каза.

Виждаше съвсем ясно чувствата, които я вълнуваха. Борбата, която водеше в себе си, беше изписана в очите ѝ. Този път Мат не усети нито ярост, нито ревност. Много нежно взе лицето ѝ в ръцете си.

— Съжалявам, Лоръл.

Тя хвана китките му с пръсти и ги стисна.

— О, Господи, Мат, и аз съжалявам.

— Мисля, че ще трябва да кажем на баща ти, преди да си тръгнем — предложи внимателно той. — Но хайде да не казваме нищо на Сюзан. Все още нямаме нищо конкретно за полицията.

— Добре. — Лоръл погледна към градината, откъдето идеше веселият смях на Сюзан. — Нека все още да не знае. Баща ми вероятно ще употреби достатъчно натиск, за да възобновят разследването за смъртта на Ан и да предизвика разследване за изчезването на Елиз и Чарлз.

— Ние имаме достатъчно факти — добави Мат, като наблюдаваше сменящите се емоции върху лицето ѝ, — за да окажем натиск върху подходящите инстанции.

— О, Мат! Разбираш ли? Ако това, което мисля, е вярно Луис сигурно е ужасно болен. Станалото с Чарлз и Елиз може да е било вследствие на моментно заслепение, в изблик на дива ярост, но през всичките тези години го е разяждало отвътре. И сетне е срещнал Ан. — Тя притисна с пръсти очите си. — Дали някога ще бъде в състояние да раздели емоциите от действителността? Той се нуждае от помощ, Мат. Представяш ли си в какъв ад е живял през всичките тези години?

— Ще получи помощ. — Мат я хвана за раменете, а Лоръл отпусна ръце и го погледна. — Първо трябва да го докажем. Мисля, че ако се съсредоточим върху първото, — не искаше да произнесе думата убийство — върху изчезването на Елиз и Чарлз — продължи той, то ще ни заведе при Ан. Сигурно няма да ти бъде лесно.

— Не — съгласи се тя. Не ми е лесно, ала е необходимо. Като го гледаше право в очите, Лоръл си помисли, че просто вижда идеята, която се оформя в главата му. — За какво мислиш?

— Да натиснем, да окажем натиск по подходящ начин — промърмори Мат.

После върна вниманието си върху нея.

— Луис сигурно е стигнал до ръба и е готов на всичко. Той те предупреди три пъти. Как мислиш, каква ще бъде реакцията му, ако види това парче от медальона?

— Мисля — ръката ѝ машинално напипа другия медальон в джоба. — Мисля, че ще бъде разбит.

— И аз така мисля. — Той я прегърна с ръка през раменете. — Ще трябва да отидем още веднъж до Херитидж Оук. Утре.

Върху масичката се търкаляха бележки, опаковки от храна и чаши. Дрехите, неговите и нейните, бяха пръснати по пода. Лоръл затвори вратата зад тях и стисна ключа в ръката си.

— Боже мили! Погледни колко си разхвърлян, Мат!

— Аз? Това, ако не ме лъже паметта, е твоят апартамент. Освен това — той побутна с крак ризата си и седна. — Ти беше тази, която снощи ме събори на пода, за да се насладиш на тялото ми. И — продължи Мат, без да обръща внимание на изръмжаването ѝ, — пак ти ме измъкна тази сутрин оттук все едно, че сградата гореше.

Той я разсейваше и тя го разсейваше от това, което всъщност се въртеше непрекъснато в мислите и на двамата, а именно Луис Трулейн и какво да правят с него.

— Добре, след като вече се насладих на тялото ти и на късната неделна закуска, сега можеш да ми помогнеш да оправим тази бъркотия тук.

— Имам по-добро предложение. — Мат се изправи и я прегърна. — Да направим бъркотията още по-голяма.

— Матю! — извика Лоръл, но викът ѝ бе задушен от устните му. Пръстите му бързо дръпнаха ципа на роклята ѝ. — Престани! — Тя се засмя и започна да се бори с него. — Ти си луд! Напълно луд! Нима само за това мислиш?

— Е, понякога мисля и за ядене — призна си той, след което захапа леко със зъби шията ѝ.

— Мат! Но това е смешно! — Въпреки съпротивата си, Лоръл усещаше как кръвта ѝ кипва. — Минали са само няколко часа, откакто... О!

— Пак съм гладен — промърмори той през целувката.

Господи, този мъж караше главата ѝ да се върти. С рокля, смъкната до кръста, Лоръл се опита да се отдръпне.

— Престани! Имаме да говорим за толкова неща и...

— М-м-м-м, ама че опърничава жена! — Мат отново я придърпа към себе си. — Това още повече ме привлича и кара похотливите ми клетчици да кипнат.

— Кое да кипне? — попита тя, като се заливаше от смях.

— Ето това! — Преди да осъзнае какво бе намислил, Лоръл се озова праметната през рамото му.

— Бейтс! Ти да не си откачил?

— Да. — Той издърпа роклята ѝ, докато я носеше към леглото. Постави я леко върху него и остави обувките ѝ да паднат на пода. — Ала за това съм виновен не аз, а похотливите ми клетки.

— Ще ти кажа аз какво мисля за похотливите ти клетки — закани се тя, но вече лежеше под него и бе готова на всичко.

И Мат отново я върна там, където вече бяха били. В горещото, прекрасно безвреме, изпълнено с удоволствие, сладост и малко тъга.

Никакви мисли. Никакви думи. Нищо в главата. Можеше само да чувства, да чувства и да чувства отново. Тялото ѝ бе полудяло. Искаше да бъде докосвано, галено, целувано.

В гърдите ѝ избухна огън. О, Господи! Чувстваше се така свободна, така прекрасно лека и безтегловна, струваше ѝ се, че е в състояние да полети. И Лоръл получаваше удоволствие от ръцете му, от устните му, от езика му, който чувстваше до своя, от плътта му, която тръпнеше под пръстите ѝ.

Горещо, изпепеляващо преживяване. Мисълта и осъзнаването, че животът и ще бъде изпълнен с моменти като този, я накараха да се разсмее на глас.

Сякаш се вдигаше и спускаше с едно безкрайно увеселително влакче на чувствени наслади. Въздухът пълнеше дробовете ѝ до краен предел, а сърцето ѝ биеше оглушително в ушите.

Когато отново възстанови дишането си, когато отново можеше да разсъждава, без съзнанието ѝ да бе заето само от една дума, тя прокара нежно ръка по гърдите му. Той лежеше по гръб и вероятно, помисли си Лоръл, беше толкова развълнуван, колкото нея.

Тя обърна глава върху рамото му.

— Правиш го повече заради мен, нали? — Мат се разсмя.

— О, без съмнение, аз съм добрият самарянин. Нямах представа на каква жертвоготовност съм способен, само и само да помагам на изпадналите в нужда.

— Матю! — Лоръл се намести така, че легна върху му и го загледа в очите. — Знаеше, че съм напрегната. Знаеше, че не искам да мисля за това, какво ще стане. Защото съм страхливка.

— Не. — Той отмести косата от лицето ѝ. — Не си страхливка. Ти си човешко същество. И имаше нужда от известно отпускане. Да прогониш мислите, да затвориш очи и да се отпуснеш. Аз също. — Мат се усмихна с лека самоирония. — А не зная по-добър начин за отпускане от този. Действа по-ефикасно от аспирина.

Тя също направи опит да се засмее.

— Ще трябва винаги да си ми подръка, когато ме заболи глава. — Сведе устни и го целуна по брадичката, сетне отново вдигна глава. — Мисля, че ще мога да се справя. Мога.

Може би, помисли си той. А може би не. Но щеше да я подложи на първата проверка.

— Добре. Искам да отида до лабораторията и да взема медальона, независимо дали са направили пробите, или не. Ще се чувствам по-сигурен, ако е в мен.

Лоръл кимна.

— А на сутринта ще отидем да се видим с Луис.

Аз ще отида, поправи я на ум Мат, ала кимна в знак на съгласие. Това щеше да го свърши сам, когато му дойдеше времето.

— Ако не си признае, ще повикаме полиция.

— Съгласна съм — отговори простичко тя. Сърцето ѝ биеше спокойно.

Той седна, като се чудеше къде ли бе захвърлил дрехите си.

— Искаш ли да дойдеш с мен?

— Не. — Лоръл въздъхна дълбоко. Какво беше казала баба ѝ? Това е животът и човек трябва да го живее. — Ще ти кажа какво смятам да направя за теб, Бейтс, и повярвай ми, ти ще бъдеш първият мъж, за когото ще го направя.

Той стана и обу панталоните си. Усмивката му се разшири.

— Сериозно? И какво е то?

— Мисля да ти сготвя вечеря.

— Лоръл! Аз съм зашеметен!

— Предполагам, че ще бъдеш два пъти повече, след като я изядеш — промърмори тя.

— Можем да вечеряме навън — предложи нерешително Мат.

— Не бъди страхливец — отвърна укорително Лоръл, докато премисляше какво има в хладилника, което би могла да използва за готвене. — Най-добре купи бутилка вино. — Тя наведе глава и закопча останалите копчета на ризата му. — И пакетче сода бикарбонат добави, като се смееше.

— Бикарбонат ли! — повтори Мат. — Не ми вдъхва много доверие.

— Така е, ала може да ни потрябва. Нека да бъдем предвидливи.

— Няма да се бавя.

— Взemi ключовете ми, в случай че съм в кухнята и не те чуя. — И Лоръл обви врата му с ръце. — Опитай се да контролираш похотливите си клетчици, докато си навън.

Той я целуна, после я тупна приятелски по дупето.

— Един час — обеща Мат и затвори вратата.

Един час, помисли си тя и сложи ръце под главата си, докато гледаше в тавана. Достатъчно време да направи наистина героичен опит да сготви нещо.

Не ѝ отне много време, за да подреди апартамента, както и да осъзнае колко лесно Мат се бе измъкнал от задължението да ѝ помогне. Но реши, че да яде онова, което щеше да му сготви, щеше бъде достатъчно голямо наказание за него. Лоръл отвори хладилника.

Малко сок, малко мляко, кило масло. Хм, един килограм масло, усмихна се тя. Как се бе случило това? Имаше и зеленчуци за салата. Освен това беше сигурна, че някъде из къщата имаше готварска книга. Щеше да ѝ трябва и тенджерата.

Петнадесет минути по-късно Лоръл бе затънала до лакти в продуктите за ястието с риба тон и макарони, което бе избрала от готварската книга. Пишеше, че е елементарно. Ала този, който бе писал готварската книга, не познаваше Лоръл. Тя продължи да чете рецептата, когато телефонът иззвъня.

Сигурно е Мат, помисли си Лоръл, избърса ръце и се запъти към него. Вероятно иска да ме пита дали не бих предпочела да взема китайска храна от някой ресторант пътом. Няма да ми се измъкнеш така лесно, Бейтс, подсмихна се тя. Обещавам ти.

— Ало?

— О, Лоръл, слава Богу, че си в къщи.

По гръбнака ѝ премина тръпка на напрежение.

— Мариън! Какво има?

— Лоръл, не знам какво да правя. Не знам на кого да се обадя.

Луис.

— Какво се е случило с Луис? Ранен ли е? — попита бързо Лоръл.

— Не. Не знам — гласът прекъсна и Мариън започна да хлипа.

— Успокой се и ми разкажи какво е станало! — Чу дишането ѝ в слушалката.

— Никога досега не съм го виждала такъв. Толкова зле. Цял ден не говори с никого, но това се е случвало и преди. О, Господи, Лоръл — извика Мариън, — положението му се влоши след Ан! Лоръл, — подзе изведнъж делово тя — нуждая се от помощ.

— Аз ще ти помогна — отвърна спокойно Лоръл. — Разкажи ми какво е станало!

— Само преди няколко минути — Лоръл долови, че Мариън постепенно започва да се успокоява. — Лукс изпадна в ярост. Сякаш не виждаше и не чуваше нищо. Говореше за Елиз, после започна да говори за Ан. Не знам, ала мисля, че ги смесва в съзнанието си.

Лоръл стисна устни. Трябва да бъде спокойна, каза си тя.

— Къде е сега?

— Заклучи се в стаята си. Беснее вътре, чувам го, че троши мебели. Не ме пуска да вляза!

— Мариън, повикай лекар.

— О, мила, нима мислиш, че не съм опитвала преди? Той не иска да види никой, не пуска никой и изглежда като луд. Моля те, ела. Винаги си била наша приятелка. Луис беше толкова близък с теб преди. Преди всичко това да се случи. Може би ще можеш да го успокоиш и тогава, само ако мога да разбера какво да правя той ще получи помощ — довърши тя почти шепнешком. — Моля те, Лоръл, не мога да го показвам на непознати хора в това състояние. Вече не знам на кого да вярвам.

— Добре, Мариън. — Тя си представи Луис, заключен в стаята си, на ръба на лудостта. — Ще дойда колкото мога по-бързо.

— Лоръл, като приятелка, нали, не като репортер, моля те.

— Като приятелка. — След като остави слушалката, Лоръл притисна с ръце очите си.

Мат премести чантата, която носеше в другата си ръка, и пъхна ключа в ключалката.

— Взех и бяло, и червено — извика той. — Ти не каза какво предпочиташ.

Един поглед в стаята му показва, че тя се бе справила с подреждането. Усмихна се и извика:

— Не подушвам нищо? Какво става? Ще ядем ли?

Влезе в кухнята и повдигна учудено вежди. Това, което бе правила, заемаше всеки сантиметър от масата. Затова остави бутилките в мивката, единственото свободно място, и поклати глава. Нима това бе жената, чиито бележки винаги бяха в пълен ред? Чието бюро винаги бе спретнато и чисто в края на работния ден? Мат пъхна ръка в купата и вдигна студените, слепили се макарони.

— О, Лоръл — въздъхна той и ги пусна обратно. — Има едно малко ресторантче на Чанъл Стрийт, където готвят страхотни морски деликатеси. Защо не... — спря на вратата на спалнята.

— Лоръл? — повтори учуден и съвсем осезателно усети първата вълна на паника. Обърна се и отвори вратата на банята. Вътре беше празно. Почувства как в него се промъква страх. Сигурно е излязла за нещо. За някой продукт, който ѝ е липсвал, според рецептата. Сигурно му е оставила бележка.

Мат се върна обратно в холчето и намери бележката до телефона. Но когато я прочете, не изпита облекчение, а напротив, още повече страх.

Мат, обади се Мариън. Беше много разстроена. Луис е полудял, загубил разсъдък си и говорел едновременно за Елиз и за Ан. Заключил се в спалнята си. Тя се нуждае от помощ. Не можех да ѝ откажа. Лоръл.

— По дяволите! — извика той, скъса бележката и тръгна към вратата.

Когато зави по алеята към Херитидж Оук, сенките се удължаваха и припадеше здрач. Въздухът все още беше горещ и неподвижен. Тук-там се чуваха птици, които сякаш опипваха тишината с гласовете си и после отново млъкваха. Спря колата в края на алеята и видя Мариън, която изскочи от къщата и затича към нея.

Косата ѝ бе разпусната, лицето ѝ беше бледо и със следи от сълзи. През главата ѝ мина мисълта, че никога не бе виждала Мариън толкова разстроена.

— Господи, Лоръл! — Тя я сграбчи така, сякаш от това зависеше живота ѝ. — Не можах да го спра! Не можах да го спра!

Лоръл уплашено вдигна глава и потърси с очи прозореца на Луис. Представяше си ужасяващата гледка, че е скочил оттам и се е самоубил.

— От какво не можа да го спреш? Мариън, къде е той?

— В блатото. Отиде в блатото. — Тя покри с ръце лицето си и се разплака. — Мисля, че е загубил разсъдъка си. Нещата, които наговори те ме плашат.

Е, слава Богу, не е мъртъв, каза си Лоръл. Поне не е мъртъв. Трябва да я успокоя.

— Какво каза?

Мариън свали ръце. Очите ѝ бяха широко отворени и като обезумели от страх.

— Каза — започна тя шепнешком, — че отива да намери Елиз.

— Елиз ли? — повтори също шепнешком Лоръл, като се помъчи да не се поддаде на ужаса, който се надигна в нея.

— Трябва да направим нещо — сграбчи ръката ѝ Мариън. — Лоръл, ние трябва да направим нещо. Да отидем след него! Да го намерим.

— Как ще го намерим там? По-добре да извикаме полиция.

— Не! Не полиция! Това е Луис. Аз ще го намеря. Познавам блатото толкова добре, колкото и той го познава. Няма нужда да идваш с мен. Искам прекалено много от теб.

Лоръл прекара ръце през косата си, докато Мариън тръгна през ливадата. Той, Луис, я беше качил на първото ѝ пони, спомни си неочаквано тя. Играеше търпеливо с нея на шах, слушаше детинските ѝ истории. Каквото и да бе сторил, как можеше да не му помогне?

— Мариън, почакай. Идвам с теб.

Мариън спря и ѝ протегна ръка.

Те тръгнаха бързо към блатото. Когато стигнаха началото му, инстинктивно чувство на отвращение и страх я спря, ала Лоръл се насили да ги потисне. Това беше просто най-обикновено място, като всички други места под небето. Нали и Мат казваше същото? Нямахше нищо страшно. И Луис беше вътре.

Сега сенките бяха още по-дълги и лежах на пътеката. Дневната светлина изтъняваше. Имаха не повече от час, помисли си Лоръл, преди да се стъмни съвсем. Дотогава трябваше да го намерят. И тя смело пристъпи напред.

— Мисля, че е отишъл към реката, където намериха Ан.

Колко знаеше или подозираше Мариън, помисли си Лоръл. Този момент едва ли бе най-подходящ да ѝ задава въпроси.

— Добре ли си? — попита тя, като огледа пастелната рокля и елегантните ѝ обувки. Няма да ти е лесно да вървиш с тези обувки.

— Няма значение. Той ми е брат — отвърна Мариън.

— Ще се оправи — опита се да я окуражи Лоръл.

— Знам — усмихна се Мариън.

Вървяха бавно, първо една до друга, после, когато пътеката се стесни, Лоръл мина напред. Мястото беше като живо пълно с шум от птици, жужене на насекоми, шепот на листа. Видя тръстиките да се издигат грациозно пред тях и осъзна, че бяха стигнали реката.

— Може би трябва да го повикаме. Да ни чуе, че сме тук предложи Лоръл. Да не го уплашим.

— Няма да ни чуе.

— Не и ако е минал по друг път, но ако с някъде тук, то — тя се обърна и стреснато млъкна.

Мариън държеше в ръцете си стара пушка. Слънцето блестеше но никелираните ѝ повърхности. За миг погледите им се срещнаха и Лоръл усети, че не може да мисли. После огледа лицето на Мариън. Въпреки зачервените очи и следите от сълзи, то беше спокойно и очите ѝ не трепваха. Имаше нещо в тях, което не би могла да определи точно като заплаха.

— Мариън? — произнесе достатъчно спокойно Лоръл. — Какво правиш?

— Това, което трябва да направя — отвърна тихо Мариън.

Пушката за Луис ли бе предназначена, запита се трескаво Лоръл. Ако беше за него, защо я бе насочила към нея? Не можеше да погледне към оръжието, все още не. Защото не можеше да откъсне очи от очите на Мариън.

— Къде е Луис, Мариън? Знаеш ли?

— Разбира се. Работи в кабинета си. Цял следобед е там.

— Цял следобед? — повтори Лоръл и се опита да прогони страха, който се надигна в нея и искаше да погуби и малкото останало ѝ самообладание. — Тогава защо ми се обади?

— Трябваше — усмихна се Мариън. — След като говорих с теб тази сутрин за медальона на Елиз, разбрах, че работата е отишла твърде далеч. Ти беше отишла твърде далеч.

— Говорила си с мен? Аз говорих с Бини — тя спря. Ти ли беше?

— Изненадана съм, че си забравила, че Бини прекарва неделите при сестра си. Много ме улесни, Лоръл. Ти очакваше Бини, ала бях аз. — Усмивката изчезна от устните ѝ. Веждите ѝ се събраха, както когато се чудеше за нещо. — Много съм разочарована от теб. Предупредих те да стоиш настрана. Можеш ли да си представиш какви пакости би причинила, ако наистина беше Бини? Да разпитваш прислугата за семейни въпроси! — Тя произнесе презрително последните думи и яростта замъгли погледа ѝ. — Мислех те за по-добре възпитана.

Възпитана, помисли си смаяна Лоръл. Луда ли беше? О, Господи, премина през съзнанието ѝ, разбира се, че беше луда.

— Мариън, какво смяташ да правиш?

— Ти трябва да бъдеш наказана — отвърна спокойно Мариън. — Като всички останали.

Мат спря рязко колата си до тази на Лоръл. През целия път не спря да проклина. Ругаенето му помагаше да се пребори със страха. Само да ѝ причини нещо, само да я нарани стисна юмруци и излезе от колата.

— Трулейн! — извика той, почти скован от страх, и заблъска по вратата. Когато тя се отвори след няколко секунди, Мат сграбчи Луис и го разтърси.

— Къде е Лоръл?

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — Луис стоеше пред него, а очите му бяха пълни с гняв.

— Какво си направил с Лоръл? — извика Мат.

— Нищо не съм й направил. Не съм я виждал дори. — Погледна надолу към ръцете на Мат, които го държаха за ризата. — Махни ръцете си, Бейтс.

Той иска да се бием, помисли си Мат. Този мъж срещу него искаше да освободи напрежението си чрез най-естествена физическа реакция юмруци срещу юмруци. Мат го видя изписано съвсем красноречиво в очите му.

— Ще направим няколко рунда, Трулейн — обеща намръщено той. — Няма нещо друго, което да обичам повече, но след като ми кажеш какво си направил с Лоръл.

Луис почувства как нещо се надига в него. Едно чувство, което нямаше нищо общо със скръбта и което не бе изпитвал отдавна. Ярост. И тази ярост сякаш го пречистваше.

— Казах ти, че не съм я виждал. Тя не е тук.

— Колата й е вън посочи с ръка Мат през отворената врата.

Луис проследи погледа му и се намръщи. Част от яростта му сякаш поутихна и я смени изненада.

— Сигурно е дошла да види Мариън.

— Не, Мариън я повикала по телефона. — Мат го притисна към стената. — Казала й, че си полудял и си се заключил в стаята си. Искала е помощ.

— Ти луд ли си? — отблъсна го Луис и те застанаха един срещу друг. Двама високи мъже, готови за бой. Двама мъже, изпълнени с ярост и кипнала кръв.

— Мариън няма да извика Лоръл, ако се заключа в стаята си. А аз цял следобед работих.

Мат стоеше, дишаше тежко и бързо съобразяваше. Ако удареше Трулейн само веднъж, просто нямаше да може да спре. Не, не биваше да го прави, преди да намери Лоръл. А след това...

— Тя ми е оставила бележка, че идва тук, след като сестра ти я повикала по телефона да дойде, защото ти не си бил добре.

— Не знам за какво говориш.

— Колата й е отвън, пред къщата ти! — процеди през зъби Мат. — А ти си тук!

Луис му се усмихна ледено.

— Може би искаш да претърсиш къщата!

— Точно това ще направя — отвърна Мат. — И докато го правя — той бръкна в джоба си и извади медальона. — Защо не погледнеш това нещо и не помислиш какво можеш да ми кажеш за него?

Мат отвори ръката си и показа парченцето от медальона. Луис го хвана за ръката и я стисна.

— Елиз. Къде си го намерил? — Очите му пронизваха Мат. — Къде, по дяволите, си го намерил?

— В блатото. — Мат затвори дланта си и скри в нея медальона. — Лоръл го разпозна, а тази сутрин говори с икономката ви по телефона и тя потвърди.

— С Бини? — Луис не сваляше очи от ръката на Мат. — Не може. Бини днес не е тук. Не може да е говорила с нея. В блатото? Ти каза в блатото? — Луис вдигна глава. Лицето му беше бяло. — Елиз никога не ходеше там без мен. Винаги носеше медальона, винаги. Носеше го и в деня, в който отидох в Ню Йорк, деня преди — той тръсна глава, а лицето му възвърна цвета си. — Какво, по дяволите, се опитваш да намекваш?

Мат направи една крачка. Нов, още по-голям страх пропълзя в сърцето му.

— Лоръл ми каза, че звъняла тук около обяд и говорили с вашата икономка.

— Аз пък ти казвам, че Бини не е тук. Няма я и няма да я има цял ден! Тя е при сестра си. Всички слуги са свободни в неделя. Тук сме само аз и Мариън.

— Само Мариън — промърмори Мат. Мариън беше позвънила. Мариън ги бе насочила към Брюстър. Мариън, спомни си Мат, им беше казала, че Ан е споделила със сестра си, че Брюстър я изнервя. Как би могла да знае, ако не беше чела писмата!

— Къде е тя? — попита рязко Мат и влезе в къщата. — Къде е сестра ти?

— Почакай само секунда — сграбчи го за рамото Луис. — Каж ми къде го намери? Къде намери медальона?

— В блатото! — извика разярен Мат. — По дяволите, не разбираш ли, че Мариън с завела Лоръл в блатото! — Лицето му

побеля. — В блатото — повтори той. — Завела я е в блатото, като другите.

— Какви други? — Луис скочи отгоре му. — Какви други?

— Твоята сестра е убийцата — извика Мат. — Убила е три пъти и сега иска да убие Лоръл.

— Ти си луд!

— Не съм луд! — Мат отвори ръката си и в средата на дланта му лежеше медальона. — Бяхме в блатото една нощ с Лоръл и някой я нападна. Същият, който ѝ е изпратил мъртвата змия в кутията и заплаши Лоръл вчера по телефона. Един и същи човек — повтори той, — същият, който ѝ се е обадил преди малко. Лоръл е дошла тук заради теб. — Той погледна Луис — Ще ми помогнеш ли?

Луис погледна медальона в ръката на Мат и дишането му се ускори.

— Да. Почакай ме тук.

Той се обърна, прекоси стаята и се върна след секунда с малък пистолет. Лицето му беше преbledняло. Мълчаливо подаде оръжието на Мат.

— Тя е взела пушката. — Очите им се срещнаха. — Една стара пушка, която държим във витрина.

Без паника! Не се опитвай да бягаш, повтаряше си Лоръл, докато гледаше Мариън, без да мигне. Колко спокойна изглежда мина ѝ през ума, сякаш преди няколко минути ми е предложила чай и кейк. От колко ли време е луда? Лоръл преглътна бавно, като внимаваше да не направи никакво движение. Говори, рече си тя. Накарай я да говори. Тя иска да говори.

— Наказание, значи — повтори Лоръл думите на Мариън. — Ти си наказала другите, така ли?

— Трябваше да го направя.

— Защо?

— Винаги си била умно дете, Лоръл, ала не достатъчно — усмихна се отново Мариън като стара приятелка. — Колко лесно привлякох вниманието ти върху Брюстър, само като ти казах истината. Ан никога нямаше да напусне Луис. Тя го обожаваше.

— Тогава защо си я наказала?

— Тя не трябваше да се връща — отвърна Мариън и въздъхна. — Тя не трябваше никога да се връща тук.

— Да се връща ли? — повтори Лоръл, като хвърли бегъл поглед над главата на Мариън. Ако успееш да я разсее само за няколко секунди, дали щеше да може да се шмугне в храстите?

— Не трябваше да ме прави на глупачка — усмихна се Мариън. — Направи всички други, особено Луис, но аз знаех. Разбира се, правех се, че не знам. Много съм добра в преструвките. Ан се страхуваше от блатото — рече неочаквано Мариън. — Знаех защо. Как не! Беше умряла там преди, трябваше да умре отново. Пак там, като първия път.

Лоръл я загледа с ужас, защото разбра какво ставаше в главата на Мариън. За нея Елиз и Ан бяха едно и също лице и тя непрекъснато ги бъркаше.

Накарай я да говори! Нека да говори, каза си тя, докато вятърът започна да подухва в тръстиките.

— Защо уби Елиз първия път?

— Тя нямаше право! — извика ядосано Мариън. — Тя нямаше право на къщата! Къщата беше моя и винаги е била моя. Луис щеше да я завещае на нея. Представи си само, на нея! Тя нямаше капка Трулейнова кръв във вените си, не беше една от нас! Аз съм най-голямата. По право къщата принадлежеше на мен. Ала баща ми я остави на Луис.

Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха развълнувано, но пушката беше стабилна и не помръдваше в ръцете и.

— Винаги е била моя. Аз я обичах. Обичам всичко това. — Очите ѝ обхванаха блатото и някак си омекнаха. — Това е единственото нещо, което някога съм обичала.

— Но защо си убила Елиз! — прекъсна я Лоръл. Къщата значи, помисли си тя. Нима някой убиваше заради една къща, заради малко земя и пръст? Да, хората го правеха от край време. От прастари времена, още когато са живели в пещерите. — Защо не си убила Луис? Тогава ти щеше да бъдеш наследницата.

— Лоръл! — Гласът на Мариън бе тих и покровителствен. — Луис ми е брат.

— Но Чарлз също ти беше брат — подзе Лоръл.

— Не исках да нараня Чарлз. — От очите ѝ покапаха сълзи и се затъркаляха по лицето. — Аз го обичах. Ала той ни видя, опита се да ми попречи. — Една сълза капна на земята.

— Нямах друг избор. Елиз и аз излязохме на разходка. Тя се чувстваше самотна без Луис. Когато мислех, че бяхме достатъчно далеч от къщата, извадих пушката. Тази пушка — рече Мариън и вдигна оръжието по-високо. — Можеш ли да я познаеш?

Разбира се, че я позна. Беше я виждала стотици пъти във витрината в библиотеката. Същата пушка, с която друг един Трулейн беше убил жена си в блатото. Също за наказание.

— Да.

— Знаех, че трябва да я използвам. — Мариън прокара пръст по дулото. — Тя сякаш ме чакаше. Сякаш някой ми каза, че е правилно да накажа Елиз с тази пушка. Разбираш ли?

— Опитвам се.

— Бедната Лоръл — промърмори Мариън. — Винаги така внимателна, така добра. Когато ти се обадох днес, бях абсолютно сигурна, че ще дойдеш.

Лоръл почувства, че краката ѝ омекват.

— Говореше за Чарлз.

— А, да. Той ни видя. Видял, че вода Елиз към блатото с пушка в ръка. Или поне така мисля, нямах време да го попитам. Толкова бързо стана всичко. Бяхме тук, когато ни изненада. Точно тук, на това място.

Тя се огледа, сякаш очакваше, че не са сами. Лоръл направи една съвсем малка и незабележима крачка вдясно.

— Не прави това — прошепна Мариън и вдигна пушката. — Елиз полудя, особено когато се скъса медальонът ѝ. Трябваше да бъда по-внимателна. Трябваше да я застрелям. След това Чарлз скочи върху мен, собственият ми брат! Пушката сигурно е стреляла сама. И той беше мъртъв.

Сълзите ѝ бяха изсъхнали, а очите съвсем ясни.

— Първо не знаех какво да правя, но после изведнъж ми дойде просветление. Щях да ги представя за любовници. Също като онези, другите двама, които са умрели тук преди толкова много години. Ала тези щяха да оставят бележка. Този път Елиз щеше да каже на Луис, че го напуска заради Чарлз — продължи Мариън. — Това беше по-добро

решение, не мислиш ли? Завлякох ги до плуващите пясъци и ги хвърлих там.

— О, Господи! — Лоръл затвори очи, но Мариън не забеляза.

— Събрах някои от дрехите им. В къщата нямаше никой, защото беше неделя и прислугата имаше свободен ден. Боите на Чарлз също. Почти бях забравила за тях. Разбира се, той никога нямаше да напусне къщата без боите си. Те също отидоха в подвижните пясъци. Това е всичко. Беше много просто. Луис беше съкрушен. Той страдаше. — Очите ѝ се замъглиха за миг, като от болка или страдание. — Знаех, че обвинява себе си, ала почти успях да го убедя, че е било за добро. Къщата отново беше моя, той бе изцяло погълнат от работата си. Но понякога — прошепна тя, — понякога ги чувах. Тук, нощем.

Лоръл едва преглътна металния вкус на ужаса, който стягаше глътката ѝ.

— Кого, Чарлз и Елиз ли?

— Чувах ги. Те ме събуждаха и аз трябваше да изляза и да ги потърся. Никога не ги видях — Мариън отново се огледа, сякаш всеки момент очакваше някои да се появи. — Ала ги чувах.

Това съвсем я е побъркало, помисли си Лоръл. Горката! Как никой не е забелязал, как никой не се е усъмнил? Спомняше си Мариън в ролята на благотворителна дама само преди няколко месеца. Изящна, елегантна, с букетче виолетки, забодено на ревера. Погледна отново към пушката.

— И после тя се върна — подзе неочаквано Мариън. — Каза, че името ѝ е Ан и че Луис ѝ вярва. Знаех си. Погледна ме с огромните си сини очи и видях как ми се присмива. Но я накарах да си мисли, че е успяла да ме заблуди.

— И я доведе отново тук.

— Този път трябваше да бъда по-внимателна. Луис почти не я изпускаше от очи. А тя никога, никога не доближи дори на няколко крачки до блатото. Онази нощ той остана до късно. Чух я, че е в библиотеката с него. Каза ѝ, че сигурно ще поработи още няколко часа. Да си ляга без него. Разбрах, че моментът е настъпил. Отидох в нейната стая, сложих възглавницата на лицето ѝ. О, трябваше да внимавам, можеше да я задуша още там. Искях да изглежда като нещастен случай. Тя беше много мъничка и не беше никак силна.

Трябвах ми само няколко минути, за да изпадне в безсъзнание. После я донесох тук.

Мариън се усмихна при спомена.

— Бях взела пушката, ала Ан не знаеше, че нямам намерение да я използвам. Когато дойде на себе, беше ужасена. Елиз знаеше, че трябва да умре. Започна да ми се моли да я пусна, но аз я накарах да стане. Знаех, че ще е най-добре, ако се удави в реката. Когато започна да тича, я оставих. Щеше да ми бъде по-лесно, ако бе изтощена. Сетне чух, че извика. Беше змия, малка. Беше налетяла право в гнездото ѝ. Разбираш ли, така е трябвало да стане. Така беше правилно. Единственото, което трябваше да направя, бе да изчакам отровата да подейства. И затова прекарах нощта, цялата нощ в това влажно, отвратително блато. Изчаках, докато престане да мърда, точно тук. Сетне се върнах в къщи. — Тя се усмихна, ала очите ѝ бяха празни. — Повече няма да се върне.

— Не — съгласи се бързо Лоръл. — Тя повече няма да се върне.

— Винаги съм те обичала, Лоръл. Ако ме беше послушала, това нямаше да се случи.

Лоръл навлажни устните си и се помоли гласът ѝ да не издаде страха, който я сковаваше.

— Ако ме застреляш, ще те заведат много далеч от Херитидж Оук.

— Не! — Ръцете ѝ стиснаха здраво пушката, после се отпуснаха. — Аз няма да те застрелям. Ако го направя, трябва да хвърля вината върху Луис. Ще изглежда така, сякаш ти си си виновна за всичко.

Беше ѝ толкова трудно да диша. Толкова трудно да позволи на въздуха да влиза и излиза от дробовете ѝ. Ако се опиташе да се съсредоточи върху това, може би щеше да успее да задуши напирания в гърлото ѝ вик.

— Аз нямам намерение да отида сама до реката, нито пък в подвижните пясъци.

— Знам — съгласи се Мариън. — Ти не си като другите и не се плашиш толкова лесно. Но има едно нещо, — като продължи да я държи под прицел, Мариън пристъпи към дивите тръстики. — Дошла си да си пъхаш носа тук, да слухтиш, да душиш, не миряваш. И ти се е случило нещастие. Също като на Елиз-Ан. — Тя измъкна от

тръстиките плетена кошница с капак. — Тази тук — рече тихо Мариън, — не е мъртва.

Лоръл разбра и страхът скова мисълта ѝ. С бързо движение Мариън отвори капака на кошницата. Замръзнала от ужас, Лоръл почувства абсолютна празнота в главата си и буца лед в стомаха и, когато видя змията да се измъква. Сетне още една.

— Исках да съм сигурна — промърмори Мариън. Остави пушката и хвана пръчката с две ръце. Погледна към Лоръл и се усмихна. — Ти и без това се страхуваш много от змии, нали? Доколкото си спомням, направо припадаше от страх дори при вида на най-обикновена неотровна змия. — Тя насочи пръчката към змиите, които изсъскаха и изправиха глави. — Тези не са безопасни.

Искаше да се затича, да вика, да крещи. Ала гласът ѝ беше скован от ужас, а краката неспособни да направят и най-малкото движение. Кожата ѝ беше мокра от страх.

— Няма значение дали се движиш или не — не спираше Мариън. — Те са сърдити. Мога да ги разсърдя още повече. — Тя отново смушка змиите, като ги побутваше към Лоръл. Едната се уви около пръчката и Мариън се разсмя.

Точно този смях чу Мат. И целият настръхна от ужас. Когато ги видя, змиите бяха на по-малко от крачка от Лоръл, а Мариън продължаваше да ги подбутва. Той хвана пистолета с две ръце, изрече една молитва и стреля.

— Н-е-е-е-е-е! — Викът на Мариън беше дълъг и див, когато тялото на едната змия трепна, изви се и замря. Тя се завъртя, обърна се и скочи, без дори да усети змийските зъби, които се забиха в глезена ѝ, преди Мат да натисне спусъка за втори път. След което побягна през тръстиките като животно, преследвано от ловци.

— Лоръл! — Мат я обгърна с ръце и я притисна към себе си. — Добре ли си! — Объркан, но облекчен, я целуна по устните. — Всичко свърши. Ще те изведе оттук.

— Мат! — Тя хлипаше на гърдите му и се бореше със сълзите си. — Мариън е луда. Убила е всички, всички! Господи, Мат! Змиите...

— Змиите ги няма — отвърна бързо той и я притисна още по-здраво. — Няма ги. Всичко е наред.

— Заради къщата — прошепна Лоръл и се сгуши в него. — Мили Боже, убила ги е всички заради къщата. Луис...

Мат обърна глава. Само на няколко крачки от тях стоеше Луис и ги гледаше. Лицето му беше сиво, без цвят. Само очите му все още бяха живи.

— Змията я ухапа — каза тихо той. — Ще отида да я потърся. Тя ми с сестра.

— Луис! — Мат се обърна към него, макар и да знаеше, че няма какво да му каже. — Съжалявам.

Луис кимна и тръгна към тръстиките.

— Изведи Лоръл оттук.

— Хайде — притисна устни към челото ѝ Мат. — Можеш ли да вървиш?

— Да. — По лицето ѝ течаха сълзи, ала това бяха сълзи на облекчение. — Да, мога.

— След като се убедя, че си добре, ще те удуша — рече той, като я подкрепяше.

Изчака, докато излязоха на празната поляна, и я сложи да седне на тревата. Главата ѝ клюмна на гърдите.

— Ще се оправя след минута. Трябва да телефонираме на полицията.

— Луис го направи, преди да излезем от къщата. Ще бъдат тук всеки момент. А сега ми кажи какво стана.

Лоръл започна да говори. Постепенно ужасът позатихна и тя вдигна глава. Когато чу сирените на полицейските коли, хвана ръката на Мат и я стисна.

Всичко беше като на кино. Полицаи в блатото, въпроси, лудница. Трябваше да изтърпи всичко това, а така искаше да притисне лице към раменете на Мат. Само няколко минути. Знаеше, че ще ѝ стигнат, за да се справи. Позволи му да я заведе в къщата и да ѝ налее чаша бренди.

— Вече съм по-добре — увери го Лоръл. — И не ме гледай така сякаш всеки миг ще се стопя във въздуха.

Той я изгледа за миг, сетне я придърпа към себе си и зарови глава в косата ѝ.

— По дяволите. Лоръл! — Гласът му трепереше. — Не прави никога повече така. Мислех, че съм закъснял. Само след пет минути...

— Никога вече — успокои го тя. — Никога, Мат. Обичам те. Обичам те толкова много.

Посрещна хищната му целувка и почувства как страховете ѝ изчезват. Той беше тук, държеше я в прегръдките си. Нищо друго нямаше значение. Лоръл вдигна ръка към лицето му, когато вратата се отвори.

— Луис.

Той влезе. Косата и дрехите му бяха раздърпани и от тях стърчаха тревички и клонки. Очите му не бяха студени, нито отнесени, а тъжни и безпомощни. Тя стана и без колебание отиде при него.

— О, Луис!

Той обгърна с ръце раменете ѝ и я прегърна. Долепи лице до косата ѝ.

— Намерихме я. Тя е закараха я в болницата, но не знам дали ще оживее. Бълнува, не е на себе си. — Луис погледна стреснато Лоръл. — Нарани ли те?

— Не, не, нищо ми няма. — Той се обърна към Мат.

— Дължа ти повече от извинение.

— Нищо не ми дължиш.

Луис кимна и отиде към бутилката с бренди.

— Ще ми разкажеш ли цялата история сега?

Той остана с гръб към тях, докато Лоръл разказа всичко, което чу от Мариън. Когато стигна до смъртта на Ан, видя как раменете му трепнаха и главата му клюмна, затова спря. Ала Луис вдигна глава и ѝ направи знак да продължи.

— Трябва да говоря със Сюзан — промълви той, когато Лоръл свърши.

— Тя е при баба ми.

След като изпи бренди то си, Луис кимна и си наля втора чаша.

— Ако се съгласи да ме види, ще отида утре.

— Ще те види, разбира се — прошепна Лоръл. — Луис, не обвинявай себе си.

Той много бавно се обърна.

— Ще направиш ли нещо за мен?

— Разбира се. Знаеш, че ще направя всичко за теб.

— Да, знам — рече с тъжна усмивка Луис. — Напиши своята статия — каза неочаквано с по-висок глас той. — И я напиши добре. Искам всичко да опишеш. Може би това ще ми помогне да продължа да живея.

— Мат и аз ще я напишем — отвърна Лоръл и стана да стисне ръката му. — И ти ще продължиш да живееш, Луис. Ще се върна, за да се уверя в това. — Тя докосна бузата му.

— Обичам те.

С лека усмивка на устните той я целуна.

— Много си подходате с него, Лоръл — рече тихо и погледна към Мат. — Той е като мен. Упорит и издръжлив. — Върни се — стисна ръката ѝ Луис. — Сигурно ще имам нужда от теб.

Сетне излязоха от къщата. Лоръл си пое дълбоко дъх. Миришеше на нощ. Миришеше на живот.

— Красиво е, нали? — Тя вдигна лице към звездите. — Най-добре да се обадим на татко и да му кажем, че имаме страхотна история за първа страница. Да я запази за нас.

— Следващият път, когато решиш да тръгнеш нанякъде — подзе сухо Мат, — не забравяй, че сме партньори. Никакви слови изпълнения повече.

— Обещавам — съгласи се Лоръл. — Хайде да вземем твоята кола — предложи тя, защото се чувстваше неспособна да шофира. — Ще прибера моята утре. О, Господи, Мат! — въздъхна Лоръл, като се отпусна облекчено на седалката. — Не искам да преживея още една такава нощ, ако ще да е и заради наградата „Пулицър“.

— Ти за „Пулицър“ ли си мислеше, преди да изоставиш вечерята, която бе започнала да ми готвиш? — попита Мат и запали колата. — Направо се чудя каква жена съм си избрал.

— Съкровище — увери го Лоръл. — Истинско съкровище, Бейтс. — Тя се наведе и го целуна. — Не съм ти благодарила, че ми спаси живота.

— Не си. — Той се усмихна и хвана главата ѝ така, че да не може да се отдръпне от целувката му. — Я ми кажи какво се върти в главичката ти?

— Същото, което и в твоята. Че тази вечер ще вечеряме навън — усмихна му се в отговор Лоръл.

Издание:

Нора Робъртс. Партньори

Редактор: Людмила Харманджиева

Коломбина прес, 1994

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.